

IMÉ ELŐRE MEG- MONDTAM NÉKTEK

A „NÉVTELEN” SZELLEM TANÍTÁSA

ESZTER MÉDIUM

ÚTJÁN

II. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA

**Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

MIÉRT FONTOS AZ ALÁZATOSSÁG?	4
AKIK KÁIN-BÉLYEGET VISELNEK.....	7
A TERHEK HORDOZÁSÁRÓL	11
AZ UTOLSÓ ÓRA SZŐLŐMUNKÁSAI	15
AZ IGAZSÁG MIATT, AZ IGAZSÁGTÓL, AZ IGAZSÁGÉRT.....	19
AZ ÉLET VALÓSÁGOS CÉLJA A VILÁGMINDENSÉGBEN	24
A TÉVELYGÉS KIINDULÁSÁNAK ÚTJA.....	27
„AKI MAGÁT FELMAGASZTALJA: MEGALÁZTATIK”	31
ISTEN KEGYELMI AJÁNDÉKA: A HIT	35
OK-OKOZATI ÖSSZEFÜGGÉSEK.....	39
ÚT A TÖKÉLETESSÉG FELÉ	43
ESŐT ÁD MIND AZ IGAZNAK, MIND A GONOSZNAK FÖLDÉRE	46
AZ ÚR ÁLDOZATA. A KÜLDETÉSBEN LÉVŐ SORSA	51
AZ ISTENI IGAZSÁG KERESÉSÉNEK KOCKÁZATAI	55
AZ ÚRNAK HARCOSOK KELLENEK.....	58
A TEREMTÉS TITKAIBÓL.....	61
ADVENT VAN MA IS	66
A KEGYELEM MIBENLÉTE. HÍD MÚLT ÉS JÖVŐ KÖZÖTT	70
A LÉLEK FELKÉSZÜLTSGÉRŐL.....	73
AZ ALKALMAS ESZKÖZ	77
A SZOLGÁLATRÓL	80
AZ EGYIK FELEMELTETIK, A MÁSIK ELHAGYATTATIK.....	83
AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAI	87
EGY A SZÜKSÉGES DOLOG	90
KÁIN ÉS ÁBEL HARCA	94

MENJETEK BE A SZOROS KAPUN ÉS JÁRJATOK A KESKENY ÚTON: EGYÜTTESEN	97
A KÜLÖNBÖZŐSÉGRŐL	101
A HATÁROZOTT EGYSÉGES GONDOLAT HIÁNYÁNAK OKAI ÉS KÖVETKEZMÉNYEI	105
A BALGA SZÜZEK ÚTJÁN NE JÁRJATOK	108
A NAGY ÉS UTOLSÓ PRÓBÁLKOZÁSOKAT ÉLI AZ EMBERI LÉLEK	113
AZ IGAZ JÓ HŰ SZOLGÁLATA.....	117
BESZÉLGETÉS	120
NAGYON NAGY IDŐK ELŐTT ÁLLTOK!	122
SEMMI SINCS HIÁBA - OK NÉLKÜL - A FÖLDÖN..	124
A RÁADÁS MUNKÁRÓL.....	128
AZ ISTENI IGAZSÁG; A SÖTÉTSÉG HARCA A VILÁGOSSÁG ELLEN: „SORSÁRNYÉK”	129
BESZÉLGETÉS ÉS INTÉS FEGYELMEZETTSÉGRE	133
AZ ÁRNYALATI ELTÉRÉSEK JELENTŐSÉGE.....	135
BESZÉLGETÉS A „NEVELÉSRE VÁLLALKOZÓK”-RÓL	136
HASZNOS, VAGY NEM HASZNOS CSELEKEDETEK.....	138
AZ ÁLTALÁNOSÍTÓ TÖRVÉNY NEM TESZ KIVÉTELT	139
ÚT KRISZTUSHOZ.....	142
MI AZ, AMIÉRT ÉRDEMES ÉLNI?	145
TÁJÉKOZTATÁS	149
BESZÉLGETÉS	150
EGÉSZSÉGÜGYI FIGYELMEZTETÉS (ESZTER KÓRHÁZBA KÉSZÜL)	151
BÍZTATÁS (MŰTÉT ELŐTT)	152

MIÉRT FONTOS AZ ALÁZATOSSÁG?(*)

Névtelen Szellem 1957. január 17.

Az alacsonyrendű lelkek hazája a Föld - Az alig fejlett lelkivilág erőfejlesztő gépezete: a gög - Az alázatosság kiépítése és folytonos ellenőrzése - A felelősségérzet: a lelkiismeret szava - A jóra: jó és igaz; a rosszra: rettenetes szenvedtető eredmény következik. A sátáni hatalom mesterkedése - Érdekösszeütközés: gyűlölet - Akik vállalják az önzőkkel szemben a kemény munkát = segítenivágyás; igazság teljes megértése = szeretet - Amely élet nem kívánatos ugyan az embernek, de nagy kincs a világnak - A hazavezető út - Az igazságot megbántani nem lehet büntetlenül

Már régen várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében üdvözöllek téged én is, nagyon meg van a te lelked törve, az események torlódásai megviselték az idegeidet, és ennek következményeképpen a szervezetedre is rossz hatással vannak ezek a napok, melyeket bár előre láttam, és jeleztem is neked, hogy ezek jönnek, de ne vegyed nagyon a szívedre, mert ezek is elmúlnak, mint a földi élet minden szép és rettegett napja, a múlandóság törvényében. Ezek mindig voltak és mindig lesznek, az ilyen egészen alacsonyrendű lelkek hazájában, mint amilyen a földi világ, amit nem lehet a magasabb értelmű és fejlettebb érzésű szellemnek megérteni. Amennyire bonyolult és ködös az alig fejlett emberek lelkivilága, annyira nem lehet követni az ok és okozat összefüggését sem gondolataikban, sem cselekedetekben, mert az ilyeneket a szenvedély vak és süket forrongása viszi, hajtja a cselekvésre. A gög, mint egy hatalmas erőfejlesztő gépezet, úgy uralkodik a léleknek minden más irányú megnyilvánulása felett, és elnyomja mindazokat az ismeretébe már eljutott jobb és igazabb megállapításait, melyek gátlólag hatnak, vagy hathatnának a gögös lélek akarat és cselekvési megnyilvánulására. *Azért szükséges a megtérés útjára lépett ember lelkében elsősorban az alázatosság kiépítése, és folytonos ellenőrzése, hogy ezek a gátak igenis felépülhessenek, és erős határokat szabjanak a törvénytelennek minősített gondolatok, vágyak és cselekedetek elé. Azok ne terjeszkedhessenek a lélekben szabadon, a felelősség megterhelése nélkül. A felelősségérzete a lelkiismeret szava a lélekben, és ha ez az érzés hiányzik,*

a lelki szörnyek elszaporodnak, és szabadon garázdálkodnak az élet mezején, ahol a fejlődésre, tanulásra küldött egyszerű lelkek jóra és igazra vágyódnak - az Úr bárányai, az azokat irányító pásztorok terelgetik az igaz útra azokat, akik még vagy nem tudják felismerni azt, vagy letévedtek róla, és nem tudnak hazatalálni. Igen, ezek a szörnyeket már magukban hordozó lelkek is embekekké lesznek, hogy elvegyülve a többi ember közé megismerjék a jónak áldásait, az igazságnak egyenes és egyszerű alapvető törvényét, hogy a jóra és az igazra - jó és igaz eredmény következik, de a rosszra, az elvetnivalóra szenvedtető és rettenetes következmények várnak, akár a Földön, akár a földöntúli életben. A sátáni hatalom az igazságnak, a szeretetnek helyét igyekszik idejében begyepesíteni az ilyen lélekben, hogy a hitnek és reménységnek még a magvacskái se tudjanak elhelyezkedni, hogy egyedül a legridegebb és legmateriálisabb fogalmaknak juthasson hely a lélekben.

*Igaz, az ilyen emberré lett szellem részére csak a test nyújtotta örömök léteznek. Ezekért mindent feláldoz, ami szabadságában van, sőt, ami nincs is szabadságában, csak lehetőségben áll. Ezen fordul meg az ő sorsa és sokszor tömegek sorsa, akiket hatalma alá hajt a hasonlóság törvénye, összetartozása, mert *a hasonlók vonzzák egymást, amíg érdekeik ellentétbe nem kerülnek, de a vonzás hamar gyűlöletbe megy át, ha érdekeik ütköznek.**

Mivel ezek az érdekellentétek mindig és mindenben keresztezik egymást, azok a hasonlók, akik még nem tudták és nem akarták felismerni a boldogulásnak egyetlen nagy és mindenek feletti megoldási lehetőségét, az isteni igazság mindent felbontó és helyreállító hatalmát, azok folytonos háborúságot szenvednek. Egy kicsiny örömért sok és nagy szenvedéseket vesznek maguknak, mert minden törvénytelen előnyért ugyanannyi, vagy több hátrányokat kell elszenvednie a léleknek, amíg belátja tévelygéseit, és megvilágosodik előtte az igazság. Végül említem azokat a keveseket, akik önmaguk megszerzett „jó” tapasztalataival, és nemcsak felismert, hanem a gyakorlatban is sok eredményt hozó igazsággal rendelkező lelkek, akik tudják, hogy nehéz harcot kell megvívni a tudatlanokkal, az ismeretekben elmaradottakkal, a gö-

gös, kevély lelkekkel, az önzőkkel, a hazugságnak és minden gonoszságnak követőivel, és mégis vállalják a kemény munkát, hogy ha csak egyet is megmenthessenek a végtelennek látszó szenvedésektől, a mélyebbre hullástól. Ezek a Földnek az érett gyümölcszei, akik már nem azért jönnek, hogy szenvedést okozzanak, hanem gyógyítsanak. És mégis szenvedniük kell, mert nem a hasonlóság törvénye köti őket a földi élethez, hanem a segíteni vágyás, az igazság teljes megértése, ami nem más, mint a szeretet. Az isteni szeretet helyet talált, és elfoglalta uralkodói trónját a lélekben, és kiterjeszti hatalmát a lélek egész természetében. Átváltoztatja, újjá teremti, hogy a megtisztultak hazájában polgárjogot ajándékozzon azoknak, akik felvették a keresztet, és végigjárták azokat a Golgotára vezető utakat, melyeken lassan leválják a tévedés lehetőségét magába rejtő rétege a léleknek, és mire elkövetkezik a Földtől való elválás ideje, a lélek tisztán, szabadon emelkedhessen fel.

A Föld pora, füstje leválva róla, minden fájdalom emlékével együtt itt maradjon a Földön. Az ilyen életek nem kedvesek, nem kívánatosak a földi embernek, de nagy kincs a világnak, mert a szenvedő világ éppen olyan boldogan nyújtja ki kezét az itt maradt szenvedések és fájdalmak köntöse után, mint az eltévedt utas a megtalált helyes utat mutató tábla után, és látja, olvassa örömmel, mert érzi, hogy hazatalált. Ezek a végső utak a legnehezebbek, mert idegenek között jár a lélek, de a mi Urunk is idegenek között járt, hogy az idegenek között keresse meg az eltévedt fiakat és leányokat, akiket az Atya hazavár régóta, de ezek hol eltékozolták a drága értékeiket, hol siratták, hol örültek, hol szenvedtek, de nem találtak haza. Ő minket is hazavezetett, és nekünk is meg kell próbálni a haza vezető utat, amelyen Ő járt. Igen, ez az út nehéz és göröngyös, a tévelygő emberek idegenek, és lelki szörnyekkel megrakva nehezzé tesz az életet, de önmaguknak még inkább, mert minden lépéssel mélyebbre esnek, és nem jönnek ki onnan, amíg az utolsó fillérig meg nem fizetnek az igazság törvényének. De az az út, mely az egyiket felfelé emeli, a másiknak lefelé mutat, mely egyszerre a mélységbe ejti az azon haladókat. Ne legyél elkeseredve, az élet változata most neked sötétet mutat, de ez nem soká tart, és hirtelen megvilágosodik, amikor

nem is gondolod, és jaj azoknak, akik a sötétben arra gondoltak, hogy fosztogassák az útjukba kerülőket. Még nincs vége, a leszámolás sokkal keserűbb lesz, mint azt gondolják és elfelejtik azt a kis dicsőséget, amit mások fájdalmán szereztek, mert az igazság visszasújt még azzal is, ha megbocsát.

Az igazságot megbántani nem lehet büntetlenül. Azért várjál békén, és minden eljön. Isten veled.

AKIK KÁIN-BÉLYEGET VISELNEK(*)

Névtelen Szellem 1957. január 28.

A gonosz mindig mást, és másképpen akarna - A gonoszban mélyen alásüllyedt lelkek fő erőssége - A hazugság ragálya azokon, akik nincsenek beírva az „élet könyvébe” - Az eszmék eredményei mind a szellemi, mind az anyagi világokon - Az átlagból kiemelkedő, jó irányú emberek munkájának valódi értéke. Az élet nagy célja - Az ellentétes beállítású emberek törekvéseit és annak következményeit az egész természet megsínyli - A Káin-bélyeg

Már igen, az Úr Jézus nevében én vagyok itt gyermekem. Igen, ez így van. A gonosz önmagában egyenetlen, nyugtalan, türelmetlen, szeretetlenségeket, elégedetlenségeket szító, soha sincsen semmivel megelégedve, mindig mást és másképpen akarna, mint ahogyan van. A békességben nem érzi jól magát, csapongó fantáziája mindig újat akar hallani, látni, és ő maga is azon van, hogy a maga akaratát másokra erőszakolja, mert a változatosság is azért kell neki olyan nagyon, hogy saját képzeletét benépesítse azokkal az újításokkal, melyekkel ő akar hatásokat elérni a maga dicsőségére és emelkedésére. *Mert a gonosz nem azért cselekszi mind ezeket, hogy használni akar vele, bár csábításaiiban mindig ez szerepel, mint csalogató szirén hang, hogy „jót akar”.* Ezt nem vitathatja el senki tőle, mert valóban, a szándék mindig ebben a jelben indul el cselekvési útján, de ez a „jó” nem azt jelenti, hogy valóban mindvégig ezt a jót akarja elérni, amit az első impulzus hatása alatt magában gondolt és érzett. Már az első akadálnál az az elgondolt jó ütközést hoz létre, amint az igazsággal kell megívnia. Az igazság hatóereje kilendíti a gonosz elgondolást a

maga irányából, és kénytelen megalkudni azokkal az adott lehetőségekkel, melyek kínálkoznak. Az ilyen ütközésben csorbát szenvedett és a hiúságnak bizonyos fájdalmat okozott. Az a fájdalom felébreszti a bosszút, a gőgnek ez a védőeszközét, és már az elveszett tekintélyt és a megrendült hatalom uralkodni akaró érzését kénytelen védelmezni, és ennek érvényt szerezni. Hogy ezt helyreállítsa, semmi se sok, semmi sem olyan drága, hogy fel ne áldozza érte. Minden elpusztulhat, de ennek nem szabad csorbát szenvednie. A gonoszban mélyen alásüllyedő lelkeknek ez a fő erősségük. Azonban hiába ragaszkodnak bármilyen erővel ehhez az eltévedt gondolathoz, ennek a csak ideig-óráig tartó dicsőséghez, hiába áldozzák fel ezért a maguk és mások életét és békességét, ennek nincs lehetősége sem a földi, sem az örökéletben. Már alapjaiban meg van rendítve, mert nem a valóságra, hanem a hibás „elképzelésre” van építve. Azaz hazugságra.

Az a „hazugság”, mint egy ragályos kór, terjed lélekről lélekre, emberről emberre, akik nincsenek beírva az „élet könyvébe”. Az élet pedig nem más, mint Isten törvénye, az a legmagasabb tudomány, melyet senki meg nem vehet, el nem sajátíthat, sem el nem lophat, mert azt élni kell, egész lelkünkkel, és minden érzésünkkel bele kell simulni, hogy egyszer értelmünk teljes világosságával vissza tudjuk tükrözni, és tudjunk világítani azoknak, akik felfigyeltek arra a világosságra, melyet már mi sugározunk széjjel a mi életünkkel, a mi cselekedeteinkkel és a mi munkálkodásunk nyomán keletkező szebb, jobb és boldogabb életekkel. Mert minden eszmének, minden elgondolásnak, minden irányításnak eredménye van, mind a szellemi világban, mind az anyagi világokban. Az anyagi életforma is a szellemi után alakul vagy jobbbá, vagy rosszabbá. Az embernek is bármilyen magasröptű elképzelései vannak, mégis azok az eredmények mutatják meg szellemi fokozatát, amelyeket életével és munkájával maga körül megteremtett. Az ember is teremt a maga szellemi és lelki erőinek meganyagiasításával. Az az anyagban való kifejezésével, mert minden szóban, minden cselekedetben a lélek a maga tisztult, vagy alantas természetével folyik bele, és rajta hagyja a maga egyéniségének bélyegét, minden, amihez hozzányúl, mit és ahogyan cselekszik, amilyen indító okok készítették a cselekvésre.

A gonosz lelkű embert az önzés, a gőg, a hiúság, a kapzsiság vezeti a cselekvésre. Az igazságban élő, vagy legalább az igazságot kereső embert az igazságot kiteljesítő vágy és akarat vezérli, aki már nem csak a maga hasznát, a maga jólétét elérni tekinti célnak, hanem a mások életét, a mások életének biztonságát, és fejlődését is éppen olyan fontosnak tartja, mint a magáét. Ezek az átlagból kiemelkedő jó irányú emberlelkek, akik sok próbákon és kísértéseken keresztül jutnak el a teljes megismeréshez, az isteni igazság tiszta forrásához. - Ezeknek cselekedete, munkája legyen az az emberek előtt lenézett, semmitmondó, nemkívánatos, mégis sokkal értékesebb, mint a magasabbrendűnek tartott, de nem jóakarattal, nem hozzáértéssel és nem munka iránt való kedvvel végzett munkálkodás, hanem csak az élet kényszerének engedelmességgel végezi el azt az ember. Pedig mindenki, akit az élet küzdőterére állított végzete, adósa az életnek mindennel, amit végeznie kell. Minél jobban, lelkiismeretesebben végzi el azt a munkát, amit reá bízott az élet Ura, annál nagyobb értéket jelent az az ő részére, mert *kiszámíthatatlan, nagy értékek vannak minden tévelygő és bűnös ember lelkében felhalmozódva, csak fel kell azokat szabadítani, és meg kell tisztítani a bűnök sarától, piszkától, hogy ragyogásukat visszanyerjék. Ez az élet nagy és csodálatos célja*, amelyet ha az emberek megismernének és megközelíthetnének, boldogsággá varázsolnák a Földnek legelhagyatottabb részét is a pusztá megjelenésükkel. Az ellentétes beállítású emberlélek azonban nem erre törekszik, hanem a meglévő felszínre hozott jó eredményekért harcot, háborút indít, hogy azt a magáévá tegye, abban munka és fáradtság nélkül a testet, lelket lealacsonyító élvezeteket hajszolja, gőgjét, hatalmát embertársai felett a végletekig kiélje, és kegyetlenséggel hajszolja gonosz elgondolásainak, szeszélyeinek megvalósítására. Azonban az ég elsötétedik, a természetben felgyülemlett villamosság az ég felhőinek ütközését hatalmas villámlás jelzi, és félelmetes dörgés kíséri nyomon, amíg megerednek az ég csatornái, és sokszor hatalmas jégeső szakad a vidékre, mely a természetnek minden szépnek látszó és sok reményre jogosító ígétét pár perc alatt semmivé teszi, és koldus-szegényen áll meg az elpusztult termést siratva mind a gő-

gös, mind a magát megalázó ember. A nyomorúságban egyformákká lettek, mert egy célért dolgoztak, munkálkodtak. Így van ez a Földön, *az egész természet megsínyli, szenved, a gögös és gonoszra hajló lelkek minden-minden megmozdulását, az igazságra törekvő akkor is szenved, amíg a gonosznak jól megy dolga, és minden elgondolásával, nyugtalanságával mások békés munkáját akadályozza és háborgatja. Gonosz célja eléréséhez mindent igyekszik felhasználni, amihez csak hozzájuthat. Azonban, mikor elérkezik a természet rendje szerint a fizetés és megállítás ideje: a gonoszok bűnei miatt az igazak munkájának eredményei is elpusztulnak. Azért az Úr nem fizeti meg érdem szerint sem az igaznak, sem a gonosznak munkálkodását a Földön, amíg a végzet egyénenként ki nem bontja a közösségből azokat, akiknek cselekvési szabadságuk lejárt és már nem cselekedhetnek többé sem jót, sem gonoszt. Ez az idő rohamosan közeleg, és jaj azoknak, akik megbélyegzik magukat azzal a bélyeggel, melyet Káin bélyegének (Máté: 13:24-30) neveznek kezdettől fogva.*

Mert mindig irigységből, gögből, elégedetlenségből, telhetetlenségből, hatalmi törekvésből, oktalan bosszúból, gyűlöletből, önzésből történő gonosz, szenvedést okozó cselekedettel a Káin bélyegét süti rá a természettörvény az ember lelkére. Akiken pedig ez a bélyeg lesz, annak nincs helye többé az igazak világában, az igazak között. *A Föld letisztítja magáról az ilyeneket nemsokára. Igaz, hogy a termés elpusztul, de vele a kártékony férgek is elpusztulnak. Aki érti, az tudja, miről beszélek ...* Az Isten ad új tavaszt és új rügyfakadást, melyet már nem rághat meg a pusztító féreg: a bűn. A lélek virágai után gyümölcsöket hoz az élet nyara mindazoknak, akik felismerték, hogyan lehet és hogyan kell a pusztító férgek ellen védekezni, hogy az élet eredményeit megtarthassa. Ezt a védekezési módszert tanítja az Úr mindazoknak, akik nem akarnak üres kézzel térni meg az életútról.

Gyermekem, az úton minden megsebzí azokat, akik nem elég vastag rétegeket öltenek magukra a földi világ természetéből, de amazokhoz nehezebben fér a szellemi napfény és a szellemi atmoszféra.

Most az Úr békéje szálljon rád és nyugtassa meg a lelkedet. Isten veletek.

A TERHEK HORDOZÁSÁRÓL(*)

Névtelen Szellem 1957. február 18.

A kedvező körülmények között is kell a rosszra számítani. Az életben az igazi békehez csak igaz, szent, önfeláldozó érzések árán lehet eljutni - Mindennél fontosabb a terhek hűséggel és bizalommal való hordozása - Mindenki jegyezze meg jól: az örökéletben sem talál senki a saját részénél többet, mint amennyit maga táplált bele a saját jó és igaz eredményeiből - Az igaz magvetők nem igen látják az aratás eredményét földi életükben. Hozzájárulás az új világformálódáshoz - A kárhozat: mint eredmény - A szabadságot felelőssége és a kegyelem - Az isteni kegyelem mindenkit próbára tesz

Már várok rád gyermekem az Úr Jézus nevében, ne tétovázzál, nem tévedsz azzal, hogy az énáltalam ismertető „M” bekezdéssel mozdul meg az írószerszám a kezében, hiszen már jó ideje, hogy nem beszéltem veled, tehát az nem meglepő, ha egyszer én közeledek hozzád a kijelölt időben. Nem gyermekem, ez nem az az idő ugyan, amelyről én neked beszéltem és ígértem, de az is eljön most már, nagyon közeli időt nem jelölhetek ki, mint azt tenném, ha csak az volna a cél, hogy téged megnyugtassalak. Azonban mivel nemcsak az a célom, hanem az is, hogy minden eshetőségekre elő is készítsem a te tudatodat, mert bár az idő kedvez a jónak, de te tudod azt, hogy amíg a jónak és igaznak kedvez, addig a rossz igyekszik a maga életét felerősíteni, így folyton küzdeni kell a rossz ellen is, míg a jó megerősödik. A jó földben is szívesen meggyökerezik a gaz termése, ha nem kapálják és nem szántják. Azért bármilyen jónak kedvező idő jöjjön is, azért rosszra is kell számítani. Ez azonban ne kedvetlenítsen el téged, mert a gonosszal való küzdelemben megsegíti az Úr azokat, akik az Ő akaratát cselekszik a Földön. Nem véletlennek hitt szerencsével, hanem a fáradságos munka gyümölcsötzetésével, mely azoknak a lelkeknek jutalomképpen érik, akik beleadták életük legtisztább és legszentebb érzéseit, és fáradságos munkával igyekeztek azt ápolni, gondozni, óvni és védeni az élősdiek falánksága ellen. Márpedig az élősdiek szívesebben mennek oda, ahol a megmunkált talajból szép és dús termés mutatkozik, mint oda, ahol

nem gondozzák és a jó, nemes magvakból kikelt csemetét a gaz és egyéb haszontalan nemkívánt növény elfojtja, és nem engedi növekedni. Ezek nem vonják magukra az élősdiek figyelmét, mert nem kínálozik az olyan kívánatosnak, mint a gondozott kert termése. Azért hagyja a gonosz békével jobban azokat az erőlködéseket, melyek nem egészen tiszta eredményeket hoznak elő, még a legnagyobb igyekezettel sem, mert már meg van keverve a talajban. Azért ne csodálkozzál bizonyos dolgokon, ha az élet elődbe tárja, mert neked ismerned és tudnod kell azt, hogy sok háborúságokon keresztül lehet csak a békéhez - az igazi békéhez - eljutni azoknak, akik lelküknek igaz és szent, önmagukat feláldozó érzéseit vitték és viszik bele a szolgálatba, melyet vettek az Úr Jézus Krisztustól.

Nem mindenkinek egyformán van megszabva az útja a Földön, ma rózsák között, holnap a tövisek között vezet az út tovább, felfelé, *de mindennél fontosabb az, hogy hűségesen és bizalommal hordozzuk a terhet, amit vállainkra rakott az élet, mert nem tudhatjuk a földi életben, melyik lépésnél nyílik meg számunkra az a felséges szabadulás, melyet az Úr nyit meg számunkra.* Nem okvetlen a halál az, mely elvezet a békés megoldáshoz, hanem egy olyan fordulat, melyre sohasem gondolt a földi ember. Ez, a most sötét és borús, megszűkült láthatár, mely nem engedi a földi szemeket messzebb tekinteni, mint a következő lépésig, egyszerre eltisztul és derűs, mosolygó táj képét tárja a szemed elé. Ez a derűs, lehetőségekben gazdag jövő most is megvan, de még nem látja talán senki, mert a világ szeme is csak a sötét és szűkített utat látja maga előtt, mint lehetőséget, de mondom, nem messze van az idő, amikor csodálkozva látja meg mindenki, hogy *nem úgy történik meg a kibontakozás, mint azt bárki gondolta volna. A tied meg egyáltalán nem úgy, hanem másképpen.* Ez pedig nem messze van, és megnyugodva mindenben, ahogyan akaratod és jó szándékod szerint óhajtottad kiegyenlítve és kiengesztelődve, az Isten kegyelmét áldva hagyod itt ezt a küzdőteret, mert nem maradhat adósa a Föld azoknak, akik mindent odaadtak, hogy jobbá, igazabbá formálják az életet a Földön is, és földi életen túl, az örökéletben. Mert *mindenki jegyezze meg jól azt az igazságot, hogy az örökéletben sem talál senki többet a maga részére, mint*

amennyit ő maga beleplántált a saját lelkének jó és igaz eredményeiből. Nem azokat a földi eredményeket kell ezalatt érteni, amelyeket a földi élet mutat fel, hanem azokat, amelyeket az örök törvény jóknak, igazaknak minősített át már a földi életben. Ezek pedig nem mindig hoznak földi értékeket és kívánatos dolgok beteljesüléseit, hanem inkább hoznak küzdelmeket, üldöztetéseket, szenvedéseket, de végül mégis csendes megbékélt befejezést, amikor a lélek visszatekint azokra a küzdelmekre és megpróbáltatásokra, és látja azt, hogy nem hiába szenvedett. Látja azokat a mások életében kiteljesedni, amiért ő szenvedte a nap hevét, amiért ő hordozta a terheket, amíg a nemes magot elvetette és felnevelte, és az égi kezek a mások lelkében megsokasodva és megerősödve már gyümölcsöket teremve learatják és begyűjtik a mennyei csűrökbe. Igen, ezek *a magvetők nem igen szokták az aratás végét látni a földi életben,* de látják az igazak világában, és felismerik a gondolatok, az érzések, a törekvések hasonlóságát, és látják a megsokasodott új hajtást, melyek az eljövendő beteljesülés ígéretét hordozzák magukban. Ezek a megsokasodott és valóssággá tett szent és igaz törekvések élő és ható erők, cselekedetek alakjában teremtenek, csíráznak és *új életformákban, lassan új világot teremtenek, először a láthatatlanban, azután a látható anyagi világban.* Ezekhez az új világformálódásokhoz mindenki hozzájárul a maga életével és cselekedetével.

De jaj azoknak, akiknek alapgondolata a romlást, a bomlást, a szenvedéseket, a lelkek elfajulását, eltorzulását és a lefelé süllyedését és a boldogtalanságokat, szerencsétlenségeket hozta létre, mind a Földön, mind a földöntúli világokban. Ez is eredmény, de gonosz eredmény. A gonosz eredmények létrehozói, megvalósítói addig nem szabadulhatnak a gyötrelmektől, amíg önmaguktól meg nem váltja őket a kegyelem Istene. Ezek az eredmények is élnek és vannak, amíg le nem járódnak, el nem fogyaszthatódnak azok által, akik ezeket létrehozták. *Tehát ez az a nehezen elviselhető örökélet, melyet kárhoznak neveznek. A szabadakarat nagy ajándéka az Istennek, de nagy felelősséget ró az emberi lélekre, mert minden jelentős megmozdulása következményeket hoz, mind a földi, mind a földöntúli életére. Az apró jelentéktelennek látszó*

megmozdulások következményei is lehetnek jók, tanító és ismeretterjesztő hatásúak, melyekből a földi ember megtanulja, hogyan kell és hogyan nem szabad cselekedni, ha boldogulni akar az életben. Hogyan cselekedjen, ha békében akar élni embertársaival és az egész természetes világgal. Azonban sajnos, nagyon kevesen válnak okos és jó tanulókká, mert a megtévesztés szelleme a saját tökéletlenségén keresztül kísértetbe viszi, és az igazságtól eltereli gondolatait a hamisság felé, és hazug boldogságot, könnyűszerrel elérhető nagy eredményeket ígér az igazság útjáról letért embernek. Mindig beljebb és beljebb csalogatja a bűn ingoványába, amíg csak összecsap feje felett a bűnök iszapja, és az igazság részéről nem áldás, hanem bűnhődés vár rá, amíg csak ki nem menti a kegyelem a bűnöst bűneinek következményeiből. Az alatt az idő múlik, vagy az örök jelen kétségbeejtő reménytelensége fogja körül a szenvedőt. A szenvedések szorongattató érzései közepette születik meg a lélekben a vágy a jobb után. Ez serkenti a további keresésre, gondolkozásra, az igazság utáni érdeklődését, és kelti fel, hogy cselekvéseit már irányba próbálja megkezdeni. Ezek a próbák és az ezt követő eredmények könnyebbüléseket, szabadabb mozdulatokat biztosítanak a bűneiben befalazott léleknek és megismeri a jó és rossz közötti különbségtevést. Így gyógyít a szenvedtető törvény a maga egyszerűségével és igazságával. Így osztja áldását, boldogítását az igazság törvénye a láthatatlan világban, mert minden legkisebb igaz jóért, jó eredmény következik, de a legkisebb téves „jó”-ért már szűkülni a jó mértéke, végül elapad az áldások csatornája, és a világosságból homályosság lesz, és a lélek szabadsága mind kisebb határok közé szorul ha - elfordítja tekintetét az örökkévalóság Uráról, és a saját fényében próbál tökéleteset alkotni. Ez a nagy titoknak látszó igazság, csak azért oly nehezen megérthető, mert az emberi lélek még a bűnök és tévedések útvesztőjében bolyong. Még nem tudta és nem akarta felismerni az igazság egyszerűségét, még nem tudott lemondani gögjéről és hiúságáról, még nem tudott megalázkodni, még nem tudott lemondani az uralkodási vágyáról, és nem akarta elismerni, hogy tévedett és félreismerte önmagát. Azért az isteni kegyelem mindenkit, még a legjobbat is próbára teszi a földi

életben, hogy hogyan oldja meg azokat a feladatokat, melyeket reá bízott az Úr a földi életben?

Ezek a próbák nem jelentik az elvettetést, nem jelentenek bűnhődést, hanem a léleknek az erőfeszítését, hogy egy nagyobb és magasabbrendű igazság birtokába juthasson, mert senki sem kapja készen azokat az egyéniségéhez mért nagyszerű eredményeket, melyekkel együtt jár az a boldogság, amit valaha eldobott magától. Mindenkinek kemény munkával kell megharcolni érte. Ebben a munkában sok öröm van, de amíg az Úr meg nem nyitja az emberre lett szellem szeméit, addig nem láthatja azokat a szépen telő mennyei csűröket, amelyekben a lelkek igaz érzéseit gyűjtik együvé a Gondviselés Angyalai. Ez is eljön a te részedre is nem-sokára, és nem mondd azt, hogy minek is kell a becsületes igazságra törekvő léleknek a gonoszok közé jönni, hogy azok az ő gonoszságaikkal gyötörjék? Akik még csak ezen a fokon vannak, csak azt tudják magukból adni a világnak és a benne élőknek és - ezt fogják aratni is, még pedig igen rövid időn belül fordul részükre a kocka, és amit ezek örömmel tartanak az keserűségükre fordul. Neked pedig ami ma keserűség, azt örömmre és nagy békeséges kiegyenlítésre fordítja az igazság törvénye.

Nyugodjál meg, nem lesz semmi bajotok, az Úr tartja fölötted és mindazok felett áldó és segítő kezét, akik az Ő akaratát cselekszitek. Isten közelsége és áldó kegyelme legyen veled, gyermekem.

AZ UTOLSÓ ÓRA SZŐLŐMUNKÁSAI(*)

Névtelen Szellem 1957. március 21.

A hit: erő; a hit: hatalom - Az emberi tévedések kiépítései mindig rombadőlnek (lásd: a Szovjetunió szétesését 1990-ben és az USA-ra mért terrorcsapást 2001. szeptember 11-én) - Elmélet és gyakorlat: azonos töről kell fakadjon - Az átlagember tévedése. A „közeljövő” szellemi emberének sürgető feladata. (Ezt a meghatározást kedves Vezetőnk 1957-ben írta; kiadásra 2002-ben kerül...) - Az igazság ítélete - Az utolsó idők szőlőmunkásainak nehéz szerepe

Már régen várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Tudok mindent, és én segítettelek ahhoz az imádsághoz, amit most lelkedből elmondtál az Úr előtt. Nagyon el van a lelked ernyedve, de ne

engedd magad felett úrrá lenni azt a nyomott hangulatot, melyet a megfélemlített emberlelkek a maguk világában maguk körül terjesztenek. Az Isten a mi reménységünk, még a halál torkából is kihúzza azokat, akik az Ő akaratát valósítják meg a földi életükben. Ez az, ami reájuk vár, nem sötét és félelmetes jövő, hanem ragyogó jelenbe lépnek át még azok is, akik csak egy részt hagytak nyitva a lelkükben azoknak a jó és becsületes igazságoknak, melyek még ha - csak külsőben hasonlítanak is az isteni igazságokhoz - már áldozatot hoznak érte a sötétben botorkáló emberlelkek. Mi volna már a földi vallásoknak különböző formája, ha nem a valódi igazságnak megsejtése? Igen, a megsejtése csak - és mégis mennyi békességet, megnyugvást és előrejutást nyújt azoknak a lelkeknek, akik „hisznek” benne.

A hit erő, a hit: hatalom, még akkor is, ha az emberek lelkeit csak egy lépéssel emelte feljebb a fejlődés fokán. Azért, *aki hisz valamiben, ami csak valamivel is jobba tette a lelki érzéseit, csak valamivel is tisztábban ítéli meg az előtte feltáruló igazságot és áldozatot tud érte hozni, az már kiemelkedett az anyag vastag és sűrű tudatlanságából, ha önmaga akaratából cselekedte azt, és nem a külső világ kényszeréből. A fejlődés törvénye mindenképpen oda tereli az emberek millióinak lelkét az áldozathozatal útjaira felé, melyen fel kell áldozni az önös törekvéseit, és mindazokat a ferdén fejlett érzéseit, elgondolásait, melyekkel az emberi én életét nagygyá, és hatalmassá igyekszik tenni. Az ember hiába akarja a maga életét, a maga akaratát az alatta nyugtalanul mozgó tömegekre rákényszeríteni, az ilyen törekvései mindig hiábavaló erőpazarlásá válnak, mert az emberek hasonlóképpen tévednek és tévedéseiknek kiépítései mindig romba dőlnek, hogy maguk alá temessék azokat az elgondolókat és építőket, akik tévesen fogták fel az igazság megvalósítását a Földön. Minden hatalom, amit nem az isteni igazságon alapoztak meg: romhalmazzá válik. (A Szovjetunió hetven év után 1990/1991-ben szétesett.)* Ami hasonlít az isteni igazsághoz, az időtállóbbá és szilárdabbá teszi az építkezést, de nem maradandóvá, mert legyen az bármilyen erős, a kis moha terjeszkedve a kemény márványt is megrepesztí, hirdetve ezzel azt a nagy megcáfolhatatlan igazságot, hogy

az „élet” legkisebb, „igaz valósága” a leghatalmasabb utánzatot is ledönti és visszalöki a megújulás és átváltozás törvényébe.

** Lábjegyzet:*

2001. szeptember 11-én az Amerikai Egyesült Államokban történt:

az alábbiakat négy eltérített utasszállító repülőgép vitte véghez:

a./ terroristák belerepülve, felrobbantották New Yorkban a Világkereskedelmi Központ - World Trade Center - két egyenként 110 emeletes felhőkarcolóját. Több ezer halott.

b./ a terroristák Washingtonban az USA hadügyminisztériumának, a Pentagonnak egy részét szintén belerepülve felrobbantották, mintegy 160 halott.

c./ a negyedik eltérített repülőgép az utasokkal vívott küzdelem miatt Pittsburgh közelében lezuhant: utasok, személyzet: halott.

Ez mind ugyanazon a szeptember 11-én történt.

Azóta amerikai-angol katonai válasz folyik Afganisztán ellen az ott uralkodó terrorszemléletű tálibok és vezetőjük ellen.

Terroristák további cselekedetei: antrax = lépfene terjesztése postai úton - nem eredménytelenül.

További terrorfenyegetések

A leírtak nem kívánnak kommentárt...

Boldog az, aki földi életét a valódi igazság keresésére használta fel, és minél több, apró igazságszemecskét gyűjtött egybe, azt féltőn elhelyezte lelkének elzárt részeibe, és nem szűnt meg tovább keresni, tovább gyűjteni, hogy egy-egy világos sugár reá vetítődéseivel kiválogathassa az értékesebbeket, a fénylőbbeket, és azal ékesíthesse fel magát az érzés- és gondolatvilágát, hogy cselekedeteiben azok nyilvánulhassanak meg már földi életében. *Mert a cselekedetek mutatják meg az emberi én értékét, hogy egybehangzók legyenek azok az elméletileg elgondolt igazságokkal.* Ezek azok a próbák, amelyekről olyan sok szó esik az emberek világában, de nem helyesen értelmezve a próbák mibenlétét. - Még egészen alacsonyrendű igazságok mellett is előfordulnak azok a kétszínű visszaélések, melyek miatt az első lépésnél máris megtorpan a tömeg, és ellene fordul azoknak, akik félrevezették.

Ilyen hullámzások miatt hol előre, hol hátra, hol fel, hol le torlódik az, aki a nagy átlagban találja meg a maga életének értékét, az általánossá lett szokásokban keresi meg a maga vágyainak kiteljesülését. Kiemelkedni a tömegből, naggyá lenni, fölébe emelkedni másoknak, kitűnni, az érdeklődés középpontjává lenni: hogy felnézzenek rá azok, akik irigy szemekkel kísérik kiemelkedését, bármilyen eszközökkel sikerül is ezt elérnie. Ezek a lelkek mindig, mindennel elégedetlenek, amíg az a sors másoknak jut osztályrészül, hogy a nagy átlagból kiemelkedhetnek. Ezerféle kifogással élnek, ezerféle okot találnak elégedetlenségük megokolására; de önmagukkal szemben elfogultak és mindent helyesnek és jónak látnák, amit cselekszenek. *Az átlagemberek az anyagban, a látszatban élnek, és a látszat szerint ítélnék meg mindent és így mindig tévednek.* A tévedéssel nagy összeomlások, újrazékdések, csalódások, szenvedések járnak, amíg az életek elmúlnak, korok lejárodznak, és a lelkek rajai nem tudnak kiemelkedni tévelygéseik útvesztőjéből, amíg a világosságra, az igazságra eljutott lélekalakulatok, áldozatrakész szellemi munkások egy-egy új kort meg nem kezdenek, hogy az ő lefektetett igazságaik nyomán az utánuk következők is elindulhassanak új hazát keresni, az életüket új életformák szerint berendezni. Ezek az alapvető munkák várnak most a hívő és magát szellemileg kiképzett emberre, aki új világot kell, hogy teremtsen, és abban új törvényeket fogantatosítson, melyeket elsősorban neki kell betartani. Ez az új élet már rügyezőben van, *de vajon eljut-e a gyümölcsözésig? A hívő emerlelkek eléggé fel vannak-e vértézve a tévelygők örök ellentmondásaival szemben?* - *Az igazságot nemcsak beszélni, hanem a gyakorlati életben élni is kell. Nemcsak gyönyörködni abban, hanem valósággá is kell tenni, és ez a nagy feladata a közeljövő szellemi emberének, mert az idő sürget. A korszak végéhez érve a nagy vizsga, a nagy próba közeleg.*

Jaj azoknak, akik fejlődésüket nem tudják befejezni arra az időre, és itt maradnak a jelenkort elsöprő viharban. *Mindegy az, akármilyen vallású, vagy fajú embercsoporthoz tartozott, a valóság: a lényeg szerint ítéli meg, az az igazság, amelyhez tartozott, amelyet ismert, amelyet akár forma szerint is követett.* Az élet nagyon

komoly feladatot ró az utolsó óra munkásaira, amit meg kell oldani minden igazságra eljutott embernek. Ez a nehéz szerep jutott a hosszú, tétovázó, látszatot élő utolsó időkben munkába állott szőlőmunkásoknak, de az Úr kegyelme megadja azt a bért azoknak is, akik már majdnem az este beálltával tértek meg az igazságot felismerve. Igen, nehéz valamit behozni, mert a kívülmaradó rest, gonosz és csúfolók hada ezerféle akadályt gördít útjába az embernek, hogy meg ne találja a maga helyét az életben. De az élet Ura figyel az igaz, magukat megtisztító munkásokat és az igazság hatalmas ereje eltörli azokat a lehetőségeket, melyek eszközül szolgálnak a kívül maradtaknak. *Ezek az eszközök összegyűjtve megsemmisülnek attól a tüztől, melyet az élet Ura bocsát azokra, akik nem alkalmasak az életet és az igazságot szolgálni.*

Az idő folyik, a világosság terjed, a reggel közeleg, a munkához alkalmas munkások kellene, hogy az új nap, az új élet nagyobb eredménnyel záruljon, a mennyek országa népesüljön, nagyobbodjon, gyarapodjon, az emberré lett szellemek sok-sok millióival. Akik pedig az ő életükkel lelkeket mentettek meg a bűn hatalmától, a tévelygés szellemének boldogtalanságot, nyomorúságot, szenvedést és halált hozó uralmától, azok fénylenek, mint az esthajnal csillaga, annak az igazságnak a fényétől, melybe öltöztettek. Az élet a Földön, bármilyen nehéz, de gyors lejárátú és az Úr vigyáz az érkezőre ... Az Úr kegyelme legyen veled, veletek, akik az igazságot, az Úr igazságát szolgáljátok az éjszakában virrasztva.

Isten veletek.

AZ IGAZSÁG MIATT, AZ IGAZSÁGTÓL, AZ IGAZSÁGÉRT(*)

Névtelen Szellem 1957. április 18.

Az elődök bűneinek következményei - Az emberek nagyon felületesen gondolkodnak - A „miért”-ekre a jelen nem adhat kielégítő választ, mert az a múltak következménye - A jelen embere a jövő hatalmas tényezője; mindenem rajta marad a „kezenyoma” - Eredmények és következmények újabb hatásai – Vágyakozás, az irány felismerése és követése az igaz cél felé - A jobb és igazabb felismerésének képessége fontos - Kik a Föld éretlen gyümölcsei?

- *Krisztus: az igaz ember példaképe - A halál törvényének végrehajtó eszközei: a tévedés, ami a halálba visz - Jaj azoknak, akik nem tudnak kegyelemért könyörögni - Az igazságtól, az igazság miatt, az igazságért - A megváltás folyton tart - Nagycsütörtök*

Már várok rád az Úr Jézus nevében gyermekem. Tudom, mert megnéztelek és láttam, hogy nagyon el voltál keseredve a mai napon, azonban ezt majd le lehet tompítani, ha egy kicsit megpihensz, és át fogod magadat melegíteni, ez ha nem is szűnik meg teljesen, mert a fő ok nem az - hanem egészen más - de azért nagyon jól meg leszel vele, ha vigyázol, és szeles, nedves időkben jól bekötözöd a fejed és füledet, az is az idegekkel van nagy részben összefüggésben. Az is egy olyan, ami a valódi oknak csak egyik tünete, ami a megfázással és elfáradással mindig előállított ilyen és ehhez hasonló gyulladási tüneteket. *Az emberek ezeket az okokat nemzedékről nemzedékre hagyják összegyűlni, és a későbbi sarjadék emészt fel az apák és ősanyák bűneinek következményeit.* De mit lehet a meglévő ellen cselekedni? Nem lehet semmi mást, mint elszenvadni a kimért részt a Rosszból, és helyette tudakozni a jobb, a helyesebb irány után, hogy jobb, kevesebb szenvedéssel járó alapokat rakjon az ember le az eljövendő idők és életek folytatásához. Mert *az ember újra és újra találkozik a saját tévedéseinek következményeivel,* melyek addig megérnek, kiteljesednek, és kimerülhetetlen következetességgel körülfogják, kísérik, és a megoldást, átszervezést, újraátalakítást sürgetik, mindazokban a fájdalmakban, szenvedésekben, melyek kikerülhetetlenek. *Az emberek nagyon felületesen gondolkoznak,* és könnyen beérik magyarázatul azokkal a felületesen elgondolt, de meg nem értett „karmá”-nak nevezett megoldással, melyet részben a szellemek, részben a keleti vallások bölcselői dobtak bele az okokat kereső köztudatba, mert sok olyan ismeretlen és meg nem magyarázható események és történések állják útját *az igazat kereső gondolkozó emberi léleknek,* aki - nem elégszik meg azzal, hogy ami így van, az biztosan így kell, hogy legyen, hanem - *keresi az okát, hogy miért van így?* Erre a jelen sohasem tud kielégítő választ adni, mert a jelen a múltak következménye csak, a múltat pedig nem teheti a jelen felelőssé semmiért, mert az lejárt,

megszűnt, visszavonhatatlanul. Ez a legkönnyörtelenebb igazság, amellyel hiába száll perbe a jelen embere, mert a múlt néma marad, és cselekvésre képtelen. Az ember - *a jelen embere* - a gazdag, a kegyelem napsugaraiban fürdő, cselekvési szabadságát élvező a ma teremtő erői felett rendelkező emberi értelem nagy és hatalmas tényező örök birtokosa ez a Valaki, ha nem is mindent, de nagyon sokat tehet a jövő átformálásához. - Nagyon is sokat tehet, mert a maga lelkének elgondolásához alkalmazkodik mindenben, ami őt körülveszi. Minden ott marad az ő lelki egyéniségének képe - elgondolásai, érzései cselekedeteiben nyilvánulnak meg, és ha nem is világraszóló hatalmas hőstetteket vitt az ember véghez, mégis ott marad cselekedeteinek nyoma abban a körzetben - ahol ő ténykedett. Ha a folyton megújuló változások el is mossák az emberek emlékezetéből, ezeknek a cselekedeteknek nyomait és hatásait, mégis a folytatódás sorjában - mint egy kisebb, vagy nagyobb láncszem - összefűzi a jelent a jövővel, melynek eredményei, következményei vannak. Az eredmények és következmények újabb hatásokat hoznak, melyek mind jobb, vagy rosszabb következményeket teremtenek. Az ok, vagy újabb okokat hoz a felszínre, vagy meghal, megsemmisül.

Az élet folytonos harc, amíg a lélek a viszonylagos bölcsességet el nem éri, ami a tulajdonképpeni célja minden élőnek, mert az élet alacsony fokozatán is megnyilvánul egy bizonyos cél után való törekvés, mely öntudatlanul-akaratlanul minden akadály ellenére is, nagy erővel törtet előre. Amíg öntudatlanul törekszik ezt elérni, addig ezek nem bántók és nem keresztezik az emberi lélek felfelé való törekvéseit, de amint *az öntudat* mind nagyobb akaratot képes kifejteni, akkor már a természetben megnyilvánuló „erők” a bukottság bizonyosságait szolgáltatják. Nem célom most, hogy a bukott természet megnyilvánulásainak formáival foglalkozzam, ezzel csak azt kívánom szemléltetni, hogy mind a természetben, mint az öntudatos emberi lélekben vannak alacsonyabb és magasabbrendű törekvések, melyek egybehangzóan tanúságot tesznek afelől, hogy mind az ember, mind az őt körülvevő természetes világ a jobb, az igazabb, a boldogítóbb életforma után vágyakozik. *A vágyakozás tehát megvan, amit rendeltetésének céljával tűzött eléje a teremtő Isten. Azonban ezt a célt elérni csak a*

*saját akaratával, törekvésével és egész valóját betöltő odaadásával tudja. Azért szükséges az emberi lélek részére annak az irány-
nak a megtalálása, felismerése és annak az irányynak a követése,
melyet jónak és igaznak, csalódásmentesnek ismert meg, hogy
minden elgondolásával, megmozdulásával a jobbat, az igazabbat
segítse a megvalósuláshoz. Mert minden lépését, minden csele-
kedetét - amit az igazság ellen cselekszik - önmaga boldogulásá-
nak akadályaként állítja fel a jövő, a holnap, jobb, boldogabb ki-
fejlődésének lehetősége elé.*

*Az emberek többé-kevésbé vakon járják az élet útját, mert elvesz-
tették a tisztánlátás: a jobb és igazabb felismerésének képességét.
Vakon vagdalóznak akkor is, amikor boldogan bele kellene si-
mulni az élet ajándékaiként nekik juttatott megoldásokba, mert
ezek a megoldások jó irány felé mutató táblák, melyet az isteni
kegyelem azért ad az emberi életekbe, hogy el ne tévedjen a vá-
sári zürzavarban. Nem büntetések ezek a szoros korlátok - mint
azt a felületesen hívő emberek állítják - hanem az isteni kegyelem
óvó-védő eszközei a lélek megvédésére, hogy el ne tévedjen. Jaj
azoknak, akiknek a világon jól megy dolguk, akiknek nincsenek
aggodalmaik, akiknek nincsenek nemes és szent törekvéseik,
amelyekért szenvedniük kell, mert minden igaz és jó eszmét tá-
mad az ellentét. Akiknek nincsenek harcaik az ellentétes célú em-
berekkel, akik még nem vették fel a jóért és igazért a harcot, azok
még éretlen gyümölcssei a Földnek is - hogyan mehetnének át a
magasabb világok légkörébe? Akik már megkóstolták a harcok
keménységét és kíméletlenségét, azok tudják, hogy milyen fá-
rasztó az út, és mennyi áldozatot kíván az élet folytonosságának
a kidolgozása, azok tudják azt, hogy az ember mennyire kicsiny
és gyenge önmagában az isteni segítség nélkül. Ezen az estén a
búcsúzásnak óráiban milyen gyengének bizonyult az ember min-
den nagy szeretetével és rajongásával együtt, amikor a nagy, a
szent és az igaz a maga nagy harcát vívta az ellentét hatalmával.
Az örök isteni a nagy, a hatalmas, aki ezekben az órákban még
„ember” volt, az igazi ember - amilyenné lennie kell minden igaz
embernek, az Isten gyermekének. Aki a legnagyobb szeretetet
adta a világnak, hogy a bűnben alámerülteket átvezethesse az
igazság számonkérő törvényének véget nem érő szenvedésekkel*

megrakott útján és a halál éjszakáján, ahol az éjszaka után nem derül ki az ég, és nem kezdődik új reggel, új eseményekkel - nem változik semmi ... Csak önmagát forogja körül mindazokkal az emlékezésekkel, melyek vádlón mutatnak, egyre erősebb nyomással a mélységbe, ahonnan nincs szabadulás ...

A bűnök mélységei a halál törvényének végrehajtó eszközei, melyeket a bűnbe merült lelkek maguk keresnek fel, mert azt „hiszik”, hogy a bűnnel megszerezheti azt a boldogságot, amire vágytak. *Ez a tévedés elvezeti a halálba, ahonnan nincs visszatérés... Az igazság törvénye nem engedi meg a visszatérést, csak a kegyelem nyújt segítséget annak, aki belátva bűneit, megtér az Úrtól megmutatott igaz útra.* Felveszi az „élet” keresztjét, a terheket, a fájdalmakat, és felveszi a küzdelmeket azokkal, akik még a gonoszság útját járják, akik még nincsenek beírva az élet könyvébe, még nem támadtak fel a halálba vivő bűnök sötét mélységeiből, mert ilyenek a Föld lakói mindje, akik még nem látták meg és nem kívánták meg a tiszta és igaz boldogságot: az Isten akaratába való belesimulást. Ezek még a maguk tévelygő útját járják, amíg eljön az ő részükre is a számonkérés törvénye.

Jaj az olyanoknak, akik nem tudnak az igazsághoz fordulni, mert nem tudnak az irgalomért könyörögni, nem tudnak a kegyelemre hivatkozni, mert az embernek csak oda lehet fordulni, amit ismert, amiben hitt, amiben valami munkát fejtett ki. A gonoszok csak a gonoszságban ténykedtek, és csak az fizet nekik, ez a fizetés pedig méltóképpen való következmények elviselése. Azért aki - mint igaz - az igazság miatt szenved: *az igazságot nyer a következmények feldolgozásában is. Aki pedig gonosz lévén, az igazságtól szenved: az gondolkozzon azon és térjen meg, hogy a megbántott igazságért szenvedhessen, hogy a törvény kiengesztelődését elérhesse.* Mert így cselekedett a mi Urunk, felvette a bűnös emberiség törvényét és sorsát, hogy meghaljon a bűnösök bűnei miatt, ekképp azok is megváltva az igazság kiengesztelésének súlyos elvetettségétől, tudjanak ők is az igazságért szenvedni és ebben a javulásban odaadóan áldozatot hozni azért, hogy az ő szeretetétől megvilágosodjék az örök halál, a pokol birodalma. Így a megváltás folyton tart, míg az irgalom nyitva hagyja a mennyek

kapuit. *Mert eljön az idő és az nem messze van, amikor azok bezárulnak és hiába érkeznek a későn jövők: azok kívül maradnak...* Az emberi természet félig mennyei, félig a sötétség birodalmából való, azért tud a sötétség fejedelme rá hatni olyan erősen, de az Úr megerősíti azoknak a világosságát, akik hisznek benne, várják őt, és végigjárják a golgota útját, Vele, a szenvedő Krisztussal. Ezek - és csak ezek - támadnak fel Vele: Ővele, a dicsőséges Krisztussal, Kinek neve legyen áldott mindörökké. Isten veletek.

AZ ÉLET VALÓSÁGOS CÉLJA A VILÁGMINDENSÉGBEN(*)

Névtelen Szellem 1957. május 23.

Az élet valóságos célja - Az Úr dicsőségére és az emberek hitének ébresztésére szolgáló munka nagy hatása - Az „igaz Jó” mindennek felett való értéke - A „megvilágosodás” állapota - Az isteni Jó felismerése: - „akiket szeret az Úr, azokat megdorgálja” - fiak és „béresek” - Az áldozat: nem sok a jóért, igazért

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem, hogy beszélgethessek veled, hiszen egészen elválasztottak a sok mindenféle akadályok tőlem. Igen, az emberi lélek hamar elfárad a terhek alatt, és nem mindegy az, ha várakozása szerint a segítség nem érkezik meg idejében. Ellankadó reménységgel még kevesebb terhet bír el, mintha a remény táplálja. Tudom azt is gyermekem, de ne mondd azt, hogy semmi célja nincs annak, mert a cél mindig egy és ugyanaz marad, akár a boldogság, és reménykedés tájain keresztül visz az utunk, vagy a fájdalmak és keserőségek között vonszoljuk magunkat - de egy a nagyon fontos, és ennek soha sem szabad a lélek tekintete előtt elhalványodnia -, hogy bármilyen barátságtalan és kietlen is az út, de aki az Úrra tekint, és Őreá bízta magát, az hamarabb találja meg a kivezető utat, a legsötétebb szakadékból is, mint az, aki nem tudja, nem ismeri az élet valóságos célját. Az élet valóságos célja az, hogy az isteni jót megőrizze az ember magában, és dolgozzon, munkálkodjék benne, mert ez nem evilág múlandó állapotainak az időről-időre

való elrendezésén való munka, hanem a minden idők és állapotok felett való törvény megrögzítése, nemcsak a Földön, vagy a többi világokon, hanem az egész világmindenségben. Mert ez az egyetlen egy uralkodó törvény az, ami életet, boldogságot, biztonságot, elmúlhatatlan hatalmat és békességet, nyugalmat teremt, mind a lélek benső világában, mind a környező világban. Ez a munka biztosíthatja csak az egyéni léleknek azt a természetfeletti uralmat, amellyel később kisebb-nagyobb csoportokat vezethet ki a tévelygések útvesztőjéből. *Ez a munka nagy és boldogító örömet terem, azoknak a lelkeknek, akik szívesen vesznek részt már a Földön is, azokban a munkákban, melyek az Úr dicsőségére és az emberek hitének a felébresztésére szolgálnak.* Nézd meg gyermekem azokat az egészen elesett és már-már elveszett emberlelkeket, akik az ő vétkeik következményei alatt görnyedve hurcolják a maguk életét, és várják azokat a felszabadító, vigasztaló útbaigazításokat, melyeken elindulva, ha nem is tündérországnak látják az életet, de mégis megnyugtatja és megvigasztalja őket a remény, hogy nem hiábavaló az élet, a szenvedés és a munka, amit önmagukon az összesség érdekében végezniük kellett, mert van folytatása, van felébredés, és van egy pozitív valóság, amiért az embernek érdemes küzdeni, szenvedni, mert - minden küzdelemnek és szenvedésnek, amit a jóért és igazért áldoznak - megvan az a nyeresége, amit nem vehet el soha senki. *Az igaz „jónak” mindenek felett való értéke van, drágább az aranynál, a nagyértékű drágaköveknél, mert ezt soha senki el nem lophatja, el nem gáncsolhatja, mert az kizárólagos tulajdona annak, aki azt a maga lelkében világosan és tisztán tartja minden tévelygéstől, minden önmagasztalástól, hanem magáért a jóért és igazért cselekszik jót, mert megérezte a lélek azt, hogy csak benne nyerhet értéket az egyéni lélek. Csak az igazban és a jóban élve és munkálkodva érheti el azt a szépet és boldogítót, ami vágyait ki tudja elégíteni. A megvilágosodás állapotát csak úgy érheti el a lélek, ha azok az apró úgynevezett „gyarlóságok” már lemaradtak a természetéből.* A bölcsesség eléréséhez csak ezen az úton lehet eljutni, ha végigjárja az élet zivataros útját, amelyen kevés örömvirágok nyílnak, de annál több tövis és hegyes kövek, mérges növények és alattomos csúszó-mászó férgek, amiket az ellentét szór

széjjel a világban és az emberi szívekben, hogy elterelje az élet vándorainak figyelmét az élet valóságos értékeiről, s a veszedelemre vivő út felé egyengesse azokat, akik még éretleneknek bizonyultak arra, hogy az isteni jó után kutassanak.

Az isteni jó, pedig velük van, de fel nem ismerik, mert el van rejtve a vezeklések és szenvedések szakadékaiban. Csak azok találhatnak rá, akik a fájdalmak közepette őszintén felsóhajtanak, és elismerik, hogy csak *egy Hatalom van*, aki megenyhítheti a fájdalmakat. Ez az „egy Hatalom” azokat keresi, akiket ezen az úton akar emelni, meg akar menteni a maga világának. Azért mondja az írás: „akiket szeret az Úr, azokat megdorgálja”, „mindenkit megvesszőz előbb, mielőtt fiává fogad”. - *Akiket nem dorgál, akiket nem vesszőz, azok még nem „fiak”, csak „béresek”,* akiknek megfizet cselekedeteik szerint: jót jóval, rosszat rosszal - mert ez az igazság. De akinek méltatlanul szenvedés jutott, az legyen boldog és örüljön, mert az a befejezéshez jutott el. A borús égbolt kiderül, a poros út helyett üde, virágos út a folytatás.

De jaj azoknak, akik a göröngyös útra tüskéket szórtak, jaj azoknak, akik az ilyeneknek háborúságot okoztak, mert minden tüskét a saját lábaikból kell kiszedni, minden háborúságon nekik kell végigmenni, amíg az el nem fogy és a villámok el nem távoznak. Azért ne legyél elkeseredve, ne csüggedjél el gyermekem! Te már az út végéhez értél és meg fogsz pihenni. Az élet sok rosszindulatú kísérői már elfogytak, mert el kellett fogyniuk, és meglátod az igazság pártatlan kiteljesedését - most már igazán nemsokára - még a dörgések meg-megrázzák a levegőt és a villámok is felfelvillannak, de a vihar távolodik tőled. A levegő felfrissül, és az új tevékenységre serkent a szép eredmény. És te hálát fogsz még adni az Úrnak, hogy ezeket a viharos időket itt élhetted át, mert lesz sok kiigazítani, helyrehozni való. Most pedig pihenjél meg abban a hitben és reménységben, hogy a jóért és igazért nem sok az áldozat, mert ha nem kellene érte áldozatot bemutatni, akkor a sátán már régen felforgatta volna a mennyeket. De hála az Úrnak, hogy ezeket a törvényeket így alkotta meg.

Majd jövök ismét, ha hívsz, csak nyugodj meg, az Úr kezébe helyezd el sorsodat, Ő megcselekszi azt, ami a legjobb a részedre. Isten veled.

A TÉVELYGÉS KIINDULÁSÁNAK ÚTJA(*)

Névtelen Szellem 1957. június 3.

Mindenben csalódní kell, ami nem az isteni bizonyosság igazságismeretéből fakad - A törvények rétegesített alakja rámutat, hogy az „élet” egy lehetőségekben gazdag, titokzatos „valami” - Miért nem akarja az ember a valóságot megismerni? - Akik törvényt és igazságot megkerülve igyekeznek a „kívánatosat” megszerezni - A Törvény valódi arca - A hívők csoportjainak lelkében lévő tévedések és ismereti hiányosságok jelentősége - A törvény, mint bőségszaru: az Istenhez való hasonlatosság, mint örök pecsét - Krisztus mindenható szeretetáldozata - Isten igazságos törvényének tudománya a legnagyobb hatalom - A tisztulni vágyó eltévedt lelkeket megszabadítja az Úr

Már eljöttem az Úr Jézus nevében, gyermekem, nagyon jól esik látnom, hogy mennyivel nyugodtabb vagy lélekben, és nyugodtabban tekintesz a jövő elé, mely az első idejében nem nagyon barátságos fogadtatásban részesül, mert azt hiszed, hogy csalódtál várakozásodban, de rövid idő lejártával kinövi magát azzá, amilyennek elképzelted és amilyennek hitted. Az már egészen idejét múlt dolognak fog látszani hamar, mert a látszat megóvása lesz az első feladat, ami a valóságot is némileg meg fogja enyhíteni sok tekintetben, és ez az a kényszerhelyet, ami nem engedi meg a visszalépést. A hazugságnak is van egy bizonyos határa, amelyen túl - a saját maga felfedezése nélkül - nem léphet. Azért minden hazug és álnok elgondolás, kigondolás eljuthat egy bizonyos pontig, amíg az igazság alapja van a lábai alatt, de amikor ez az alap kifogy alóla, akkor már zuhan a semmibe vissza, ahonnan a tévelygés lelke kiemelte. *Természetes az, hogy minden csalódás fáj az emberi léleknek, de mindenben meg kell csalódnia mindenkinek, amit nem az isteni bizonyosságból merített, mely bizonyosság az igazság ismeretéből fakad.* Ez az igazság a törvények elrétegesített alakjában jut az ember szemlélődő értelme elé, hogy fokról-fokra, rétegről-rétegre ismerje meg a lényegét azoknak a dolgoknak, melyek előtte titkokat képeznek. Azonban amikor már egy-

egy ilyen felfedezett titok világosságot nyújt a legközelebbi lépcsőfok megtalálásához, akkor látja, hogy az élet nem olyan egyszerű, és nem annyira primitív valami, mint azt a felületes szemlélő látni véli, hanem egy nagy, lehetőségekben gazdag és titokzatos valami, aminek végül is nem tud nevet adni a csodálkozástól, és az ámulattól. A csodálkozás végül is megszokássá válik, és megszokja azt a gondolatot, hogy a nagy titkok között a legnagyobb mégis az emberi lélek, és az emberi lélekben az a makacs ellenállás mindennel szemben, ami őt kivezethetné a szenvedésekkel megrakott életformákból, melyeket tévelygéseivel teremt meg magának. *Miért nem akarja megismerni a valóságot?* Miért szegül ellen minden olyan igazságnak, amelynek segítségével jobb, igazabb és maradandóbb állapotot tudna mindenki magának megteremtteni? Bár mindenki előtt kívánatos volna az a jóban való lerögzített életforma, és nagyon is törtetnek ezek felé a kívánatos formáknak látszó lehetőségek felé, *de nem azon az úton és nem azokkal az eszközökkel, melyeket az „igazság”, mint „törvényt” ír elő*, hanem a törvényt megkerülve, azt hiszik és úgy gondolják, hogy azokhoz a kívánatos dolgokhoz, amik olyan nagyon hiányoznak az életük betöltéséhez - minden fáradság nélkül jutnak: *ez a bűn!* Az Isteni törvények betöltése nélkül senki nem juthat semmihez, ami jó és igazi boldogságot, előrehaladást jelent, mind az ember, mind a szellem részére. Minden, ami törvényt jelent, nem kívánatos fogalmat kelt az ember értelmi és érzelmi világában, mert a törvényt csak úgy tudja elképzelni, mint valami szigorú büntető formákba burkolt hatalmat, amitől félni - és ha lehet - előle menekülni kell. - Nem! A törvény a jónak, az igaznak, a becsületesnek, *az Isteni igazságok szerint élőknek*, a gyengéknek, a tudatlanoknak *a védelmezője, vezetője, ápolója, segítője*. - Igen, de az ember ösztönszerűen érzi azt, hogy bár törekszik a jóra és igazra, szeretne becsületes és feddhetetlen életet élni, de a törvények korlátain túl kalandozó vágyai és csapongásai beleviszik a bűnbe, az igaztalan cselekedetekbe, és hiába minden akarata a jóra, mégis a rosszat cselekszi, ennél fogva a törvény nem az ő védelmezője, segítője, hanem vádolója és a bűnhődésre, szenvedésekre ítélője és kárhoztatója. Ezért igyekszik ezt a gondolatot

minél messzebb eltávolítani magától, és helyette egy kényelmesebb több békességet ígérő gondolatot keresni, melyben a tudat megalkuszik, hogy bár nem egészen helyes és jó az a cselekedet, amelyet elkövettem, de a kegyelem szerint megbocsátást nyerek, ha az előírás szerint megbánom hibás cselekedeteimet és téves felfogásomat. (Pál: Római levél 7:14-24) A jövőben nem követek el ilyen, vagy hasonló bűnöket és minden helyre lesz igazítva, ki lesz engesztelve a törvény és ismét emelt fejfel léphetek az emberek közé és büntudat nélkül az Isten elé ...

Ez a megalkuvó gondolat feloldja a félelem-érzést, reménységet kelt, és a különböző nehéz problémák elé gátat vet, hogy tovább ne nyugtalanítsák, ne izgassák ezek a kérdések. A törvénynek elégtételt Krisztus áldozatában, és már nincs mitől félni, a törvény megszűnt hatalom lenni felettük ... *Ez a tévedés, és az ismeretnek ez a hiányossága hozta létre a földi emberek lelkében azokat a nagy eltéréseket, melyek a hívők csoportjai között egymással és a nem hívők között olyan nagy elválasztásokat okoztak.*

A törvény nem jelent vádat, nem jelent bűnhődést, nem jelent kárhozzátást. A törvény jelenti az életet, a fejlődést, a boldogságot, az örömet, a megelégedést, a békességet, a hatalmat, az erőt, a szépséget, a jónak, a boldogítónak a megismerését és megszerzését. A törvény az a bőségszaru, amelyből az egész világra, sőt az egész világmindenségre az a felfokozott áldástömeg hull alá, amely az életnek soha meg nem álmódott, el nem képzelte óriási nagy értékeit szórja szét minden igaz életet élők között, *akik megismerték az „élet” törvényeinek nagy fontosságát,* és nem a kerülő utakon, hanem az Istentől megmutatott egyenes úton igyekeznek azt megközelíteni és elérni. *Az élet nagy törvénye bennünk van, és mi teremtettük mindnyájan Benne élünk, mert az maga az „Élet”. A nagy; a soha el nem múlt „Élet”, Aki a maga isteni képére és hasonlatosságára teremtette az embert.* Az Istenhez való hasonlatosság, mint örök pecsét rajta van, benne él az ember lelkében, és ez az örök Isteni pecsét, a „Törvény”, mert a törvény az örökélet, az örök fejlődés, amíg Óhoz való hasonlatosságunk elő nem ragyog isteni lényünk mélységeiből. Ez a törvény az örökkévaló lényiségünk záloga, elpecsételése, ígérete és valóra

váltása az Úr Krisztus által. Aki a mindenható szeretet áldozatával a mélyre hullott, fényüket elvesztett, mennyei sugárzásukat eltékozolt isteni gyermekeket megkereste a bűn, a tévelygések következtében, poklokat teremtő mélységekben. - Eljött, hogy megkeresse azokat, akik hiányoznak onnan a magasságból, akik elfelejtették, hogy ők valaha a nagy, a „Tökéletes” közelségéből szakadtak ki, mert a bontakozó isteni tudat egy pillanatra megszedítette őket és - elvesztették az utat a visszatéréshez. Ők maguk akartak, ők magukban bíztak, ők nem érezték hiányát az isteni vezetésnek és nem engedelmeskedtek, más utakat kerestek, a maguk tökéletlen elgondolása szerint cselekedtek, és - cselekednek ma is, mert nem hiszik el, hogy az „Egy” és „Tökéletes”, a „Mindent bölcsen tudó” örökkévaló Isten intézi a világok, a népek és nemzetek sorsát.

Nem hiszik, hogy elég egy pillanatnyi idő, hogy a gonoszban alásüllyedt emberi lelkek minden vívmánya, elért sikere, és az ismeretlenben való előhaladása semmivé legyen, csak azért, mert az eddigi minden sikereinek és eredményeinek célja nem felfelé - a tökéletesedés felé - hanem lefelé, a megsemmisülés felé vezet az egész világot!

Ez a törvény! Ez az óvó, védő, segítő, támogató, áldozathozó szeretet törvénye, melyet meg kell ismerni, meg kell szeretni, útmutatásai szerint kell cselekedni, hogy a bűn, a tévelygés kitisztuljon, és az egész világ megláthassa, hogy *az Isten igazságos törvényének tudománya a nagyobb hatalom az emberiség előbbre segítésében, mint a természet lefátyolozott titkainak felfedezése és téves felhasználása.* Mert tudja meg az egész emberiség azt az igazságos törvényt, „aki másnak vét, az önmagának vétkezik”, mert önmagát kárhoztatja. És minden bűn, amit az ember mások ellen elkövet, önmaga ellen követte el, ugyanis addig senki meg nem szabadul az önmagában élő és ható - az étellel összekapcsolódó - törvénytől, amíg a gonoszban előrehaladt természetétől meg nem tisztul.

Az Úr Isten az, aki a tisztulni vágyó és akaró eltévedt lelket, ha az kéri - és igaz, szent elhatározással óhajtja - megszabadítja és megtisztítja. A bűn rabságából szabaddá teszi, hogy az Ő igaz és szent törvényébe felvegye, és részesévé lehessen annak nagy és

mindenek felett való áldásainak, melyet az igazán megtérők részére készen tart.
Isten veletek.

AKI MAGÁT FELMAGASZTALJA: MEGALÁZTATIK

(*)

Névtelen Szellem 1957. június 27.

Az élethivatásról - Az elvégzendő munka, a megoldatlan problémák - Az erkölcsileg fejlettebb, értelmileg világosabb felfogású emberlelkek próbái - A haladás törvényében munkálkodók iránti elvárás - Az alázatosság fontossága. A felfuvalkodottak megalázása - A helyreigazító törvény különbözősége: az emberi érdekek rövidlátása - A „kötelesség”, mint a szeretet közvetítő törvénye - A fájdalmak - az elpusztított „jó”-nak betöltetlen helyei - hiányok - Ezt kell az embernek megértenie, dolgoznia kell az isteni igazság következetes megvalósításán az engedelmisség jegyében

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem az a fontos gyermekem, hogy az idő múlik, és nem tudod a magad élethivatását befejezni, hanem az, hogy az élethivatás micsoda az egyes embernél, mert mindenkinek van bizonyos élethivatása és megbízatása a Földön. Senki sem jöhet a földi életbe ilyenféle cél nélküli találomra, hogy itt vagyok, élek és az élet nyújtotta örömeket learatva ismét visszatérek az ismeretlen semmibe. Nem! Minden életnek meg van a maga elvégezni való munkája, melyet a maga elhelyezkedése körül talál, ha fel tudja ismerni. Nem mindenki ismeri fel, mert nem is akarja felismerni, hanem az emberiség zöme úgy gondolja, elég nekem a magam baja, gondja, minek törődjek a máséval, minek ártsam bele magamat olyan dolgokba, amiből nekem csak kellemetlenségeim származhatnak? Így csakugyan, ha nem találkozik szembe olyan lehetőségekkel, amelyek csak egyenesen őt érintik, és nem kerülhetők el, akkor simán lefutja a maga részét a közösség életében, és azt hiszi, hogy egyszerűen és bölcsen élt, mert nem volt senkivel baja és kellemetlensége. Azonban van az életnek folytatása, és ez a folytatás olyan, mint egy megfejtethetlen számtani feladat, melyből nem tudja meg az emberi lélek soha, hogy mi az eredmény, ha nem

dolgozik rajta, nem gondolkozik a megoldáson. Addig mindig a megoldatlan problémák elé állítja sorsa még akkor is, ha senkit nem bántott meg olyan törvénytelen cselekedetekkel, melyek büntetéseket vonnak maguk után. Ezek a lét megoldatlan problémái nem siklanak el azután már észrevétlenül mellette, mert kiálló szögleteket alkotva beleütközik a lélek ezekbe, és ezek az ütközések hozzák létre azokat a „próbákat”, melyeket olyan sűrűn hangoztatnak azok a kicsit is érintett emberek, akiknek már nem lehet a lét kérdései mellett gondtalanul elsiklani. Kénytelen-kelletlen beleütközik azoknak a feladatoknak az átérzésébe és sürgető megoldásába, melyek elől már nem térhet ki, nem odázhatja el semmiféle magyarázkodással, mert a húsába vágódnak és szorongatják életre-halálra.

Ezek azok az összességnek az egy cél felé törekvő gondjai, feladatai, melyek nagy és nehéz próbára teszik az erkölcsileg fejlettebb, értelmileg világosabb felfogású emberlelkeket, akik a maguk világában talán kifogástalan életet élhetnek, de vagy kényszerből, vagy önszántukból ilyen küldetést vállaltak a Földön, hogy a mélyebben lévőknek mind a példával, mind a magyarázatokkal hozzáférhetővé tegyék a jobb és boldogabb életlehetőség törvényeit. Őket akarataik és vágyaik ellenére, vezető állásokba helyezi el küldetésüknek megfelelően a „törvényes rend” fenntartó és egyengető szellemek csoportja, akik sokszor egy-egy nemzetnek, fajnak, ágazatnak a fejlődésén, emelésén már a Földön tetetöltve is dolgoztak. Akiknek vezetésével nemcsak a földi világban, hanem a szellemi világban is otthont, hazát találnak azok a javuló és javulni vágyó emberlelkek, akik már az igazságismeretnek bizonyos fokára eljutottak és ebben haladást tettek, alávétve magukat azoknak a rendeleteknek és törvényeknek, melyek szerint a törvényenkívülség minden hátrányos következményeit feldolgozva hozzásimulnak a törvényes rend betartásához, és „így” munkálkodnak mind a maguk, mind az összesség érdekét előmozdító haladás törvényében. Ez a munkálkodás nem jelenti azt, hogy kivételes kedvezményeket élvezhetnek, sem pedig azt, hogy kivételes elismeréssel adóznak ezeknek, mert „azt cselekszik, amit nekik cselekedniük kell”. Jaj pedig, ha ezt nem cselekszik, mert ismerve az igazságot, az igazság vádolja őket, mert aki

ismeri és elismeri az igazság értékét, az közösséget vállalt az igazsággal. Ha pedig nem ismeri el az igazság értékét és nem akarja az igazságot érvényesíteni, az ellensége az igazságnak, és az igazság sem ismeri el a maga táborába valónak. Az igazság nem óvja, nem védi, nem segíti, bármilyen igazságtalanság történjen is vele. Ennek az a magyarázata, hogy aki hova tartozik, ott védelmet és segítséget talál, amíg az a szellemi réteg fenntartja magát. Ha feljebb emelkedett az a réteg, magával emeli a kevésbé fejlett részeket is, akik egy-egy próbával, vagy kisebb-nagyobb küldetéssel szintén egyszerűségeket nyernek a magasabb színvonalhoz simulva. Ezért mondja az Úr mindig, hogy az alázatosság elzárja a vetélkedés lelkét, és magasságba emeli az ember lelkét, míg a magukat felmagasztalókat maga az igazság megalázza, mert nem képesek az igazság fényét elviselni, mert az rávilágít minden fogyatékoságaikra, tudatlanságaikra, és nem tudnak mit kezdeni a maguk értelmetlenségükkel, amikor cselekvésre kerülne a sor.

Ezek alatt szükséges, hogy az ilyen magukat soknak és érdemesnek tartók megaláztassanak olyanok által, akik igazán bele tudnak a dolgok mélyére tekinteni, és az igazságnak ható erejével olyan eredményeket érjenek el, ami megszégyeníti és megalázza azokat a felfuvalkodottakat, akik már-már a magasságban érezték magukat, de a magasság világának törvényeit nem ismerve, nem tudják ott magukat fenntartani, kénytelenek alábbszállni és megtanulni azokat a törvényeket, melyekben erőket fejlesztve munkálkodni tudjanak. Minden életnek van kisebb-nagyobb célja, azok szerint az életbe beosztottságok szerint, hogy milyen „talentummal” jött a Földre. Az Isten az, Aki minden rétegét számon tartja az életnek, és minden rétegéhez munkásokat és felügyelőket rendel, akik a munkák felett őröknek és irányítják azt, azok szerint az elgondolások szerint, ahogyan a bukott világok természetének a helyreigazító törvénye azt megkívánja. Mert más törvénye van az egyenes, felfelé és mindent betöltő igazság világának, és más törvénye van a bukott világnak és bukott szellemeknek. Az emberek igazsága felháborodik a más emberek igazságtalansága miatt, de sohasem háborodik fel az önmaga által elkövetett igazságtalanságon, mert önmagával szemben elnéző, és a mentő körülményeket keresi, hogy igazolja magát, ha lelkiismerete vádolná. Az ember

nem lát és nem akar látni a saját érdekeinek határain túl, mert akkor meg kellene látni azokat a kötelezettségeket, amelyek reá is hárulnak, ha ki akarja venni részét az élet nagy munkájából, melyet az összesség érdekében vállalt a testbeöltözés nagy törvényének a felöltésével. A szeretet tisztán megmutatja ezeket, de hol van a Föld önző lakója ennek a törvénynek a megértésétől? Azért, mert ezt nem a szeretet tiszta mennyei törvénye írja be az ember szívébe, tehát egy közvetítő ideiglenes törvény a „kötelesség” parancsolja az embernek, hogy mit és hogyan cselekedjen, ha az életét értékessé akarja tenni. Ez a kötelesség, ahogyan úgy valamennyire megmagyarázza azt, hogy mit kell cselekednie és mit nem szabad cselekednie, mert ha mégis megcselekszi, súlyos károkat okoz mind a világnak, mind önmagának. Ezeket a károkat büntetlenül nem okozhatja, mert ezeket a saját jólétének és boldogságának elvesztésével kell bepótolnia.

Ez a pótlás nem más, mint szenvedés, fájdalom, mert ezek a fájdalmak mind a „hiányokból” képződnek, ezek az elpusztított jóknak a betöltetlen helyei a lélekben az élet különböző állapotaiban. Aki ezeket tudja és már megérti és át is érzi, az már nem cselekszik bünt. Nem veszi el a másét, nem okoz fájdalmat, szenvedést, nem cselekszik igazságtalanul, mert természetesnek és igazságnak látja azt, hogy nem lehet másképpen megoldani az élet nagy problémáját, mint az isteni igazság nagy és következetes megvalósításával. Dolgozik, fárad, tanul és tanít, megvalósítja ezzel azt a nagy feladatot, melynek megoldásával ő van megbízva. Az élet tengere hullámzik, zajlik körülötte, virágot, szemetet, hajóroncsokat dobál a hullámverés, de tudja, hogy azok nem tartoznak az ő életéhez. A maga életét ebben az igaznak, szentnek és valónak hitt kötelességteljesítésben áldozza és - az az igazság felemeli, megvilágosítja és megtisztítja, mert az „engedelmesség” jegyében folyt le az élete. Nem a maga saját gondolata, nagyotakarása, hanem az isteni akarat előtt való meghajolása tette lehetővé azt a megvalósítást, amit nagygyá és dicsőségessé tett az isteni akarat érvényesülése az emberen: a gyenge emberen keresztül. Ez az életcél a legnagyobb és legszentebb, amit az ember magáénak mondhat, mert az emeli fel a legkisebbet is a legnagyobbak közé. Ez hintheti el a legtöbb áldást, ez ragyogja be a halál éjszakákat

fénnyel és boldog felébredéssel. Az embert bárhová állítsa végzete, ezzel az életcéllal gyönyörűvé alakítja át az élettelen sivatagban is az útját, mert ez az Élet elfogadása, megvalósítása és a halálban is feltámadása és akit az Úr erre küldött el, az adjon hálát mindenért, mert mindent az édenkert szépségeivel és boldogságával fizet vissza.

Az éjszaka sötétje elvonul, és a reggel fénye ragyogja be a világot, mert az Úr lecsendesítette a háborgó tengert és az utasok már tudnak tájékozódni: az irány felfelé mutat...!

Isten veletek.

ISTEN KEGYELMI AJÁNDÉKA: A HIT (*)

Névtelen Szellem 1957. július 11.

A befelétekintés hiányosságai és a tulajdon lelkiességnek, mint idegen tükörképnek fontossága - Az ellentétes pólusok mozgása: a fejlődés = erény - Az élet értéke és a lélek „gyermekbetegsége” - A hit nagyon nagy érték, mert megvilágítja az utat a következő lépésig és kikerülhetővé teszi az ellentét vermeit - Az utolsó idők előestéjének gyérülő lehetőségei - A felhőkbe vesző gyors este a küszöbön (...ha 1957-ben, hát még 2002-ben!...) - A lélek legbensőbb mélyébe gyökerezett hit - Névtelen Szellem és Munkatársai feladata: csendben végzendő, nehezen észrevehető munka. A Szentlélek munkáihoz az emberi lélek engedelmissége és szolgálatkészsége szükséges - Az örökkévalóból az időlegesbe átültetett és ismét visszaszármazó igazságok gyökerei (NB. A kegyelem törvényvilága 1933)

Már várok rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Mindezek igazak és úgy vannak, de az emberi élet nem azért van adva gyermekem, hogy a lélek minden vágyait kielégíthesse, hanem csak egyedül azért, hogy az önmaga belső világáról egy olyan pontos képet lásson, amelyet semmiképpen nem láthat meg, még akkor sem, ha befelé tekint. A befelé tekintés alatt azt értem, hogy az ember a saját szemével nézi önmagát, még akkor is, ha jól tudja, hogy vétkezett, és nem cselekedett úgy, ahogyan kellett volna, mégis talál ezerféle mentséget, hogy önmaga előtt is igazolhassa

cselekedetét. *Azért kell az egész pártatlan igazság szerint is le-
rögzíteni minden javulni vágyó lélek előtt az ő tulajdon lelkiiség-
ének a képét, hogy azt, mint egy idegen tükörképet szemlélhesse,*
és az önmaga által kialakított igazság mérlegén megmérhesse, és
összeegyeztethesse azzal az elgondolt és kialakított igazsággal,
amely szerint ő - természetesen - a legjobbnak a fokozatát meg-
állapította önmagában. A Földön ez a legritkább eset, hogy valaki
tudatosan állítson fel önmaga megmérésére egy ilyen mérleget,
mert tudja azt, hogy nem tudja a gyakorlatban meg sem közelíteni
azt a szigorú pontot, melyet elméletben felállított mások részére,
azért nem is fáradozik a lélek az ilyenfélével. Azonban minél szigorúbban határolja el a jót a rossztól elméletben, annál bizonyo-
sabbban beleszalad az önmaga által előkészített csapdába, azaz
azokba az elméletekbe, melyeket felállított, mint igazságot. Ez
egészen természetes is, hiszen az ember nem jár soha önmagától,
azaz az önmaga által felállított igazság mérlegétől messze. Így
azok a körülmények, melyeket, mint ellenséges vonalakat kike-
rülni igyekszik, azok jönnek eléje, mert mindennek van ellentéte
a Földön. *Ez: az ellentétes pólusok érintkezése hozza létre a moz-
gást, a fejlődést és az úgynevezett harmadikat: az eredményt. Ez
az eredmény a jövőben kialakuló „én” gondolata, törekvése és
harca, amely minden biztonnyal egy-egy fokkal magasabbra emeli
a lélek gondolati és érzésvilágát.* Ugyanis mikor beletekint az ön-
maga által kiharcolt eredményekbe, akkor elfogulatlanul kényte-
len megállapítani, hogy az akár jót hozott a részére, akár a továb-
biakban még szenvedést jelent: de, mindenestre szükséges volt
a harc, hogy megismerje a lélek az önmaga természetét, legköze-
lebbi célját, és megtalálhassa azokat az eszközöket, melyek őt kö-
zelebb viszik céljához.

Ezek az idők és munkák azonban nehogy félelemmel töltsenek el
bárkit. Minél odaadóbban lát neki a tanulásnak, a munkának, an-
nál nagyobb örömet terem részére, mind a szellemi, mind a
földi világ. Az „élet” - a tulajdonképpeni élet - a maga valódi ért-
ékeivel és érdekességével - ugyanis akkor kezd a lélek szemei
előtt kialakulni. Az élet akkor kezd értéket nyerni, mert amíg az
emberi lélek a tévelygések labirintusaiban az itt-ott fellobbanó

lidércfények után indul el a maga boldogságát keresni, addig sokszor belesüpped a bűn iszapjába és sok hiábavaló fáradtságba kerül, amíg ezeknek a lélekre tapadó szennyétől megtisztul. Ezek az éretlen, még kialakulatlan lelkek úgynevezett „gyermekbetegségei”, amelyeken sokaknak át kell esni, amíg szellemi értelmük megtisztul. - De ezeken sem minden lélek esik át, mert ha az emberi életben a „hit” mécsesével világít maga előtt, akkor kikerülheti azokat a lápos részeit a földi életnek, amelyekbe beletapadnak azok, akik hit nélkül indultak el az élet útjára. *Azért a hit a Földön nagyon nagy érték, melyet sem aranyon, vagy drágaköveken nem lehet megvenni.* Pedig de sokan fogadkoznak a szellemvilágban, hogy mindent odaadnának, csak hitet tudnának szerezni, de ezt nem lehet sem vásárolni, sem lopni..., *csak az isteni kegyelem ajándékozhatja ingyen azoknak, akik a hit ellen - vagyis a Szentlélek ellen - nem vétkeztek. Akik a Szentlélek ellen vétkeztek, azok az élet koldusai, mert nem tudnak sem a hithez; sem semmiféle meggyőződéshez jutni, ami a léleknek biztos támpontot nyújthatna.* Pedig az élet háborgó tengerén nagyon szükséges a hit iránytűje, hogy a lelkek csoportjai merre járnak? Merre bolyonganak cél nélkül? A hit mécsse, ha nem is a messze jövőbe, de a következő lépésig megvilágítja az utat, hogy kikerülhesse az emberi lélek az ellentét vermeit, melyeket a már tévelygő emberek a maguk vesztére és az utánuk jövők veszedelmére téves igazságaikkal megástak, eszméikkel benépesítették, melyeket nagy-nak, szépnek, boldogságot ígérőnek híreszteltek el. És - a hit nélkül élő emberfiak és leányok nagy reménységekkel sietnek oda, hogy elveszítsék még a magukkal hozott - talán utolsó - talentumokat is, melyekkel még az élet valódi értékét megvalósíthatnák. Az utolsó idők előestéjén már nem sok lehetőség kínálkozik az alsóbb fokú szférák lakóinak, az élet értékeit megtalálniuk. A nap a delelőtől már messze jár és az árnyak már hosszúra nyúlnak, bár egy teljes fényű felvillanása még hátra van ennek a kornak, de a hitetlenség következtében hamarabb besötétedik, mint ezt a természet a maga idejében lassan érezteti: hogy leereszkedik az alkony. - Azonban ha vihar közeleg, az est hamarabb leszáll, mert a felhők vastag kárpitja eltakarja a napot. - *Ez is egy ilyen felhőkbe*

vesző gyors este lesz; és jaj azoknak, akik nem gondoskodnak idejében védett helyről, ahol megpihenhetnek, ahová elvonulhatnak, amíg a világot megreszketető vihar tart. Mire az utolsó küldetések is visszaérkeznek, kitör a vihar, és elsöpri a látszatos élet minden értékét.

A tudomány is keresi a maga erős oszlopát, melyhez támaszkodjon. Ez azonban minden hiába, csak a hit bárkájába menekültek tudnak biztonságos oltalmat találni. Azért mind az életben, mind a halálban a hit világosságot, biztos irányt, oltalmat, védelmet nyújt. De nem a külsőben - a látszatban alapozott hit - hanem a lélek legbensőbb mélyébe belegyökerezett hit, ami nem ennek a látszatvilágnak a fenntartását célozza, hanem azt az új világot építi, amely a régi romjain épül fel. Ennek az építésén dolgozom én, és dolgozunk mindnyájan, akik az Úrhoz kapcsolódtunk. Nem nagy zajjal hirdetjük a mi feladatunkat, nem nagy dicsőségért, hanem azokért a lelkekért, akiket az Úr csendesen előhívott a homályból. Azért a mi munkánk is csendes, nehezen észrevehető. Aki dicsőségre vágyik, az elkerüli a csendben való munkát, de elkerüli ezeket is az az eredmény, mely az Úr áldásával gazdag termést hoz a világban elszórt csendes munkásoknak. Nem mindenkit hív az Úr ehhez a munkához, és akit nem a „Szentlélek” szólít, az nem is érti mi a munka, miért kell hinni, bízni és dolgozni? De eljön az idő, amikor csodálkozva álltok meg mindaz előtt a nagy eredmény előtt, amelyet az Úr áldása tett olyan nagygyá és hatalmassá már az időben, hogy az örökkévalóságban is hirdesse az isteni kegyelem mindenekfelettvalóságát. De ezekhez, mindenhez az emberi lélek engedelmissége és szolgálatkész-sége szükséges. Azért gyermekem, ez a munka nem időleges látszatboldogságot terem, hanem az örökkévalóságból az időlegesbe átültetett és ismét visszazármaztató igazságok gyökerei ezek, melyek minden lélekben hitet, békét, fejlődést - de az időlegesben harcot és szenvedést is jelentenek. Azért ne féljél, az Isten mindenekfelett hatalmas és Úr, Aki - bár megengedi, hogy minden lélek a maga természete szerint nyilatkozzék meg - de abban a pillanatban vágja el a folytatást, amikor senki nem gondolja.

Így lesz ez is. Bízzál és higgyél az Úr ígérésében és meglátod, hogy minden úgy teljesedik be, ahogyan azt senki nem gondolta, és nem úgy hitte ...

Most pedig pihenjél és legyél nyugodt.

Isten veletek.

NB. Kedves Vezetőnknek ez a csodálatos tanítása elkerülhetetlenül kezünkbe adja az 1933-ban kiadott könyvét: *A kegyelem törvényvilága* című művét.

OK-OKOZATI ÖSSZEFÜGGÉSEK(*)

Névtelen Szellem 1957. augusztus 1.

Ok-okozat: összefügg - ez a törvény uralkodik a legmagasabbrendű világokban is - A feltörő jajkiáltás felhat a szellemi magaslatokra, hol a szívbe hasító fájdalom kérdése: - hogyan lehet segíteni? - A Szentlélek megvilágosításával szembeni rettenetes macacsság - Mindenki eszköz a világ eseményeinek létrejöttében - Mit nem akarsz magadnak: ne tedd azt a másíknak - mert a Természettörvény ismétli önmagát, mindenki csak azt arathatja, amit vetett és nem mindegy: milyen körülmények között zajlik az aratás ... - Az engedelmes tőrés és jóakarató engesztelés fontossága - A kegyelem egyengeti a hívő lélek útját. Hit nélkül nem lehet megismerni a segítség lehetőségeit: az engedelmesség megnyitja a segítségre szoruló részére az áldást. Aki kér: mind kap ... - A nagy munka: megmutatni az útvesztőket. A földi világ irányítása, szellemi életének vezetése Krisztus kezében van. Az Úr meghallgatja az Őt szeretők könyörgését

Már várok reád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Igen, ezeket az én szemem látja és a szívem is átérzi veled, veletek együtt, mert ne higgyétek, hogy a földi fájdalmak és szenvedések nem hatnak fel odáig, ahol már az okok is megszűntek nemcsak az okozatok, mert minden okozatot bizonyos okok szülnek, nemcsak a világi élet zavaros állapotaiban, hanem a legmagasabb világokon is ez a törvény uralkodik. Ez az igazság teremti meg a jólétet és a békés

életet. Ezek nélkül nem volna egy parányi hely a nagy minden-ségben, ahol békében lehetne a lélek. Ezért a feltörő jajkiáltásért nem tudja élvezni a csendes és békés nyugalmat a szellemi magaslaton sem a lélek, anélkül a szívbehasító fájdalom nélkül, hogy hogyan lehetne segíteni, hogyan lehetne gyógyítani, hogyan lehetne kivezetni ezeket az eltévedt nyomorultjait az életnek? Ezek a kérdések nagyon erősen foglalkoztatják az Urat követő lelkeket, mert hiszen már mindent kifejtett a legnagyobb bölcsesség vezető feje, és mindent megvilágosított a Szentlélek egészen közletről szemléltetve a való dolgokat, és mégis behunyják szemüket és sü-ketté teszik magukat, hogy az igazságot ne kelljen megismerniük. Nem akarnak tudomást venni az emberek arról, nehogy önma-gukba kelljen tekinteniük és be kelljen ismerniük, hogy hibásak az önmaguk és mások szenvedéseinek megteremtésében, inkább szeretik egymást okolni, egymást kárhoztatni, ahelyett, hogy egy pillanatra önmagukba tekintenének. Ez a rettenetes makacsság az oka annak a sok szünni nem akaró szenvedésnek is, amely a jelen napjaitokban is széjjel terjeszkedik a földi világban. Mi tudjuk mindennek az okát, látjuk a kibontakozást is, melynek meg kell lenni nemsokára, de ezt ők, akik eszközeiként szerepelnek az ese-mények kibontakozásának, nem tudják. Tulajdonképpen mindenki eszköz a világi események létrejöveteléhez, akár valami nagy dolgot végez, akár meghúzza magát valamely rejtett sarká-ban a világnak. Mindenki a maga képességeivel és adottságaival akaratlanul is résztvevője azoknak a fejleményeknek és történé-seknek, melyek kívánatos, vagy nemkívánatos formában adják tudomásul az emberiségnek, hogy: íme itt vagyunk, mert megér-leltetek és formába öltöztettetek, és részt veszünk az emberek sor-sának alakításában.

Az emberiség vagy örül, vagy szörnyülködik, mert nem mindenki ért egyet az eseményeknek a saját részére való fontosságával a saját részére. Az egyik kívánatosnak találja, a másik ellene szól és ellene áll, és ebből örökös harc, küzdelem, bánat és szenvedés jön létre, egészen addig, amíg az összemberiség be nem látja azt, hogy *az Isten, a mindennek bölcs Alkotója nem ezt akarja, hanem csak annak az egyszerű igazságnak az elismerését, hogy ami nem jó az egyiknek, ne tegye azt a másiknak.* - Értse meg az emberiség

azt, hogy minden a másik feletti erőltetett uralom nem a békességet szolgálja, a megértést, hanem a bosszúállást, a keserűséget, a szenvedést. *Aki elveszi a másét - az övét is elveszik, mert a természettörvény önmagát ismétli meg mindaddig*, amíg mást nem vet az ember az élet talajába, mert mindenki csak azt arathatja, amit vetett. Ha az egyik életében nem is jut el az aratásig, de elérkezik a jövő életében, de okvetlen learatja mindenki a maga termését. És - jaj ha az aratás idején túl száraz, vagy túl vizes idő járja, mert vagy megsokszorozódik a rossz eredmény: vagy kiszárad a segítség útja, amelyen akár szellemi, vagy anyagi segítséget kaphatna. A lélek magára marad, a vigasztalannak látszó életével, és senkit nem talál, akire támaszkodhatna. - Ez nemcsak a földi életre, hanem a szellemi élet különböző állapotaira is kihatással van egészen addig, amíg nagy szenvedések között be nem látja azt, hogy a szenvedések okai az ő maga lelkében vannak elrejtve. Amikor idáig eljutott a lélek a tulajdon értelmével, akkor elkezd a kemény és nehéz kérget magáról lehántani az engedelmes tűréssel és a jóakarató engeszteléssel.

A jég, ha megtört, azután már könnyen olvad, *de nem egyszerre*. Az isteni kegyelem már belesugárzik a magát megalázó lélek természetes világába, és útját állja a tömegben leszakadó eseményeknek - melyek elborítanak az élet útját, és nem tudna az ember semmiképpen előre jutni, ha az események görgetege reázuhanna, *de a kegyelem egyengeti a hívő, az engedelmes lélek útját, és kikerülheti azokat a nagy és végzetes eseményeket, melyekbe ha belesodródna, nem tudna megállni, összeroppanna a szenvedések súlya alatt*. Tehát a hívő embernek is le kell vezekelnie bűneinek halálra vivő terhes törvényét, mert meg kell ismernie a mélység szörnyűségeit, hogy ezt megismerve hálátelt szívvel tudjon a kegyelem segítségéről megemlékezni, mert amikor már visszatekint, akkor tudja meglátni, hogy miből szabadította ki az isteni kegyelem az ő hitén keresztül. Mert hit nélkül nem lehet megismerni azokat a lehetőségeket, melyeket az isteni segítség tart készen az emberi lélek megmentésére. Az engedelmeség pedig megnyitja azokat a bőségszarukat, melyekből az isteni áldás hull alá a segítségre szorulóknak részére. Az élet minden nehéz megpróbáltatások ellenére is szép és jó eredménnyel végződik, és

a tisztulás, a javulás nehéz útján még örömvirágok is nyílnak. Nincs senki, aki ha kér, meghallgattatást nem kapna, így mindenkinek meg van adva hit által az a lehetőség, hogy kiemelkedhessen az ő régi tudatlanságából és az ezzel járó tévelygéseiből, bűneiből, és új életet kezdhet az Úr által adott igazság törvényében. Ezzel az új élettel új világot épít, új társadalommal, új életlehetőségekkel és új eredményekkel. Ezek az új eredmények új próbák elé állítják az ember lelkét, és új megoldásokkal egyengetik az utánuk következők útját.

Nagy munka ez gyermekem, kivezetni a sátáni útvesztőből a bűnökkel megterhelt emberlelkeket, az Isten által megmutatott egyes haladási útra. Megmutatni azokat az útvesztőket a világnak, melyeket a sátáni elvektől megszállt emberek állítottak a haladó emberiség útjába. Itt, ezen az úton szenvedni kell azoknak is, akik ennek engedve bünt bűnre halmoztak, és szenvedni kell azoknak is, akik ezeknek ellene szólnak, *de velük van a mi Urunk, Aki nem adta ki kezéből a földi világ irányítását, sem pedig a szellemi élet vezetését.* Mi Őreá tekintünk, és Ő megadja minekünk is, hogy mit cselekedjünk, hogy az Őáltala elének szabott célt elérhessük. És - el fogjuk érni! Már is közel vagyunk, és nem akarlak a földi időszámítással zavarba hozni, de igen közel vagyunk már ahhoz, hogy behúzhassuk a vitorlákat és kiköthessünk, hogy szilárd talajon álljunk. *Az Úr meghallgatja az Őt szeretők könyörgését és megsegíti őket idejében.*

Azért ne csüggedjél, ne lázongjál a nagy és nehéz küzdelmek ellen, mert nagy erőket szabadított meg már idáig is az Úr, majd meglátod mindennek a rejtett oldalát, amit ma még nem tudsz meglátni. Mert minden nehéz és keserű hasznos célt szolgál, old és bont ott, ahol az emberi erők nem jelentenek semmit.

Maradjatok csendben és várjátok az Urat.

Isten veletek.

ÚT A TÖKÉLETESSÉG FELÉ(*)

Névtelen Szellem 1957. augusztus 12.

A lélek: hatalmas titkokat hordozó természetes rétege az egyéniségnek, de a szellem titkos „énjét” csak a Teremtő ismeri - A szabadakarat felelőssége felfüggeszthetetlen - A természetes világ iránya a jó és igaz cselekedet kell legyen, a Teremtő így alkotta meg - A mellékesnek ítélt célok is fontosak - A boldogság utáni kínzó vágy - A tökéletesség fölfelé mutató útja: az igazság és szeretet érzése és cselekvése - Az ember élete és lelki beállítottságának fontossága - A mennyből nyújtott segítség: „..., a megtört nádat kiegyenesíti, a füstölő gyertyát nem oltja el”... hanem új táplálékot nyújt, hogy a láng magasan lobogjon - Eszter és többek programja

Már eljöttem hívásodra az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem engedlek el, még akkor sem, ha minden erőddel és akaratoddal is ellenállnál annak, amit én a részedre elrendeztem, mert tudom, hogy ez mind a fáradság és a félelem tudata a lelkedben, annak is csak a külső rétegeiben, mert nem látod és nem tudod azt, amit a te legbensőbb énedben már régen feldolgozott az a szellemi tudat, amit nem könnyű felismerni a maga titokzatos magányában azoknak, akik csak külső megjelenésében vesznek róla tudomást: hogy az van - mert *az emberileg megállapítható ismervek a legtöbbször félrevezetik a lélekkutató tudományoskodó embereket.* A lélek is hatalmas titkokat magában hordozó természetes rétege az igazi egyéniségnek, de a szellem az egészen magábavonuló, önmagáról a legkevesebbet nyilatkozó titkos én - akit egyedül csak a teremtő Istenség ismer - mert Ő tudja, milyen gondolat-szikrát, ezzel együtt milyen célt tűzött az általa teremtett szellemi lény elé. Emelkedhet fel a magasba, vagy lehullhat a mélyre, de ez minden mindegy, mert mind fent a magasságban, mind lent a mélységben ez az egyetlen cél lebeg a teremtmény szemei előtt. De fent a magasban tisztán, ragyogóan - a mélységben bemocskolva, mindazoknak a rétegeknek tévelygéseivel, gonoszságaival, és ezeknek a természetes megjelenési formáival, és gyötrelmeket, szenvedéseket okozó rétegeivel, melyek ennek vagy ezeknek a

fokozatoknak a velejárói, mert minden szellemi terméknek életlehetőséget ad az a teremtő képesség, mellyel a Teremtő az Ő „szellemi” teremtményeit felruházta, és a szabadakarattal a szellem a saját elgondolásait maga előtt megjelenítheti azok által a cselekedetei által, melyeket a maga boldogságának kimunkálásához helyesnek és jónak ítél. Ez *a szabadakarattól folyó cselekedet felelősséget is jelent, melyet az ő Teremtőjével szemben soha fel nem függeszthet, soha meg nem semmisíthet*, mert a természetes világ, amelyben él és dolgozik mindent a legteljesebb valóságával megőriz: mint meg nem semmisíthető, le nem tagadható igazságot.

Ez a természetes világ a maga folyton alakuló, mozgó életével követi a maga létrehozóit, és már nem a létrehozó uralma alá tartozik, hanem egy megronthatatlan igazság törvénye alá, melyet a kisiklott, tévedő szellem nem irányíthat, hanem a felfelé haladó fejlődés törvénye diktálja az irányt, hogy a tudatlanságba sülyedt egyéniséget visszaigazgassa a Teremtő által eléje szabott helyes irányba haladó fejlődési útra.

Tehát *az irány nem más, mint a természet által megmutatott jó és igaz cselekedet*, ami nemcsak annak kedvező, aki azt elgondolta és cselekszi, hanem annak a cselekedetnek, jónak és igazságosnak kell lenni, ami kiegyenlít, megbékéltet, egymást segítő, szeretetből jövő cselekedetnek kell és szabad lennie. - A természettörvény Ura így alkotta meg a haladás lehetőségét, ezt adta tudtul a szellem értelmének, de mivel a tökéletességnek elérése volt a nagy cél, a többi mellékesnek látszó kisebbrendű célok elérését nem tartotta fontosnak a fejlődő szellem, így a nagy célt meg sem tudta közelíteni. Ez a tökéletesség csak azoknak lehet osztályrésze, akik az elhanyagolt, mellékesnek vélt célokat is igyekeznek megismerni, és a megismerés által eljutnak a nagy cél megismeréséhez, a tökéletesség mibenlétének a felismeréséhez, és ezzel együtt a tökéletes boldogsághoz is, ami ennek folyománya.

Igen! A boldogságot igyekszik minden lélek a maga módja szerint elnyerni, ebben a lelkét megfürdetni, hogy az a kínzó vágy kielégülést nyerhessen, mely a paradicsomból való kiűzetés óta folyton izgatja az ember képzeletét, és minden eléje adott lehetőséget megmozgat, hogy ha nem is tarthatja meg mindörökké, de

a rövid földi életben elérhesse. - Ez a legcsábítóbb lehetőség, hogy az akarata kiteljesedhessék - akár törvényes, akár törvénytelen úton-módon - de a csalóka vágy kielégülhessen. Az egyik a gazdagságban, a birtoklási vágy kielégülésében, a másik a hatalomban, a harmadik a hírnév megszerzésében, a gögös lélek az emberek fölé emelkedésben, azután a hiúság - mint a legnehezebben leküzdhető - izgató vágyak egyike, az elfajult duális szeretet halálba vivő átka: az érzékiség, a testiség, a harag, a bosszú, a kegyetlenkedés, mind az eltévedt lelkek gonoszba süppedt érzéseinek a megsűrűsödött, cselekvésekben meganyagiasodott rétegei, melyek áthatják az egész lélek természetét, és ezekben látja a maga célját kiteljesedve. - Kiteljesítheti talán egyszer-másszor, de mivel hasonló célú tévelygő lelkek okvetlen találkoznak, tehát a hibás célú lelkeknek ütközést kell szenvedniük. Az ütközésnek mindig az a vége, hogy az egyik félnek áldozatul kell esni a másik törekvéseinek. Tehát nem boldogító ez a törekvés és ez a cél, mert a legyőzött ellenfél még ádázabb gyűlölettel tör előre, hogy célját elérje. Így a gonoszság növekedik, vele a szenvedést okozó cselekedetek sokasodnak ...

Ezzel szemben a felfelé mutató tökéletesség útja az igazság és a szeretet érzése és cselekvése, melyben a szellem felismerve az igazságot - mint a tiszta cél felé vezető utat - lemond, áldozatot hoz, túri a megbántást és megaláztatást, de nem él hasonló megtorlással - hogy a gonoszság elfogyjon a világból, és helyette elhinti a jót, az igazat a maga cselekedeteiben és a sötétséget a világosság hatja át, ha nem is sok időre. Azonban ez elég ahhoz, hogy a világ lelke egy kis rövid lélegzethez juthasson, és így megmenthesse az elpusztulástól. - Egy ember élete nem jelent sokat a milliók életében, de amikor az atmoszféra robbanásig megtelt egy helyiségben, csak egy kicsiny ablakot fedezzen fel valaki, és azt kinyitja, a benyomuló friss levegő a közel esőket új életre kelti. Azután azok is nyitogatják az ablakokat, és egy új, megfrissült légáram keletkezik, az elgyengültek új erőre kapnak, és megindul az új irányban való haladása a többeknek, a zsúfoltság megszűnik, de terjed az erő, a világosság, a lelki egészség az emberek világában. Az egy ember élete és lelki beállítottsága vezette az

ablakig a sokat megmentő életerőhöz, a lélek gyógyulását előmozdító levegőhöz, az Igazság szellemének életmentő cselekedetéhez. Az Úr lehozta a tiszta szellemi tökéletesség elnyerésének a tudományát az emberiségnek, és mint befejező mondattal, azzal zárja be tanítását: *„legyetek tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok tökéletes!”*. Ez a földi ember előtt, mint teljes lehetetlenség, úgy tűnik fel, de - ha az Úr ezt lehetségesnek mondja, akkor az nem lehetetlen, de előbb az embernek a mellékvágányokról le kell térni, *a bűnök kicsiny és nagy tévelygéseinek okoskodó útjáról le kell térni, hogy az igazság útján haladhasson a lélek előre*. Csak az első lépések nehezek, de van minenkünk a mennyből nyújtott segítség, az örök isteni kegyelem, aki az alázatos lelkeket figyelemmel kíséri és *a megtört nádat kiegyenesíti, a füstölgő gyertyát nem oltja el, hanem új táplálékot nyújt, hogy a gyertya lángja magasra lobogva világíthasson*.

Ezzel a programmal jöttél te is, és még mások is, hogy a sötétséget a világossággal megtörhessed. A sötétben botorkáló embereknek új utat mutassál a bűn erőszakos hatalma ellen az Isteni kegyelem szabadságot kínáló új igazságaira, tanítsál elveszett, eltévedt emberlelkeket, mert az Úr így akarta és így akarja, hogy legyen. Te már majd befejezed a neked kiosztott munkát, és helyetted mások folytatják, de terjed az igazság világossága a Földön. Mindenki terjesztheti a maga igaz és becsületes életével és cselekedeteivel. Ez a legnagyobb és legigazabb eredményeket termi meg az örökéletre.

Ne izguljatok, minden megy a maga útján előre, ha nem is...
Isten veletek.

ESŐT ÁD MIND AZ IGAZNAK, MIND A GONOSZNAK FÖLDÉRE(*)

Névtelen Szellem 1957. augusztus 29.

A karma magyarázatának kátyúja - A javuló szellem próbáinak felszínre jutása már a fogamzás perceiben is hatást gyakorol a fluidi világra - A növekedő gyermek szintén hat a külső világra - A nevelés első leckéinek fontossága, mert ha nincs gát, szörnyű korszellem fejlődik ki - Ilyen korszak végéhez érkezett el a földi

világ - A korszakvég mindennél nagyobb jelentősége - A lámpást hordozók szolgálata - Akik megütköztek a hamis úton, térjenek meg az Isten igazságához

Már várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Gyermekelem, nem mondom és nem is mondtam soha, hogy az ember a maga világában csak szenvedésre van elküldve. Mert ha ezt bárki állítja és kizárólag az ú.n. „karma” igazságaira építi fel az életfeladatát, - a mások örömeit és szenvedéseit pedig csak ezek szerint akarja megmagyarázni - az egy olyan kátyúba süpped bele, ahonnan még a kegyelem sem tudja kiemelni. A földi élet a különböző légköri gyűrűkben tartózkodó szellemek találkozására adott alkalom, amelyben mindegyik a saját lelki beállítottságával munkálkodni kénytelen azzal a megszerzett igazságával, amit hosszabb, vagy rövidebb idő alatt saját tapasztalataiból szűrt le. Ugyanis minden testöltési alkalom a szellem részére új tapasztalatszerzés és úgyszólván vizsgázás is azokból a maga elé vett tantárgyakból, amelyekben még nem elég erős és biztos ahhoz, hogy sikeres munkát vállalhasson. Ugyanis, amit a Földön elhibázott, azt még idők múltával ki lehet javítani, ha eléggé alázatos és belátja, hogy rosszul cselekedett. Ezek a javulni vágyó szellemek nagy csoportokban hullámznak végig a földi légkörökben, várják sorsuk eldőlését, azaz a nekik kiszabott feladatnak megfelelő eshetőségek, próbák felszínre jutásának idejét és alkalmát. Ezt azonban nem ők, a maguk hiányos ismeretével, vagy vágyaikkal keresik ki önmaguknak - mint azt sokan gondolják - hanem az őket vezető őrszellemek tervei és számításai szerint történik minden, amikor az az „idő”, azaz azok a lehetőségek elkövetkeznek, és azokban helyezkedhetnek el. Ez az elhelyezkedés bármily egyformaságnak tetszik is a földi emberek előtt, mégis minden nappal, minden órával, sőt perccel is változik. Ugyanis a felkészült tömegek magukkal hozzák az ő saját lelki világukat, amellyel már *nemcsak születésük, hanem már fogamzásuk percében is hatást gyakoroltak a földi világot körülvevő fluidáris világra.*

Ez abban a pillanatban még nem vehető észre, de bizonyos idők folyamán már erősen érezteti hatását. A környezetben bizonyos

változások, sőt sokszor megfejthetetlen események jutnak előtérbe - látszólag minden ok nélkül - amelyet nem akartak, nem vártak. Az ilyesmit már sokszor a fluidokban helyet foglaló új valaki hozza magával - szintén akaratlanul - mert ő maga sem tudja azt, hogy milyen erőket hordoz. Tehát nem ő az oka és nem lehet felelős értük, ha jó, vagy ha rossz változásokat hozó fluidumok kísérik. *A növekedő gyermekek a saját világukban már szintén hatni kezdenek a külső világra.* Ők a jövő emberei lesznek, a saját jövőjük velük van és alakul észrevétlenül. Bár a helyes nevelés, a külső világ példája már nagy szerepet játszik az „én” kialakulásában, de a lélek természete is erősen érvényesül ilyenkor. Ami a külső világban megjelenve a belsővel egyezik, azt hamarabb felfogja és hamarabb igyekszik vele hasonlítani a lélek, ahhoz vonzódik, az érdekli, és abban kezdi el az értelem a saját fejlődését.

Ezek, a földi életben való első helyfoglalások legtöbbszörre találkoznak a szülők tetszésével, legyen az jó, vagy rossz, mindegy. Pedig ezekre az első helyfoglalásokra nagyon jó volna felfigyelni, hogy az első leckét már meg lehessen kezdeni a nevelésben, mert ezzel nem csak a szemük előtt látható kis testben lévő lélekre, hanem az őt követő hasonló lelkekre is jó hatással van az ilyen lecke, és amíg a gyermek teljesen el nem távolodott az őt követő szellemi környezetétől, addig mindig összeköttetésben van ezekkel. Nagyon jó hatással van tehát az ilyen példa azokra is, akik későbbi időkből rossz befolyással a megerősödött gyermeket visszarántják az eléje szabott feladat elvégzésétől. A jó példa, a helyes nevelés meghozza a maga gyümölcsét az egész földi világ részére. Mert nem csak egy, hanem kiszámíthatatlan sokaság okul, tisztul, javul egyszerre. Ellenben *a helytelen életű szülő,* a maga oktalan nevelésével nem csak a saját gyermekének a földi életét, hanem nagyon sok és kiszámíthatatlan emberi életet ronthat meg azzal, hogy a rosszat meg hagyta gyökeresedni a gyermeke lelkében. Ezzel kárt tett a sok kísérő szellem és a későbbi emberek lelkében is. Az a szellemcsoport - bár nem tudatosan - de már készülöben volt a Földön való testöltéshez. Ezek magukkal hozzák énjükben felhalmozódott vágyaikat, szenvedélyeiket, bűnre való hajlandóságukat, és természetesen ezeket igye-

keznek életükkel kivetíteni a világra. Ha ezeknek a megvalósítását semmi nem gátolja, szörnyű korszellem fejlődik ki az ilyen embercsoport megjelenéséből. Amikor megerősödött a gonoszságban egy-egy faj, nemzet, vagy földrész: az önmagát pusztítja el azáltal, hogy fékevesztett elgondolásaival az igazságot ellöki magától, és a gonoszságot teszi uralkodóvá önmaga és az egész csoport fölött. Ez annyit jelent, hogy ahhoz a csoporthoz tartozó őriző és vezető szellemek a megtérőkkel együtt más csoporthoz kapcsolódnak, amely életképességével helyet vívott ki magának a Földön, és ott végzik el fejlődésüket a Földön. A visszamaradtakat pedig felemészti a saját bűneik, gonoszságuk: lezuhannak mélyen, nagyon mélyen - mind időben, mind térben kiszámíthatatlan távolságra kerülnek azoktól, akik egykor szüleik, gyermekeik, szerelmeseik voltak.

*Az ilyen korszak végéhez érkezett el a földi világ a maga bűnbe-
fulladt csoportjaival, hogy az utolsó próbáikon még megrostálva
megmenthesse azokat, akik sokszor javulás és tisztulás végett kegyelmet kaptak, és a Földön jóval és rosszal próbálkozva magukat a tapasztalatok útján kiképezve, a szellemi ébredésre előkészíthessék. Ez a korszakvég nagyobb jelentőségű, mint a korszak bármely része, mivel az értelem kifényesedett, a tudás behatolt a természet titokba burkolt mélységeibe, a lélek a maga sokrétegű kifinomult megérezésével és megsejtésével már-már a fluidi világ kapuját zörgeti. - De a nagyon keveseket kivéve, alig vannak a tömegek között, akik minden hitbéli ismeretük mellett is az IS-TENT akarnak szolgálni és engedelmesen az Ő akarata szerinti életre készítenék el magukat, hogy boldogan élhessenek nem csak a Földön, hanem az örök életben is. Ennek a korszaknak a vége a legnehezebb feladatokat rója azokra, akik a világosság útján haladni akarnak előre, mert a veszedelemre siető hitetlenek gyilkosok, paráznák, hazugok, lopók, álnok árulkodók, talán most adják el sok évezredekre szóló szabadságukat a rabságért, a szolgaságért: önzésből, irigységből, hiúságból. Az istentagadók, akik gögös büszkeséggel hirdetik a sátán bölcsességét, akik elejétől fogva ellene álltak az isteni akaratnak, mert önmagukat hatalmazták fel isteneknek. Ezek, emez utolsó időkre összegyűjtettek, hogy ne*

vádolhassák az Istent, amikor majd nagy hirtelenséggel eltávolítja őket az isteni parancs a Földről.

Ti talán ennek az utolsó napjait élitek, akik felfigyeltetek az Isten igéjére, és az Úr nem hagyott benneteket a bizonytalanságban, hanem veletek, általatok soknak megbizonyosodást adott, hogy a hitét megerősíthesse. - *Lámpást adott kezébe soknak, hogy a sötétségben el ne tévedjen.* - *Ti mind ilyen lámpást hordozó szolgálatot vállaltatok, hogy a hazavezető úton világíthassatok azoknak, akik még bizonytalankodnak.* - Ne csüggedjél gyermekem, mi látjuk a ti fáradságotokat, főképpen a tiédet, aki már régen letehetted volna a magad eszközét, de önként vállalkoztál a nagy időkből való szolgálatra. - Az Úr látja és tudja a te fájdalmaidat, és gondja van reád. Minden a végéhez ért és a befejezés már nem messze van. Még egy nehéz pillanathoz hasonló idő van csak hátra és megszületik az új korszak, amelyben többé nem a gonosz erők és hatalmak az irányítók.

** Lábjegyzet:*

2001. szeptember 11: Fantasztikus terror-támadás a New-York-i World Trade Center két hatalmas 110 m magas épülete - a washingtoni Pentagon egy része ellen iszlám terroristák által menetközben elrabolt négy utasszállító repülőgéppel történt. Legkevesebb 5-6.000 halott... „A világ megváltozott” - hangzik mindenhol. Azóta folyik a „nyugat” büntető akciója - Afganisztán és vezetői ellen

(Ezeket 2001. szeptember 24-én írom - valódi eredmény még nincs.)

Ezek az idők elmúlnak, és a mi világosságunk a Krisztus evangéliumi igazsága kiemelkedik a homályból, és világítja az utat azoknak, akik bizonytalankodva járták az utat és meg-megbotlottak, el is estek, megtévedtek, hamis útra léptek és megütköztek. De az Úr egybegyűjti ezeket is, hogy lássák és tapasztalják meg tévedéseiket és térjenek meg az Isten igazságához.

Legyél még egy igen kicsit kitartó, reménykedő és Istenben bízókodó. Az Úr veled van, látja a te dolgadoit és fájdalmaidat. Mindent, ami körülötted lezajlik és egyszerre veszi le a leplet minden

titkos gonoszról és kétszínűségről, hogy mindenki lássa azt, hogy *ha az Úr el is nézi megbosszulás nélkül a bűnt a bűnösnek, az nem azért van úgy, hogy Ő azt helyesli, hanem azért, hogy időt ad a megtérésre. De ha ez nem történik meg: az ítélet nem marad el.*

Nyugodjál meg, az élet zajos hullámzásában úgysem hallik a pacsirta éneke ...

Most Isten veletek.

AZ ÚR ÁLDOZATA. A KÜLDETÉSBEN LÉVŐ SORSA(*)

Névtelen Szellem 1957. szeptember 9.

Minden léleknek meg kell harcolnia a „világ” felsőbbrendűségével - Harc a jóért és igazért. A valódi örömet csak az igazságban való munkálkodásban érheti el az ember - A küldetésben lévők önkéntelenül is segítenek a szenvedőkön - Krisztus drágább ajándéka - A bűnben élők egymásra törnek: a bűn önmagát ítéli el - A mennyei Ige - Az Úr útja: az igazság, szeretet, és áldozat útja - Az új világ építéséhez munkások kellene

Már vártam rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem fog lesodorni, mert nem lesz ereje hozzá és nem lesz lehetősége sem. A lélek hatalmas erőtartályában sok olyan rétegesített és félretett erők vannak felgyűjtve, melyekről az ember nem tud és nem is tudhat, mert ha ezekről tudna, még nagyobb fennhéjázással beszélné olyan dolgokról, amelyeket nem ismer és nem is fog megismerni, amíg lelkének minden részében át nincsen itatódva azokkal a védekező eszközökkel, amelyeket sikeresen használhat a maga életének nagy küzdelmében. Mert minden emberléleknek meg kell harcolni a maga harcát mindazokkal a tudatlanságból eredő téves nézetekkel és helytelen felfogásokkal, melyeket az úgynevezett „világ” kitermel magából, mert okos és bölcs akar lenni mindig mindenben. Legalább is ilyennek akar látszani a többi ember előtt, mert ez némi felsőbbrendűséget sejtet a tudatlanok előtt és az emberi hiúságot ez nagyon jó és hizlaló táplálékkal látja el. Azonban mivel éppen ez a szenvedéseknek a tenyésztelepe, így az isteni tilalom ezt is felfedi, mint veszedelmet, de csak azok fogják fel és azok értik meg, akik a keserű tapasztalatok

útjáról már megtértek a valóság felismeréséhez. Ez a felismerés már szerényebbé és megadóbbá tette a lelket, így az isteni Ige porhanyóbb talajba hullva jobban meggyökeresedhet és hozhat az élet részére valódi eredményeket is, nemcsak látszatos hitet és külsőséges mázt, melyet a halál úgyis leolvaszt a lélekről.

Azok a nemes harcok, melyeket az ember a jóért és igazért át kell, hogy küzdjön a földi életben, nem hiábavaló pazarlások, mert ha nem is látszik még a küzdelem idején eredmény, az nem számít, *az igaz ügyért való küzdelem még akkor sem elveszett harc, ha a látszat szerint a gonoszok győzelmével végződött, mert amikor a gonosz győzelmet arat az igaz felett, az újabb teherviselést jelent számára,* mert a teher alatt végre is összeroskad és minden reá hull egyszerre. Nem tudjátok földi emberek, hogy minden látszatos jó hamis örömet és hamis boldogságot nyújthat csak, azért mert *a valódi örömet nem nyújthatja a világ, csak a lélek belső biztonsága, amit az ember az igazság ismeretében és az abban való munkálkodásban nyerhet el.* Mindenben meg kell csalódnia, amit kívánatosnak hitt az ember, mert mindenért meg kell fizetni keserű könnyhullatásokkal, ha a legkisebb tévedésekkel és alig látszó bűnökkel építette is fel a maga földi boldogságát: vagyis amit az ember annak hitt, amíg el nem érte. - Vannak a Földön is viszonylagos boldognak hitt életek, melyeket az isteni törvény ad azoknak, akik pihenésre, épülésre szorultak, és mellette a hit megerősödését jutalmul kapják, mert nagyobb feladat elvégzéséhez kell előkészíteni lelküket. Nem azért van ez az ajándék, mert ők jobbak és érdemesebbek másoknál - akik küzdve szenvednek méltatlanul a világ eltévelyedett fiaitól, vagy leányaitól - hanem azért, hogy erőt gyűjthessenek az elkövetkező nagyobb munkájukhoz. *A küldetésben lévők nem tölthetik az életet kényelmesen, elnyújtózkodva, nem fűrészthetik meg lelküket az örömök forrásainál, mert ez az élet már úgy sem nyújthatja nekik azt a boldogságot, ami az ő lelküket betölthetné.* Ugyanis látva a sok szenvedést, gyötrelmet, amit a bűn okoz a Földön, önkéntelenül belevetik magukat a harcba, hogy a szenvedőkön segíthessenek. Mert tulajdonképpen ez az élet célja, hogy a szenvedésektől és gyötrelmekről megszabadítani mindent és mindenkit, de amíg tévedés és bűn uralkodik a lelkekben, addig szenvedés is van, tehát

ebből az következik, hogy a szenvedéseket nem lehet kizárni az életből, amíg a bűntől és tévelygéstől meg nem szabadultak az emberi lelkek. *Erre a nagy feladatra vállalkozott az Isten egyszülött Fia, a mi Urunk, Megváltónk, hogy a szenvedések világából kiemelje mindazokat, akik elfáradtak a rettenetes terhek hordozásában.* Lejött a magasságos és embernek fel nem fogható tökéletesség világából, hogy a legdrágább ajándékot adhassa a szegény eltévelyedett emberlelkeknek, a legnagyobb tudományt, amelynek segítségével új világot építhetnek maguknak és eddig nem ismert boldogságot találhatnak: az igazit, az örökkétartót. Új és nagy gazdagságot szerezhetnek, amelyet hatalommal kormányozhatnak és uralkodhatnak a maguk világában. Az emberek, a szegény vakok nem akarták megérteni Őt, mert az Ő megszokott bűneikben elmerülve nem akartak tudni semmiről, ami jobb, igazabb, mint az ő tudományuk. *Elítélték, keresztfára juttatták, hogy meghaljon a legkínosabb halállal. Ez a cselekedet volt, ami megpecsételte az emberiség sorsát végképpen. Mert nem tudja a földi világ, milyen ítéletet vont magára. Nem az Isten kárhoztatta el ezt a világot, hanem az emberiség mondott saját maga felett ítéletet, mert nem tudta, hogy mit cselekedett.*

(Lásd az 1957. augusztus 29-én olvasható megjegyzést. Kedves Vezetőnk több, mint fél évszázaddal ezelőtt írta a most olvasott tanítást. Bizony, így van, napjaink ennek bizonyosságai: „...A bűnben élők egymásra törnek, ..., a bűn önmagát ítéli el!”)

És - sajnós, ma sem tudja, és nem is akarja tudni, mert érzi, ha tudatára ébred szörnyű bűnének, ítélet alá esik, mert elítéli a gonoszságot - de csak akkor, ha azt más cselekszi meg. Nem tudja azt, hogy a bűn önmagát ítéli el, önmagát kárhoztatja és önmagát kell, hogy pusztítsa. Ebben a pusztulásra ítélt világban nem lehet senki boldog, mert *a bűnben élők* egymásra törnek, és egymást pusztítják, mert egymást gyűlölik. Egyik a másiknak ellensége és ártanak egymásnak. *Az ítéletet magukban hordják.* De hangzik a Szó, a mennyi Ige, hogy: aki megtér az ő bűneiből és nem cselekszik gonoszt, nem irigykedik, nem cselekszik tisztátalant, az isteni igazsággal ellenkező cselekedetet, hanem inkább elszenvedi a mások gonosz cselekedeteiből származó fájdalmakat, eltűri a

háborgatásokat, az bűnbocsánatot nyer, az isteni kegyelem elfedi azokat a tudatlanságban elkövetett tévedéseket, melyek miatt a bűn szolgaságába jutott.

Ezekből a nehéz következményekből váltotta ki az ember lelkét az Úr, mert Ő meghalt az emberek bűnei miatt, hogy a nagy törvény be legyen töltve és ki legyen engesztelve azokért, akik majd lélekben Őt elfogadják és az Ő útján járnak: az igazság, a szeretet, és az áldozat útjain, melyek nehezen - csak az Ő segítségével - járhatók. Ő pedig figyelemmel kíséri azokat, akik ráléptek az útra és azon járni tanulnak. Ezen az úton mindig feljebb emelkedik a lélek és tisztulva a bűntől, maga mögött elhagyja azokat a nehéz akadályokat, amelyek a boldogságtól visszatartották. *Megtanulja az egyszerűséget, szerénységet, engedelmességet*, mert tudja és érzi, hogy csak ezekkel a lelki felkészültségekkel tudja felismerni az őt bölcsen vezető isteni gondviselés kezét, hogy abba belefogódzva meggyorsíthassa haladását. Aki ezt megtalálta, az meglátja azokat, akik vele egy úton igyekeznek haladni, és amikor már többen együtt vannak, *azok már erőt tudnak kifejteni a gonoszság terjeszkedése ellen. Azok imádkoznak, kérnek és zörgetnek, és - segítséget kapnak Őtőle, aki figyel a Övéit...* Amikor hazaérnek, akkor látják, hogy minden szenvedésük, minden küzdelmük egy-egy drága kincset jelent, amellyel mindent megnyerhetnek, amit a lelkük óhajtott. Felébrednek a kínzó álomból, melyet a gyötrelmek világában álmodtak végig, és *látják az ő szereteiket tovább a gyötrődésekben és immár megbizonyosodva az igazság hatalmas erejéről, ismét felveszik a bűvaruhát és örömmel mennek, hogy az Isten országába terelhessék azokat, akiket meg akarnak menteni.* - Mert az új világ, új élet, új boldogító örömeivel és örökké tartó valóságával minden szenvedést elfeledtet az érkező lélekkel. *Ennek az új világnak az építkezéséhez munkások kellene, mert az Úr lerakta az alapokat az Ő tanításával, életével és halálával. Az Övéinek is hozzá kell a maguk életével, munkájukkal járulni, hogy jogot szerezzenek maguknak: az pedig nem más, mint felvenni a harcot a világot megtévesztő szellemi elvekkkel.* Nem a gonoszok útján haladni, hanem az Úr által megmutatott úton és a gonosz megtorpan. Ezt a nagy tudományt kell

élni és tanítani - használni és nem ártani - és az utolsó győzelem azé, aki ebben kitart.

Amit mondtam, azt megmondtam, legközelebb többet mondok. Isten veletek.

AZ ISTENI IGAZSÁG KERESÉSÉNEK KOCKÁZATAI(*)

Névtelen Szellem 1957. szeptember 19.

Minden cselekedetnek fel kell dolgozni az eredményeit - Boldogok azok, akik lelkükben hordozzák az ismeretet, a tudást, vagy az ezek utáni vágyat, mert: ... megelégtettek - Az áldozathozatal az út az isteni igazság kereséséhez - Amiben nincsen az örökéletnek valami életképes magvacskája, azt az elmúlás törvénye megemésztí - Sok a bűnre való hajlandóság: felületesség, gondatlanság - Akiket az átlagember nem képes megérteni - Amit a sors nem vehet el - A nagy világforgás befejező pontjához érkezik el az emberiség - (Kedves Vezetőnk ezt 1957-ben írta: hol tartunk akkor 2002-ben?...)

Már itt vagyok és várok rád gyermekem az Úr Jézus nevében. Nem csak te kérdezed ezeket és nem csak a te lelked tekint kételemek és bizakodások között a jövő felé, hanem sokan, akik szenvednek a bizonytalanságtól. De én azt mondom, ne kételkedjétek és ne bizonytalankodjatok a ti életek felől, mert jól tudja a ti mennyei Atyátok minélkül szüköltök. Tudja és látja, mert hiszen minden hívő lélek össze van Vele kapcsolódva, még akkor is, amikor bűnökben van belesüppedve, mert nem tudja az ember soha, hogy mit cselekszik, amikor a maga útján a saját okoskodása szerint akar az életben boldogulni. De minden félrefogásnak, minden tévelygésnek meg kell az árát fizetni, abban a nagy törvényben, melynek a neve „Igazság”. Ez a megfizetés azt jelenti, hogy minden cselekedetnek az eredményeit fel kell dolgozni, el kell szenvedni, hogy azokat a megtévesztő okokat ki lehessen takarítani a lélek különböző rétegeiből, melyek újra meg újra bűnbe vihetnék a lelket. A tapasztalatból való ismeretszerzés mindig fájdalmas és szenvedésteljes állapotot hoz létre mind a Földön, mind a szellemi életben. *Azért boldognak mondja az Úr azokat, akik*

már lelkükben hordozzák az ismeretet, a tudást, vagy az ezek után való vágyat, mert ezek megelégtetnek, és ez a megelégtetés óriási előnyök birtokát jelenti a földi embernek. Nem igyekeznek olyan javak megszerzésére, amelyek csak veszedelembé sodorják a lelket, testet, nem törtet olyan tudomány után, mely a léleknek ártalmára van, hanem ösztönszerűleg keresi és kutatja az isteni kijelentéseket és igyekeznek azoknak értelmét felfogni és a saját életében valósággá tenni. Vállalja azokat a kockázatokat, melyek ezzel járnak, mert a világ fiai és leányai részéről nemcsak a gúnykacaj, hanem a megvetés, sőt a megkárosítás is vele jár ezzel a vállalással. Így majdnem mindig áldozathozatalról lehet beszélni, amikor valaki az isteni igaz keresését tűzte maga elé célul. De mégis boldog az az ember, aki a maga szabadakarát ennek a célkitűzésnek szentelte.

Mindenkinek van valami maga elé vett célja - akár eléri, akár nem - ez mégis lelkesíti, erőket használ fel, idejét és életét ennek áldozza fel, mert úgy gondolja, hogy ha célját eléri, akkor boldogabb lesz. Így, amikor az élet elrepül és megszűnnek a lehetőségek további hajszolásai, sokan csalódottan tekintenek vissza ezekre az elmúlt lehetőségekre, mert akár elérte azt, amit akart, akár nem - de a boldogságtól mégis messze esett, mivel az elmúlás törvénye mindent megemészt, mindent semmivé tesz, ha abban nincs az örökértéknek valami tovább fejleszthető magvacskája, ami kihajt, és ha rögtön nem is hoz virágot, de a virág ígéretének sejtése benne van. A Földön minden szépnek, jónak és igaznak nehéz meggyökeresedni, mert a földi ember lelkében sok a dudva, a tövis és sok a haszontalan gaz, ami elszívja az értékebb növénytől a tápláló életnedveket. *Sok a bűnre való hajlandóság, a felületesség, a gondatlanság, mellyel nekimegy az életnek,* és amikor a sok gondatlanság és felesleges erőpazarlás után az élet csak azt termi meg részére, amit belevetett, akkor elkeseredve, átkozódva szeretné eldobni magától, mint egy elnyűtt rongyot, mely nem hozott semmi értéket a részére.

Azért van az életnek annyi hajótöröttje, annyi csalódottja, annyi szenvedője, mert az ember mind csak a maga javát, csak a maga hasznát, a maga előnyeit keresi, és csak az a fontos, hogy azt tanulja meg, amivel ezeket elérheti, ami áldozat nélkül meghozza

az óhajtott sikereket. Ez annyira bele van szövődve az egész emberiség gondolkozásába, hogy azt el sem tudja képzelni, miszerint lehetnek emberek, akik másképpen gondolkoznak, másképpen éreznek. *Azért nehezen, vagy egyáltalán nem képes megérteni az átlagember az isteni törvényben élő ember becsületes, nemes törekvéseit, az önfeláldozását, igaz jóságát és minden érdeknélküli szeretetből való áldozatát. Azt hiszi, hogy a jóra törekvő ember az ő szolgálatára van a sorstól kirendelve, hogy az ő önzésének kielégülése a legfontosabb célja az életnek.* Ezeknek az önzéstől fűtött embereknek meg kell ismerni az igazságnak nemcsak a nekik kedvező részét, hanem azt a részét is, amely tőlük is kér és követel. Nekik is bele kell adni a maguk megszerzett jó és „igaz” eredményeit - akár akarják, akár nem - mert az úgynevezett „sors” elveszi tőlük, és hiába keresik, kutatják a sors nem adja meg többé, amit elvett tőlük. Azért boldog az, *aki az ő múlandó földi életében azokat a jókat keresi, melyeket sem a sors, sem az élet, sem a halál el nem vehet tőle,* mert az egyetemes élet nagy törvényének ismerete és gyakorlása olyan tudomány és olyan kincs, amely mindenütt érvényes, és mindenütt az „élet” nagy építő munkáját végzi, mert „Az én beszédem lélek és élet” - azt mondja az Úr”. „Minden elmúlik, de az Én beszédem, az Én igazságom soha el nem múlik”. - Ezek a kijelentések nemcsak szavak, nemcsak beszédek, hanem világteremtő Igék, mert az Isten igazságának betűi eleven életet hordozó valóságok, melyeket nem másíthat meg, nem semmisíthet meg senki és semmi. Feltámadhat az ellentétes szellemek hada az isteni Igazság ellen, ádáz harcokat folytathat a pokol a mennyei igazság ellen, elhomályosíthatják a viharfelhők a napot egy rövid időre, de az isteni fény világossága ismét előtör, és fénylő sugarakkal úzi el a viharfelhők sötétségét. - Az emberi bukdácsolás nem jelenti azt, hogy nem halad a fejlődés felé a világ, csak azt jelenti, hogy aki elbukott, annak meg kell magát tisztítani a bűn sarától, szennyétől, hogy a mennyek kapuit őriző kivont pallosú kerubok olyan foltokat ne találjanak a lelki ruháján, amellyel másokat megfertőzzenek.

A nagy világforgás befejező pontjaihoz érkezik el az emberiség. Az új korszellem már kezdi bontogatni szárnyait, hogy ragyogásával elkápráztasson.

AZ ÚRNAK HARCOSOK KELLENEK(*)

Névtelen Szellem 1957. október 24.

A kereszt szent buzgósággal való hordozásáért nem marad adós az Úr - Mi teremti meg a poklot? - Aki a próbálkozások világában tetteivel korlátot von a gonosz elé, azok az Úr harcosai, akiket veszített helyzetükből is kimenthet - A kegyelem nem az „ölbetett kezüké”... - A jóakarát pajzsában rejtőző tévelygések hozzák az emberiségre a legnagyobb bajokat - Mindennek folytatása, következménye van - Nem az a jó, ami az „ember”-nek kívánatos

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem mondtam az igaz, mert ez nem feltétlen kellett, hogy bekövetkezzen. A te sorsod, a te életed nem szólt eddig, ez már a szükségesen, az előirányozottan túl van, ne feledd el ezt, mert a te elővett feladatod abban az órában lejárt, amikor én arra figyelmeztettelek, hogy ne aludjál el éjfél előtt. (lásd: Médiumi élmények: VII. fejezet: A „Névtelen Szellem” 51. oldal)

Ezt, ami utána következett már te vállaltad, már önkéntesen vállaltad a munkát és a velejáró terhek viselését, de csak azt lehetett kitoldani, ami a kezdet volt. De azért ne búsuljál és ne essél kétségbe az életed felől, mert *az Úr kezében van sorsod letéve, és Ő nem marad adósa egy léleknek sem, aki az Ő nevének dicsőséget szerez a Földön, az elkárhozott világban. És a maga világában helyet készít azoknak, akik igaz és szent buzgósággal felvették az Ő keresztjét, és hordozzák az életen keresztül, tudva azt, hogy Isten akaratának megvalósulásáért cselekszik ezt.* Te is megcselekedted ezt, és most már az utolsó lépcsőfokoknál már nem lesz okod a panaszra. Azért mondom, hogy az utolsó lépcsőfokoknál, mert ezek igazán a nagy szenvedéseknek a befejező perceit jelentik csak, amikor már a világ vajúdása is a befejező mozdulatokat végzi. És megszületik az új világszellem, az isteni kegyelem üzenete azoknak, akik nem elegyítették meg az Úr igazságát a világi okoskodók által kiagyalt pokoli igazsággal, mely mind a testet, mind a lelket a gyehennára juttatja. *A test igazsága, a lélek megszembnéző igazsága felett - ha győzelemre juthat - megteremti a poklot mindazok részére, akik elfogadták és mindazok részére,*

akik ellene állanak. Azonban azoknak, akik ennek ellenállnak, csak a múlandóban okoz gondot és fájdalmat, de akik benne élnek és a múlandóban bármiféle előnyöket szereznek ezzel, azok nem menekülnek meg sem a természettörvénynek visszasújtó kezétől a földi életben, de a szellemi élet terheitől és bűneik következményeitől pedig egyáltalán nem térhetnek ki, amíg az utolsó ellentétes vágy - vagy akarat is, ki nem tisztult a lelkükből. Ezért van a világ okoskodásra kárhoyztatva, mert semmi jót nem hozhat elő anélkül, hogy abból ne gonosz eredmény jönne ki. Aki ebbe a próbálkozások világába leszáll, és ha csak kevés igaz jót tudott is a világnak adni - ami a gonosz további terjeszkedési akarata elé korlátokat vont és azt megállította, száguldó és mindent leromboló útján - az természetes, hogy ütközéseket szenved a földi életben. De az Úrnak van hatalma, hogy kimentse akkor is szorult helyzetéből az Ő harcosait, amikor már-már azt hiszi a világ, hogy minden elveszett. Jobbnak látta az Úr, hogy az ő életük ne szenvedjen azok miatt, amivel téged megsegített, de az ő részükre olyan ez, mint az égető tűz, ami elől hiába menekülnek, mert velük megy, bennük van és égeti őket, amíg be nem látják és meg nem siratják vétkeiket. De akkor sem nyughatnak, amíg fel nem veszik a szenvedések keresztjét, és végig nem járják azokat az utakat, melyeket te végigjártál az ő gonoszságuk miatt. De mindez hiába való lesz, ha meg nem térnek, és ugyanazzal a szent odaadással nem vállalkoznak munkára, mint amilyenel te vállalkoztál, és ezzel ugyanúgy meg kell harcolniuk a hozzájuk hasonló gonoszokkal a harcot, mint ahogyan te megharcoltad azt, az Úr segítő kegyelmével támogatva.

Ez a kegyelem! - Nem az ölhetett kezű emberek kézre váró nyugalmának a segítője, hanem az igazságért küzdő, szent lelkesedéssel hevülő lelkek segítője az, mert az Istennek mindenre kész harcosok kellene, akik tudják, hogy miért harcolnak. Akik tudják azt, hogy az Isten nagy értékeket bízott reájuk, ezeknek az élete nem lehet békés pihenés, mert a gonosz nem hagyja őket pihenni. A gonosz támad, és nekik védekezniük kell, mert más-képpen elrabolja tőlük lelki értékeiket. - Hány ilyen kifosztott lélek ödög a földi életet és a szellemi életet elválasztó folyosókon,

hogy visszatérhessen minél hamarabb, és sikerebben végezhes-
 sen el egy földi életet. Sokszor csábítással a hiúságra hatva azzal,
 hogy az ember a legjobbat akarja és nem tudja érvényesíteni so-
 káig akarátát, mert minden lehetőség el van zárva előle, amikor
 elfáradva a várásban, lemond - akkor nyílik meg előtte az út, de
 már nem azzal a szent lelkesedéssel indul neki a kezdésnek, mint
 azt a szent ügy megkívánná, hanem a világ, az élet mutat új célt,
 új teret, melyet az ember nem ismer, és nem tudja azt, hogy ho-
 gyan védekezzék a meglapuló csábítás ellen és - eltéved a külön-
 böző igazságok és különböző jóakarások között, és éppen annak
 a szolgálatába áll, ami ellen védekezni kellene. *Tévedések, tévely-
 gések hozzák az emberiségre a legnagyobb bajokat, főképpen, ha
 azok a jóakarát védő pajzsába rejtőznek el.* Ezek ellen nehéz az
 igaz úton haladó, egyszerű embernek védekezni a maga termé-
 szetes igazságával, nehéz kivárni a tévelygők helyes irányra való
 rátalálását. Nem lehet mást tenni, mint türelemmel kivárni, amíg
 az isteni törvény elvégzi a maga módja szerint való terelgetést.
 Amíg ezt végzi a törvény, addig az isteni kegyelem beforrasztja
 azokat a sebeket, melyeket a vétkező lélek ütött és új örömekre,
 új sikeres munkára készíti elő az igaz és egyenes úton járókat.
 Nincs egy perc, egy pillanat, hogy ne történnének események,
 melyek mind a megbántónak, mind a megbántottnak életére, sor-
 sára behatással ne lennének, mert *minden percben események
 folytatódnak, melyeket emberi lelkek gondolnak ki, emberi csele-
 kedeteket valósítanak meg, de mindennek folytatása, következmé-
 nye van.* Ezeknek a következményeknek az átalakulása, kiformá-
 lódása azoktól az érzésektől függ, amelyek öntudatlanul, akarat-
 lanul hatást gyakorolnak az emberi és szellemi életek, sorsok ala-
 kulására, de nem azonnal, hanem a körforgás azonos pontjain a
 maga számtörvényében találkoznak, és vagy áldás, vagy ütközé-
 sek formájában helyezkednek bele a sors alakításába. Az ember
 ezeket csak az isteni Gondviselésbe helyezett bizalommal és
 megadással tudja helyesen feldolgozni, átélni és a maga javára
 fordítani, mert lehet az úgynevezett „jó”, de az átminősítésnél ér-
 tékében rosszat hozhat, mert az ember nem értette meg, hogy va-
 lóban azt az igaz jót hozza meg, ami csakugyan javára válik. - De
 lehet ez a testi életben nem kedvező - tehát nem az a jó, ami az

embernek kívánatos - és az isteni kegyelem azt mindenképpen jóra változtathatja, ha hittel és az Istenbe vetett bizalommal feldogozza azt, az áldások gazdag esőjévé változtatja mind a földi ember, mind a szellemi ember részére.

Ez a te földi életed, gyermekem, ilyen nehéz, küzdelemben nem kívánatos, mert az ellentét szorongatja a te állásaidat, de ne vedd tragikusan, mert amikor már-már azt hiszi, hogy megnyerte a győzelmet, akkor billen a te javadra a mérleg serpenyője. Azért ne féljél és ne izguljál, nem vehet hatalmat feletted senki és semmi, csak ne engedd át magad annak a nagyon lehangoló reménytelenségnek, ami nagyrészben elkeserít. - Az ne aggasszon téged, mert ha késik is keveset, az nem számít - a végén vagytok. (Eszter trolibuszon utazott, s egy hirtelen fékezés következtében a mellét erősen megütötte, s *Carcinoma tumor mammae* keletkezett. Emiatt 1957. október végén műtetre került sor. Ekkor ő hetvenöt éves volt.) A betegségedre pedig az mondom, ne féljél, ez nem olyan, mint te gondolod félve. - Lehet, sőt jobb lesz. Igen, még én is veled leszek. Minden jó lesz nemsokára, nyugodjál meg, az Úr nem hagyja el a benne bízókat és Ő is veled van és veled lesz.

Isten veled.

A TEREMTÉS TITKAIBÓL(*)

(A vihar elől menekülő lelkek. Még sok a munka)

Névtelen Szellem 1957. november 18.

A fejlődés törvénye: meg kell szüntetni az összeköttetést az alacsonyrendűvel, hogy a magasabbrendű iránti fogékonyság megszűlethessen. Ezt szolgálják a földi életben a szenvedések - A tudat sűrű elszigeteltsége, rezgései kemények - Az összhangzatos mozgás, ami mint tiszta életáram Isten öröm szeretetét árasztja a világok életére - Ami óvó-védő intézkedése Istennek - A vihart nem lehet elkerülni, ha szél borzolja a hullámokat, már késő menedéket keresni - Az embernek le kell vetnie minden önmagában való bizakodást, hogy a kegyelem kereső hangjára felelhessen: „Itt vagyok, Uram ...” - A szenvedés mindig mélyebb, igazabb érzést eredményez; hogy a bűnt testestől-lelkestől megutálhassuk -

Krisztus az egész napköziség Királya, mindeneket lába alá adott számolyul az Úristen - A szeretet győzelme - „Mindenkit megveszszőz, mielőtt fiává fogad...” - A Föld utolsó érett gyümölcsei - Még sok munka van, mindenkit vár az isteni hívó szó, mindenki részt vehet...

Már megjöttem az Úr Jézus nevében, gyermekem. Már nem nagyon lesz sem idejük, sem hatalmuk az ilyenre. - Még egy kicsiny idő választ el attól a nagy eseménytől, ami végleg lerögzíti a te életedet, mert az érési folyamat befejeződött. - Aki megérett, az átmentheti az életét a tartósabb, a komolyabb életformákra, de aki éretlenül hull alá, az megrothad és semmire sem alkalmas többé. Az emberi életek nem nagy fontosságúak a folytonos életek sorozatában, ha nincs meg benne az a tartalom, az az érték, ami az egész világegyetem törvénye szerint is elfogadható, mert *amíg a lélek nem tud kibontakozni hüvelyének hálózatából, vagyis azoknak a testi vágyaknak - és ezek indító okozóinak - hatalmából, addig nem érzi és nem érti meg azokat a célokat, amihez az ő magasabbrendű vágyait szabhassa. Ez a fejlődésnek a törvénye, hogy előbb meg kell szüntetni az alacsonyabbhoz való összekötetést, hogy a magasabbrendű iránti fogékonyságunk megszülethessen. Ezt szolgálják a földi életben a szenvedések, amelyet olyan kevesen tudnak helyesen felfogni és megérteni. Ugyanis a szenvedések mindig egy jobb, egy magasabbrendű lelki színvonal előkészítéséhez adott eszközök, amelyek részben megemésztik az emberi lélekben feltorlódott hiábavalóságot, melyeket nem mindig lehet bűnöknek és gonoszságoknak nevezni - csak hiábavalóságokhoz való ragaszkodásnak, rossz szokásnak, melyet a környezetből szedett fel, a szülőktől „örökölt” - mint azt az emberek állítják. Ez azonban nem más, mint a hasonló fiuidi természetek találkozása, mert a hasonlók egymás felé vonzódása is törvény. Tehát ez a sok nehezek sűrű burkokat képez a lélek körül, melyen keresztül nem tud érvényesülni a szellem maga elé vett célkeresése, és megmarad egyhelyben, a tudat sűrű elszigeteltségében. A földi élet a maga vastag anyagi követelésével mindenkit mozgásra, ténykedésre kényszerít, de mivel meg van a határa minden*

cselekedetnek, az embernek alkalmazkodnia kell a megmozdulásaival, hogy ezeken a határokon túl ne terjedjen az a hatás, amit megmozdulásaival okoz, az őt körülfogó, másféle teremtettek részére. *Amíg összhangzatos a mozgás, addig egyik a másikat kiegészíti és kielégíti, az eredmény jó és örömet okozó, mert össze-csendülő a világrendet egybetartó ritmussal, mely a magasabb világok fejlettebb törvényének az alacsonyabb világok felé áradó vérkeringéshez hasonló egyenletes életáramát sugározza minden életet elfogadó teremtettség felé. Ez az életáram tiszta, szent és pillanatonként megújuló szent csoda, mert Isten akarátát Isten örök szeretetét hozza és árasztja szét a világok életére.* Az életnek minden pillanata ezzel a szent és boldogító csodával van telítve, de a megsűrűsödött anyagi burkon nem érezheti az ember, mert tudata és megérzései csak az egészen sűrű és kemény rezgésekre vannak beállítva. Ez az Istentől való eltávolodás következménye, mely egyben büntetése is azoknak, akik engedetlenségükkel ilyen megnehezített állapotot hoztak létre önmaguk részére. Ez a büntetés nem bosszúállása az örök szeretetet Istenének, hanem óvó, védő intézkedése, hogy a szabadakaratú szellem ne tudjon egyszerre túl messze távolodni az igazságtól, hanem legyen módja és alkalma a visszatekintésre, és - a visszatérésre - ha belátja eltávolodásának helytelen és igazsággal össze nem egyeztethető oktalanságát.

Ez az óvó és védő bölcs és előrelátó intézkedése a teremtő Istennek félelmet keltő, tiltakozó érzéseket hozott létre, a bűnbeesett - de bűneiket, tévedéseiket be nem látók lelkében, és megmaradtak az ő bűneikben és bűneik által létrehozott szenvedéseikben. Mert ha a felhők között időközönként kisüt is a kegyelem napja, azért a vihart nem lehet elkerülni. *Ha késik is egy kis időre a vihar kitörése, de annál nagyobb és félelmesebb, amikor az kitör.* Amikor pedig a vihar szele már felborzolja a hullámokat, késő van, hogy menedéket keressen az útonjáró. Azok, akik már megtalálták a menedékhez vezető utat és azon igyekeznek visszafelé a részükre készen tartott és viharállónak épített menedékházba - azok útközben szenvednek azoktól, akik célt tévesztve még az utolsó pillanatokban is az ellentétes természetüknek keresnek kielégülési le-

hetőségeket, azok már úgyis elvesztek, mert a vihar, mint a lánccáról magát letépett oroszlán, pusztító munkájával végigszágul a megtévesztett emberek világán és letarolja mindazt, amit emberek építettek a maguk dicsőítésére. A menedékházban lakók is nagy aggodalmak között várják a vihar elmúltát, és hálával adnak dicsőséget az egek Urának, aki idejében menedékházat épített azoknak, akik fáradtan hordozták vállaikon az élet terhét, és szenvedve számolták a napokat, amelyeknek el kell múlni a vihar elérézéséig. A bűn és a bűnös egy tálból esznek, és egy pohárból isznak, mert egyik sem távozik el a másiktól, megszokták egymást, mert a bűnös vágyakat magában hordozó lélek azt hiszi, hogy az ő boldogságát csak a bűnös isten-ellenes vágyak beteljesedésével éri el és - nem ismer akadályt, hogy terveit keresztülvigye. - Aki mindezekről szenvedve megadással hordozza keresztjét, annak megtisztul a látása és látja, érzi, hogy minden göröngy, amelyen megtántorodott az úton, minden szenvedéstől kisajtol könny, melyet az igazságtalanság és méltatlan gyötrés sajtol ki, mint értékes drága gyöngy, jött a lélek mélyéről a felszínre, a tudat elé. Ez mind engesztelő, megbékítő, kiegyenlítő és kiegészítő tiszta, visszacsendülő felelete az emberi léleknek, arra a hívó szóra, mely az idők végtelen kezdetén a paradicsomban elhangzott, amikor Isten a bűnbeesett, elrejtőzött emberpárt szólította ... Igen, az embernek le kellett vetnie minden önmagában való biza-kodást, minden okoskodást és minden önértékelést, hogy a kegyelem őt kereső hangját meg tudja hallani, és feleletet - illendő feleletet - tudjon Istennek adni: „Íme, itt vagyok Uram, a Te szegény, erőtlen teremtményed a porban, ahonnan nincs erőm felemelkedni, ha Te nem könyörülsz rajtam”. Akkor az Úr könyörülő kegyelme lenyúl érte és felemeli, megtisztítja és felöltözteti új ruhába, melyet a bűnbeesés által elvesztett. Az embernek azért kell a méltatlan szenvedéseken és úgynevezett megpróbáltatásokon keresztülmennie, hogy a bűnt megutálhassa testestől, lelkestől, hogy végképp lekopjon róla a bűn pora, piszka, és kiemelkedhessen a földi tévelygésektől megsűrűsödött - úgynevezett - ártatlan kis szokásokból, melyek még mindig a Földhöz és annak tévelygésekkel teljes légköréhez kötik. *A szenvedések mindig emel-*

*kedést, tisztulást, egy fokkal tisztultabb szellemi értelmet és mélyebb, igazabb érzést eredményeznek a lélekben. Azért az Isten nem kedvezett az Ő egyszülött Fiának sem, hogy királlyá, mindeneknél feljebbvalóvá tegye. Az áldozat, melyet a bűneitől szabadulni, tisztulni vágyó emberiségért hozott: királyává tette az egész napköziségnek és - mindeneket az Ő lábai alá adott zsámo-lyul. A szeretet legyőzte a bűnt, és a halált, az örökélet ajándéká-
val várja azokat az engedelmes és magukat megalázó lelkeket, akik teljes bizalommal adják át magukat az Ő kezébe. Azokat kiemeli a sűrű ködből, és meglátják az Ő dicsőségét, amelynek sugarai mindazoknak lelkén átragyognak és világítanak, akik munkát vállalnak az Ő szőlőjében. A sötétséget felbontja a fénysugár, és nem járnak többé a bizonytalan sötétségben, mert az „Életüknek” világossága ragyog előttük. - Ez vezet, ez támogatja, ez erősíti és ez megmutatja az utat előre.*

„Mindenkít megvesszőz, mielőtt fiává fogad az Úr”. Ez a vesszőzés fáj és egyben megvigasztalja a hívő és magát átadó lelket, mert biztatás ez, hogy nincs magára hagyva, hanem az Úr keze van vele, hogy a szakadék széléről visszavonja, mert szakadékok között jár a Föld vándora. Az is, aki a bűnben fetreng, az is aki a mentő munkára vállalkozott. De kiválasztja az Úr az Övéit, nem hagyja elveszni, nem hagyja tévelyegni. Erős kézzel az igaz útra tereli, hogy az Övé maradjon. Erre kell a szenvedés, erre kell a földi élet porának a letisztítása, hogy a lelki szemek a földi lét határain túl láthassanak, a lelki fülek a szellemi világ felől jövő hangokra érzékenyek legyenek. A lélek finomabb rezgésekre is tudjon visszhangot adni, hogy összecsendüljön az isteni élet szent ritmusával az az élet, amely elrejtve a bűn világában, vissza-visszatér megszentelődni égi hazájába, hogy amikor az idő itt lesz, diadalmasan vonulhasson be azokkal a magával hozott lelkekkel együtt, akik felfigyeltek a szent csodára, mely égi fényben, új ragyogásban mutatta meg az Isten egyszülött Fiát a világnak. - A világ véresen gyötrődve, káromolva, hitetlenkedve, szenvedve, elégedetlenkedve, - de végül mégis megbékélve, elfáradva hajtja le fejét, hogy vétkeit megbánva, bűnbocsánatért esedezzen a mindenek Ura előtt.

Az angyalok seregei vannak munkára küldve, hogy az utolsó érett gyümölcsöket a Földnek összeszedjék, az isteni kegyelem bőséges áldással várja azokat, akik munkálkodnak az igazság törvényében és még sok munka van.

Mindenki részt vehet, mert mindenkit vár az isteni hívó szó a munkára.

Isten veletek.

ADVENT VAN MA IS(*)

Névtelen Szellem 1957. december 9.

Krisztus az Egyetlen, Aki lemerült a bűnök világába: szeretetből - A nagy Advent - Akik hittek és felkészülve várták a nagy Eseményt: örömnepet ültek - A békességes pihenés vágya - A bűnök következményeitől való félelem: megtéveszti a bűnöst, az elveszett bárányt - Az ígéret vezérlő csillaga - Akik nem voltak az ígéret Gyermekének alattvalói - Ma sem ismerik fel az emberek az idők jeleit - Az idők terhesek, de boldogok, akik hittel tekintenek ez elé a jövő elé

Már igen, én vagyok itt az Úr Jézus nevében, Akit mindnyájan szeretünk és imádunk, azért a nagy és végtelenül áldozatos szeretetért, amelyet csak egyedül Őáltala és Őrajta keresztül ismerhetett meg a mélyre lebukott földi ember. Mert Ő volt az egyetlen, Aki lemerült a bűnhődők világába szeretetből. Ő a mennyei fény-sugár, Aki a mennyet feltárta nekünk, hogy az emberi szemek is betekintést nyerhessenek oda, a titokzatos szentélybe, ahová a mennyei angyalok is sóvárogva kívántak betekinteni. Az angyali szemek is csodálkozva szemlélték a nagy munkát, melyet mind a mennyben, mind a Földön véghez vitt az Úr. A nagy advent - a hosszú időt nem ismerő végtelenségben is - mint egy lélegzetvisszafojtó figyelésben telt el, csak a reménykedésre építve mindazokat a nagy terveket, vágyakat, melyek mind akkor válhatnak valósággá, amikor a megígért Szabadító a világba lépésével lerakja az első alapkövet, és kiadja a munkát a menny angyalainak, hogy mely irányban építhetnek tovább az isteni terv szerint. Az a nagy várakozás csendje, mely a lélek mélyén kezd tudatossá

válni, hogy későbbi fejlődés folyamán nagy, mindenen túlhaladva egy bizonyos sürgető, talán türelmetlenül követelő, mindent mellesnek tekintő vágyakozássá összpontosuljon a lélekben - ez a nagy érzés folyton messzebb terjedő hatalmával átrezgi a menynek világát, majd szelíd rezgésével a harcokban megkeményedett szíveket és lelkeket hatja át, - mert minden teremtett lélek érzi azt, hogy valaminek el kell következnie. Valami nagyszerűnek, ami még nem volt a világon.

Boldog lelkek, boldog emberek, akik hittek és felkészülve vártak erre a nagy eseményre: mert ezek az első pillanatokban felismerték azt, hogy az isteni szeretet lehajolt hozzájuk, hogy a hitük szerint összeszedje őket, magához vonzza mindazokat, akik várokoztak erre a szent csodára. *Az Isten lehajolt a bűnbe mélyen alámerült világba, és akik hittek és várokoztak, azok bementek a lakodalomba, abba az örömnepet ülő szent gyülekezetbe, ahonnan a Földnek minden dicsősége és minden boldogsága csak elvetni való, hitvány értéktelen csalódás, mert a pokol gyötrelmeivel fizet meg érte a lélek. Az igazi, a szent, az igaz, az üdvösséget nyújtó, a mindent újjáteremtő isteni gondolat, isteni akarat megvalósítása: az jelenti az emberek és szellemek részére azt a nagy beteljesülést, megvalósulást, amiért a lélek sóvárog, mert érzi azt, hogy nincs sehol az egész világmindenségben egy zugocska sem, ahol megpihenhetne, ahol békességet és lelki vágyainak megvalósulását megtalálhatná. *A lélek bármilyen mélyen essen alá, bármennyire bűnökben fetrengjen is, de a békességes pihenésről nem tud lemondani, mert az elfáradt lélek erőinek felhasználása mind csak pótlásra szorul, és pótolni - csak pihenéssel lehet.* A Földön sok az elfáradt lélek, akik mind szeretnének megnyugodni, de hiába minden hazug káprázat, a valóság után még nagyobb a vágy. Sem az élet, sem a halál nem nyújthatja azt a léleknek, ha erőt elpazarolta, és az étellel kapott isteni ajándékokat eltékozolta. Csak vissza kell térnie az élet forrásához az isteni kegyelem ingyen nyújtott ajándékaihoz: egyedül ez a lehetősége van minden teremtett léleknek. A megtévedt és lebukott szellemek sokasága, akik már elvesztették az élethez való kapcsolódás lehetőségeit, az anyag, a test megtévesztő bizonytalanságai között rejtőzködő lehetőségekben meghúzódva várják azokat az erőmorzsalékokat,*

melyeket mohón felszedve a saját lelkük erejével összekapcsoljanak, hogy ezekkel az elhullajtott, vagy lopott erővel, a sajátjukat felerősíthessék. - Mi volna más célja a megtévesztés szellemének, mint hogy a szabadakarátú emberi testben megjelenő, természetes erők felett rendelkező, emberré lett szellemeket erőikből kifossza, és ezzel a saját erőit felszaporítsa. Az ilyen erőiktől megfosztott emberszellemek kénytelenek az ellentéteszmét szolgálni, mert részben a további csábítások, részben *a bűnök következményeitől való félelem megtévesztik a bűnöst*, még akkor is, ha látja azt, hogy csalódott és nincs értelme a további bűnös életnek. Ezek az eltévedt, szakadékba esett juhok, akik súlyos sebesültjei az életüknek, azaz a saját tévedéseiknek. Ilyenek nagyon nagy részben a földi világ lakói, akik bár szeretnének biztonságos életet élni, de tudatlanságuk és bűnre való hajlandóságuk folytán képtelenek megtalálni a helyes utat, amelyen haladva elérhetnék mindazt, amire vágnak, amit óhajtanak.

Ezekért az elvesztett bárányokért adta a Mindenható és örökkévaló Isten ezt az ígéretet, hogy alászáll az idők beteltével, és mielőtt még a Föld a maga fejlődését eléri, összeszedi az Ő eltévedt, de visszakíváncozó szellemi gyermekeit a bűnök szakadékaiból, és beviszi az atyai házba, hogy megpihenjenek, meggyógyuljanak, otthon legyenek, az Ő szeretetében fejlődjenek olyan tökéletesekké, igazakká és boldogakká, mint azok, akik nem vétkeztek, és nem kellett nekik a szenvedések és gyötrelmek világaiban megkóstolniuk a halált és azokat a borzalmakat, melyeket a bűn eredményez. *Ez az ígéret, mint vezérlő csillag sok évezredekken keresztül ragyogott* azoknak lelkében, akiket az Úr kiválasztott, hogy a reménységet ébren tartsák a szenvedők lelkében. De nem több, csak annyi, hogy eljön az ígéret Gyermeke. - És éppen abban az időben jött el, amikor a legmélyebb szakadékban járt a kiválasztott nép, amikor a megaláztatás keserű poharát itta, és a hívők, a várakozók félelemmel gondoltak a jövőre, mert nem tudták, vajon mit hoz a holnap? - A hatalmasok nem fogadták az ég királyát sem pompával, sem mély meghajlással, mert az Ő királyságának ezek nem voltak alattvalói, hanem ellenségei. Így ők hiába várták az ígéret gyermekét, a Dávid király leszármazottját: -

amikor eljött, nem ismerték meg, mert ők másirányú fejlődési úton haladtak ...

Ma éppen úgy nem ismerik fel az emberek az idők jeleit, mint akkor nem ismerték fel, csak azok, akik lélekben tekintenek a köz-eljövő felé. Akik lélekben készülnek ezt a jövőt megérteni és fel-fogni azt az ígéretet, melyet az égi világ közöl az emberek vilá-gával. Nagy újjáalakulás idejét éli az emberiség, de erre készülni kell lélekben, hogy az ezzel járó nagy bomlások és új építkezések ne találják készületlenül az emberek lelkét. Mert terhesek az idők, de nem tudja senki, honnan, merről jön Heródes hada, hogy a maga hatalmát biztosítsa. Kinek mit kell áldozni az áldozati oltá-ron, hogy a törvény igazságát kiengesztelje. De boldogok, akik hittel tekintenek ez elé a jövő elé, mert azok tudják, hogy az Is-tennek nagy munkája érkezik el az emberek világába és az azt körülvevő szférákba. És megtisztult lélekkel várják az ígéret be-teljesedését. Boldognak mondalak téged is gyermekem, mert az Úr adott neked erőt és világosságot, hogy a te kicsiny életeddel világíthatsz a sötét úton azoknak, akik szeretnének hazatalálni mi-előtt még a nagy tisztulás véghez megy. - Igen, tudom, de időben kezdjél és akkor neked többet mondok. - A jóságos Megváltónk nevében én már elmegyek, és az Úrtól kérek a Te életedre áldást, erőt és világosságot, hogy sohase tévedjél el, mert bármilyen sötétnek látod földi életedet, az nem sötét, hanem az Isten kegyel-mével bőven megáldott. Az Úr áldjon és vezessen az Ő útjain, az Ő világába és adjon Neked helyet az Ő országában, ahol már töb-ben is várnak rád.

A te utad nem lesz sötét és nem lesz már göröngyös, mert az már véget ért, egy csendes, békességes esti naplemente vár reád. Is-tennek adj hálát érte.

Az Isten áldása legyen rajtad mindvégig és az örökkévalóságon át mindig.

A KEGYELEM MIBENLÉTE. HÍD MÚLT ÉS JÖVŐ KÖZÖTT(*)

Névtelen Szellem 1957. december 30.

Miért nem tudja senki: sem születésének, sem halálának idejét? - Miért válik az áldás átokká a tudományos eredmények nagy részében? - Az okozatot létrehozó okot nem lehet megsemmisíteni - A kegyelem mibenléte - A lélek az igazság törvényének fizet vissza - A kegyelemre mindenkinek szüksége van. Az áldozat: cselekedetet kíván bizonyosággal - Idő nincs - A múltak befejezése sokszor a jövő - A láthatatlan híd a lelkek titkos világában. A híd befejezése késik - Készülni kell a jó és igaz szolgálatára

Már régóta várok rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Éppen erről akartam veled beszélni, mert neked egészen olyan érzelmeid és gondolataid vannak ezekről a dolgokról, mint bármelyik más földi embernek. Pedig ezeket te már régen lehullani hagyta magadról, de egy-egy pillanatnyi időre téged is rabul ejt a földi élet varázslatos hatalma, mely időről és kipontozott meghatározott alkalmakról, kijelentésekről beszél olyan dolgokkal kapcsolatban, melyeket nem lehet és nem szabad sohasem lerögzíteni. Ugyanis a lerögzítés már eleve kizárja a pontos bekövetkezését valaminek, aminek okvetlen be kell következnie, de nem következhet be éppen azért, mert az ember számításaival késlelteti, vagy éppen sietteti azokat a mellékes eseményeket, melyek hivatva vannak a maguk gördüléseivel, a másik, a nagyobb események kibontakozását elősegíteni. Azért *sohasem tudja senki sem a születésének, sem a halálának idejét kiszámítani előre, mert ez a lehetőség az embernek nincs és nem is lesz megadva.* A tudomány még minden nagy eredményei mellett is, csak gyermekcipőben való topogás, mert mire valamit megszokna és valóban a valóságos ismeretig eljuthatna, addig már más, újabb esemény foglalja le érdeklődését, és nem tud eljutni odáig, hogy minden felfedezett dolognak a célját megismerhetné. Pedig *minden csak külső burkolata annak a nagy titoknak, amelynek birtokába juthatna az ember, hogy áldásossá tehesse a földi életét és boldogság tanyájává a Földet.* Azonban mivel a földi ember nem ismeri fel ezeket az áldásnak

szánt kincseket, hanem a lét velejárójának tartja, és ezeket magáénak tekinti, így azt cselekszik vele, amit hibás, bűnrehajló természete diktál, - ezért *nem áldássá, hanem átokká válik kezében a tudományos eredmények nagyon nagy része*. Nem viszi előbbre a nyomorúságokból való kibontakozást, hanem mélyebbre nyomja a szenvedések és kétségbeesések lápos útvesztőibe, megfosztva a reményt nyújtó lehetőségektől, még azokat is, akik erős elhatározásokkal jöttek a Földre, hogy szeretetükkel és megszerzett világosságukkal kiemeljék azokat, akik nekik kedvesek voltak. A lélek nem felejt el sem a jót, sem a rosszat, amit átértzett, és vagy az öröm felujjongó rezgését, vagy a fájdalom keserű érzését keltette életre benne. *A lélek nem felejt, mert nem semmisítheti meg az okot, ami ezt az okozatot létrehozta*. Az öröm dúsvirágú életlehetőségeket teremt, terjeszkedik, amíg meg nem találja létrehozóját, amit nem érint a hervadás szele, és folyton növekedik, terjeszkedik, és hála alakjában át nem nyújthatja neki a lélek szép és igaz folyton nyíló virágait. A sok virág és sok kiterjeszkedő lehetőségekben gazdag életmegnyilvánulás, naggyá, gazdaggá teszi a másik lelket, és ezzel megnövekedik a boldogság világa. *De a fájdalom, a csalódás, a szenvedések okozói is ugyan azt kapják vissza, amit ők elvetettek a mások lelkében*. Leszegényednek a szeretet lehetőségei, mindinkább távolodnak tőlük, de megszorodnak a fájdalmak, a szenvedések részükre, mert ezt vetették el a hozzájuk hasonló élőlények lelkében. *Minden meghozza gyümölcsét az életek útján*. A kegyelem abban van, *hogy a megtérő bűnöst nem egyszerre éri utol bűneinek áradata, és azoknak következménye, hanem beosztva lassan, hogy azoknak a következményeknek feldolgozásához legyen idő, alkalom és lehetőség, hogy a rossz és átkos hatásokat az engesztelődő hitben és türelemben új érdemeket szerző - igaz és jó cselekedetekkel fizethesse vissza a lélek -* óh nem mindig annak - akinek ezt a sok rosszat okozta - hanem annak a törvénynek, amelyet megbántott, amelyet megrontott és átkozottá tett: az igazság törvényének. Mert az igazság szent, az igazság szent valóság az isteni Lényeg alkotó része. A természettörvény az igazságot mutatja a maga valójában, ahogyan az van. Az igazság tiszta tükörlap, mindig az

mutatja, ahogyan az *van*. Azért mindenki igyekszik magát tisztának és becsületesnek mutatni, de valójában többé-kevésbé mindenkit belep a földi világ pora, füstje, amely a legragyogóbb lelki ruhákra is rászáll, és így minden Földön élő emberléleknek szüksége van a kegyelemre, hogy letörölje arcáról a földi élet harcaiban reá rakódott „földi port”, mely nehézzé tette a lélek megmozdulásait, még akkor is, ha nagy és szent elhatározásokkal öltötte fel a földi testet, hogy a mélyből valakit kiemeljen. *Ez a teljes egyenlőség a testben sokat megtéveszt, és éppen akkor csúszik bele az ítékezés tapadó sarába, amikor valakinek segíteni akar. Tehát ez az egyenlőség éppen arra tanítja az embert, hogy csak áldozattal lehet a bűn útjáról valakit visszatéríteni. Ez az áldozat pedig nagy szó mert ez cselekedeteket kíván a bizonyításhoz.* Az igazság pedig behajtja a maga adóját minden teremtetten. *Az idő nem számít, mert az valójában nincs.* A folyó egyformán elhordozza azt, ami belehullik: a könnyűt fenntartja és az gyorsabban fut rendeltetése célja felé, a nehezet nem hömpölygeti, hanem az leül a fenékre és hosszú, nagyon hosszú idő telik el, amíg a végzet szava kiemeli a mélyről, hogy ismét tényezőként szerepe legyen az életben. *Az eseményeket nem az emberek, hanem a végzet törvénye irányítja, de a végzet törvényében a végzet Ura az irányító. A végzetet irányító kéz pedig az Ő rendelkezéseit fenntartja magának. A nagy végzés nem mindig úgy rendelkezik, ahogyan a „jelen”-ben az kívánatos, hanem sokszor a múltak befejezését a jövőre bizza, arra a jövőre, amely a múltban gyökerezett, de a jelenben nem hajtott virágot, sem semmiféle életjelt nem adott magáról. Ez a jövő itt kopogtat az ajtó előtt és bebocsátást kér. A jelen nem ismeri őt, mert hiányzik a rokoni kapcsolat vele. Nem tud hidat építeni, mert a múlttal való kapcsolatot felégette a jelen maga mögött. Ezt az idő nem hozza vissza, hanem új hidat épít, és úgy foglalja el régi örökét. Ez a híd láthatatlanul épül a lelkek titkos elkülönített világában, és amikor összeér a két fogalom, akkor új jelen épül fel ismét a múlt pilléreire. Ez az építkezés serényen folyik, de ki nem számítható, mert vannak zavaró körülmények, amelyeket az emberi lelkekben meghúzódó ellentét dob bele a rohanó árba, hogy megvethesse alapját az új építkezésének. Ezekre nem térhetek ki, mert ilyeneket a jelen emberei hordoznak*

a maguk lelkében, azokban a bűnöknek és tévelygéseknek formájában, amelyeket ebben a pillanatban még jóknak és üdvöseknek hisznek. *Így megcselekszik azokat a cselekedeteket, amelyeket az igazság törvénye nem vesz be a munkába, és nem cselekszik meg azokat, amelyeket meg kellene cselekedniük. Így nem használják ki azokat a lehetőségeket, melyeket az igazság törvénye nyújt, és így a híd befejezése késik. Most az új fordulópontján az időnek vannak messzeható lehetőségei, de nem beszélek ezekről, mert nem érthetitek meg ezeket, még nagyon is emberek vagytok ezeknek a felfogásához, de mindenkinek készülni kell, a jónak és igaznak szolgálatára, mert minden lélekre szükség van, aki a magasabb világosságra eljutott.*

Erről majd máskor beszélek. Te pedig ahogyan lehetséges a nagyon is toldozott, foltozott sárkunyhódat igyekezzél javítgatni, hogy használható legyen. Most az Úr kegyelme vezéreljen tovább az Ő útján és építse meg az Ő befogadására felajánlott együttest, tiszta szívvel, szent elhatározással gyűjtse egybe veled együtt azokat, akiket kiválasztott az Ő szolgálatára.

Isten áldjon meg az Ő kegyelmével, gyermekem.

A LÉLEK FELKÉSZÜLTÉSÉRŐL(*)

Névtelen Szellem 1958. január 23.

A lélek legbensőbb világában kell megépülnie a szent sáternak – A kiválasztott nemzetség feladata - A megismerés világosságának első leckéi - A boldogság elérésének útja a Földön és a szellemvilágban - A felkészültség feltétlen szükségessége - A meghatározott cél - Akik nem tették pozitívvá földi életüket: csak árnyak. Ami elmúlt, vissza nem hozható - A világ képe: sötét jelen

Már itt vagyok és várok rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Az gyermekem nem onnan ered, hogy mivel és hogyan volt elkezdve, mert hiábavaló a külső keret és mód, ha annak nincs meg az alapja a lélekben. Az alap mindig a lélek állapota, felkészültsége és az a szent és tiszta törekvés, amelyet a lélek magából áttisztítva, átszellemesítve küld fel az egek Urához. Mintegy egyedül Őnála, Őbenne találva meg azt a fenséges és dicsőséges támaszt, egyedül

és csak egyedül Őhöz támasztva minden bizalmat, reménységet, hogy az egyedüli nagy Igazságot megismerhesse a lélek. Minden más célkeresés, minden más próbálkozás csak a hasonlók szférájában akad meg, és onnan nyer támogatást az esetleges túlsúlyosságú hasonló helyeken, és ez nem mindig - sőt igen sokszor nem - hozza meg azt az eredményt sem, amit a fejletlen lelkek - a maguk hiányos ismeretei mellett is - elvárnak. Azért van az a sok elmerülés, sőt elbukás, mert a lelkek felkészületlenül közeltek ahhoz az ismeretlen - de minden tekintetben szent - hely ajtajához, mely az élő emberek előtt a természet rendje szerint el van zárva. Igen, el van zárva, mert a földi világ fertőzött lelkek hazája, de nagy, mindennél nagyobb kincs birtokosai azok a földi emberek, akik a szent sátorból kihallatszó isteni igéket „meghallják” és azt a maguk életének, útjelző állomásának tartják. Az életüket ezek szerint rendezik be, és hisznek azoknak az igéknek Istentől való kibocsájtásában. Ezek az igék hatalmat és békességes előrehaladást biztosítanak mindazoknak, akik igaz, bensőséges életet élnek. Nemcsak azt jelenti ez, hogy akárhogyan - legalább a látszat szerint - kegyes életet éljen az ember a külső világban, hanem a lélek legbensőbb világában is annak a szent satornak meg kell épülnie, és a lélek legszentebb, legtisztább érzéseinek kell ebben elhelyezkedniük, mert az Úrnak lelke lakozik ott - akinek lelkében ilyen megépített szentély van. A szentélybe belépni nem volt szabad, csak a megtisztulásnak nagy napján, amikor is a szolgálatot végző pap megtisztítva magát és a gyülekezetet, átléphette a szentély küszöbét. „Én szent vagyok, szenteljétek ti is magatokat a szolgálatra, minden bűnből megtisztítva magatokat, úgy közelítsetek énhozzám.” Ez a „kiválasztott” nemzetségnek szólt, akiket az Úr eleve elválasztott arra, hogy az „egy” igaz Istennek szolgáljanak lélek szerint, hogy test szerint is a többi népnek és nemzetségnek vezetőivé, az istenhitnek terjesztőivé legyenek. Szent népnek küldte az Isten a pogányok közé. A pogányok pedig - a maguk természetrendező hatalmasságaikat isteneknek tartották - kegyeiket keresték, hogy jó dolguk legyen a földi életben. Azonban ezek nem voltak istenek, csak természet vezető erők időleges testesülései, és nem voltak tiszták, hanem nagyon is a képviselői a Föld minden fogyatékos és bűnrehajló

természetének. - De mindegy, hatalmat gyakoroltak. A fejlődésnek ez is egy állomása volt az életre ébredt szellemek részére. Az Istenség burkolt hatalma, bölcsessége még ismeretlen fogalom volt az ember számára. Az első lecke az volt, hogy megtanuljon alázatos lenni, és a félelem útján igyekezzék az őt vezető hatalmaknak engedelmeskedni, így elvadult ösztöneit béklyóba verve, egy-egy fokkal feljebb emelkedhessen a megismerés világosságába. Hogy ez az előkészítés mennyi szenvedéssel, mennyi hiábavaló törekvésekkel, reménységeknek a csalódásba való süllyedésébe került - arról a történelem feljegyzései, ha hiányosan is, de mégis megemlékeznek. Az élet a Földön nem volt soha tündérialom, mert bármilyen hatalmasság irányította a világ menetét, nem vitte egy lépéssel sem közelebb a boldogsághoz az emberiséget, mert *a boldogság csak az Isten akaratának és igazságának érvényre juttatásában érkezik el mind a földi, mind a szellemi világba*. Az pedig csak úgy érhető el akár emberi, akár szellemi állapotban, ha az ellentétes természetet megfosztja minden érvényesülési lehetőségétől, mert amíg a lélekben az ördögi természetnek akár csak árnyalatai is vannak, addig az isteni igazság nem veheti át a vezető szerepet sem az egyénben, sem pedig a csoportokban, nemzetekben sem a földi, sem a szellemi világokban. Így boldog sem lehet senki, amíg valami tévedés, vagy bűn hozzáköti valamely állapothoz, vagy cselekvéshez, ami nem felel meg az isteni örök igazság mértékének.

Hiába akar valaki papja lenni valamely felekezetnek, ha nincs meg a hozzávaló felkészültsége, lesodorja őt a fejlődés szele arról az útról, amelyen elindult. Csak nagyobb a fájdalom és a csalódása, mert olyan ellenséggel hadakozik, akit nem ismer, nem lát: mert az önmaga lelkében tanyázik ...

Így a spiritizmus is egy olyan szabadnak látszó terület, ahová be-mennek, hogy helyet biztosítsanak maguknak - részben a földi világban való érvényesülés céljából, részben a túlvilági életben élők kihasználása céljából - mert sokan abban a tévhitben élnek, hogy a szellemi életben élők az összes ismeret és tudomány birtokában vannak. Előttük a múlt és jövő nyitva áll, csak be kell lesni és minden letakart titkok megnyilatkoznak előttük. Ez a csalétek vonzza a legtöbb ember lelkét a szellemiekkel való foglalkozás

felé: a kíváncsiság lelke csalogatja be a különböző lehetőségekbe, mert az ember nem tudja azt értelemmel felérni, hogy akit az Úr eleve elrendelt a munkára, azt az életnek akár sima, akár rögös útján úgy egyengeti, hogy elkészüljön lélekben a nagy feladatra, nehogy nagy lelki csalódással zárja le földi pályáját. Akinek pedig nincs meg határozott célja az élete kirendelésére, az csak próbál itt, próbál ott, de nem tart ki sem a jó, sem a rossz mellett. Hányódik, vetődik a lélek a próbák és szenvedések között, hogy hol ragaszthatná meg lelki érzéseit, hogy a földi én kívánságai és a szellemi élet előnyei is elérhetőek legyenek. Felhők ezek a szellemi élet egén, akiket a bizonytalan - még fel nem ismert - vágyak hajtanak ide-oda. Ezek azok az árnyak, amelyek csak árnyak maradnak, mert nem tették pozitívvá földi életüket. Nem tudták megvalósítani álmaikat és vágyaikat, mert hiányzott hozzá a lélek felkészültsége. Akarnak és mégsem tudnak, mert a lélek mindig máshová nyúl, mint amire szüksége van. - Természetes, hogy sok bajt és akadályt képeznek az igazság előrehaladásában, de nem tudják még, hogy mit cselekszenek, azonban meg fogják tudni keserű könnyek között, mellüket verve: de elmúlt az alkalom. Az óra üt, és ami elmúlt, vissza nem hozható. A lélek nem tudja sokszor, mi válik javára, csak amikor már elmúlt a lehetőség, akkor eszmél fel arra, hogy hogyan kellett volna. A mi utunk egyenes, jóllehet sok keserű panasszal rójuk az utat előre mérges kígyók harapása, éles kövek, tüskék felvérése ékteleníti el előresiető lábaidat, de megpihenünk, otthon leszünk nemsokára. - Hajónkat lehorgonyozzuk, míg kirakjuk a kincseket, melyet innen szállítottunk a világ számára, és elmegyünk az igazak hazájába. - Te sokszor sajnálni fogod azokat, akiknek vissza kell térni a világ szenvedésteljes viszontagságai közé, hogy megküzdjenek azokkal a hazugság és álnokság szülte mérges kígyók nemzetségével, amit ők szaporítottak, ők hívtak az életbe. De az már egy megnyugodott bánat lesz, melyet a jövő gyönyörűségét, békét és boldogságot kínáló öle nyújt feléd.

Ez a világ képe: a sötét jelen, a bűn jelene, amelyben a világ fuldoklik és segítség után kapkod, de az isteni végzés meg is segíti azokat soron kívül, akik az Ő törvényének engedelmes követői

voltak és maradtak. Bízzál és higgyél, az Úr segítsége a közelben van! Isten meghallgatja az Ő könyörgő, hűséges gyermekeit. Isten veletek.

AZ ALKALMAS ESZKÖZ(*)

Névtelen Szellem 1958. február 20.

Illésnek és mindenkinek elég van a gonosszal való harcból - Nincs megállás a természetben - Új formák állnak készen a gondolatnak az anyagba való lemerüléséhez és az időleges élethez - Boldogság/boldogtalanság = tapasztalatszerzés/szabadakarat - Mindenki mindent önmagában hord és mindenre önmagát árasztja ki - Óvatosság, bizalmatlanság mindennel szemben, ami és aki nem hasonló érzésű és iránykövető - A legmagasabbrendű bizonyosság az Istenbe vetett hit - A megvalósított tévedések, azok hatása és akik ennek ellene állottak - Akiknek - mint Illésnek - elintézni-valóik vannak ...

Már várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében. Igaz, *elég volt Illésnek és mindenkinek abból a harcból, amit a gonosszaggal kell megharcolni, amíg az isteni igazat diadalra viheti az emberi lélek a Földön.* De nemhogy a diadalig, hanem csak egy-egy lépéssel juthat előre azon a megkeményedett akadályokkal teljes úton, amelyen olyan nagyon sok tévelygés és bűn halmozódik fel egy-egy eszme körül, hogy a szegény jószándékokkal felszerelt emberlélek maga is beletéved azokba az okoskodásokba, amelyeket az előtte ott járt és megtévedt embertársai hintettek el. Az ember természetesen szeretné a földi élet örömeit és kellemes nyugalját élvezni, mert mindegyik azt hiszi, hogy ez az élet célja, és ezt a jó Isten azért adta az életbe, hogy éljen vele az ember. Ez is igaz egy kevés ideig, amíg lelkét egy kicsit megpihenteti és küzdelmekre előkészítheti: mert tulajdonképpen ez a cél. Bármilyen szokatlanul hangzik is, és bármilyen hazug képzelődésnek tűnik fel, de megállás nincs a természetben, mindennek haladnia, mozognia kell, akár előre, vagy akár hátra, de egy helyben nem maradhat, mert ami megáll, az megsemmisül, mert felmorzsolja az a láthatatlan törvény, ami az életet jelenti.

Az élet örök! Akármit mutat is az elmúlás képe, az csak látszólagos, mert a rombolás és megsemmisülés mögött új formák állnak készen az anyagba való lemerüléshez, hogy időleges életet éljenek, és a „gondolatnak” megtestesülését, a Földön való megjelenését egy rövid időre biztosítsák. Csak addig, amíg a gondolat megteremtője, a szellem kiéli és megtapasztalja az ő, és hozzá közeleső más szellemek hasonló gondolatainak tarthatatlanságát, a valódi céltól való eltérését. Mert minden az ember gondolatainak, elképzeléseinek a meganyagiasított formájában jelenik meg a Földön. Ez vagy boldogságot, vagy boldogtalanságot eredményez. Ebben a két végletben mozog a világi élet, mert mindegyiket meg kell kóstolnia a szellemnek - előnyeivel és hátrányaival együtt - hogy tapasztalatot szerezzen, és a saját fejlődésének irányát ő maga válassza meg, abban az irányban induljon el, és tegyen, cselekedjen kialakult belátása szerint. Ez a szabadakarat. Amit viszont a szellem a végletekig nem használhat ki, mert a szabadakaratot is a törvények határolják körül. Ezek a természet-törvények pontosan - mint egy fényes tükörlap - úgy mutatják meg a szellem állapotát, fejlettségét és ebből kialakuló jövőjét. Tehát senki önmaga elől el nem menekülhet, sem a jó, sem a rossz következmények elől ki nem térhet, mert mindent magában hordoz és mindenre önmagát árasztja ki. Az első érintkezés az ellenkező irányú, vagyis lelkületű lényekkel, teremtményekkel mindig idegenszerű, feszélyezett, és a bizonytalantól való biztos félelmet okoz, mert a tapasztalatokból leszűrt eredmények óvatosságra intik az emberi lelket. Azután a többszöri érintkezés folytán vagy bizalom, vagy fokozott éberséget igénylő félelem fejlődik ki a lélekben: ennek következtében ellenséges érzéssé fajuló ellenállás, bizalmatlanság és bezárkózás mindennel szemben - ami a nem hasonló érzésű, nem hasonló fejlődési irányt követő teremtmény felől - az ember felé közeledik. Ez az érzés vonzza, vagy taszítja el egymástól a természetben megjelenő teremteteket, mert ösztönszerűleg érzi mindegyik, hogy valami megfejthetetlen őstitok áll közöttük, és elválasztja egymástól őket. Ez a megfejthetetlen őstitok a „bűn”, amelyet az első pillanatban nem képes felismerni senki, mert önmagában is hordoz mindenki egy

bizonyos mennyiséget ebből az elválasztó, homályba burkolózó titokból.

Ezért bizalmatlan, ezért ellentétes, ezért félelmetes és ellenséges minden másirányú életmegjelenéssel szemben az ember, mert nem tudja, mit rejt magában. Ez az a nehezen áthidalható és kibogozható nagy kérdés a földi életben, amelyen nem tudja túltenni magát még a magasan fejlett szellemű ember sem, amíg a testi élet béklyójában fogva van. Igaza van a szenvedő embernek és igaza van annak, aki nem cselekszik semmi rosszat, és mégis a rosszaktól való félelem és rettegés megszállja lelkét és üldözi a kétségbeesésig. *De van egy biztonságos pont, van egy minden időben és minden helyen érvényes bizonyosság: az Istenbe vetett hit* és ez az eleven és élő legmagasabbrendű bizonyosság, melyet nem semmisíthet meg a múlandóból jövő bizonytalan eshetőségek tömege, mert ez az eleven hit már a legmagasabb igazságból táplálkozik.

A legmagasabb igazság pedig az, hogy az isteni szeretet mindent átváltoztat, mindent meggyógyíthat és mindent kisimíthat, mindenben átsegíthet mert a kegyelem a legmélyebbre is lehajol, hogy kiemelve a segítséget kérőt. A szabadakarat a törvény korlátain belül érvényes csak, és addig, amíg a lehetőségek tartanak. De abban a pillanatban akadályokká válnak azok a tévedésből származó építmények, melyeket a rosszirányú eszmék, vagy elgondolások megvalósítottak, cselekedetté formáltak az anyagban. Ezek a megvalósított tévedések állják útját az egyes emberek, családok, nemzetek csoportjainak, hogy tovább nem eshetnek, mert velük együtt szenvednek azok is, akik sohasem rokonszenveztek azokkal a tévedésekkel. Ellenálltak, szenvedtek tőle, de utat mutattak, vagy utat vágtak a tévedések és bűnök szövevényében, hogy megmenthessék magukat és a hozzájuk hasonlókat az ellentétes irányú lelkek tömegeitől. Hogy feltartóztassák azoknak zuhanását, amikor azok a törvény korlátainak a végéhez érnek, azaz az eshetőségeik kifogynak. Ezek mind kellettek, hogy a gondolatok megtisztuljanak, az élet el ne posványosodjék a tévelygések mocsarában. Mert ez is meg fog tisztulni, és mint egy friss forrásvíz, úgy fel fogja a gondolkozni tudó emberi lelkeket üdíteni. Te már régen nem leszel itt - és ezeken fog elindulni az új irány; az

új szellemi vonal, mely egy tisztultabb gondolkozást és mélyebb érzést fog megnyitni az emberi lelkekben. De eljön az is, amire vártok nagy hirtelenséggel és akkor, amikor éppen azt hiszi mindenki, hogy hiába volt minden. Mindennek célja van, de azt csak akkor látja és hallja meg a figyelő lélek, amikor, mint Illésnek, a magány csendjében, a lélek mélyén visszhangzik az Isten szava. Ő is ember volt, alá volt vetve az emberi test gyarlóságának, mert hatalmas ellensége halálra kerestette, de az Úr munkát adott még neki és ezt senki más el nem végezhette, azért vele kellett befejezni azt, amit az Úr reá bízott, mert Ő volt az erre alkalmas eszköz.

Így neked is van elvégeznivalód, és veled másoknak is el kell jutni a dolgok végére és ez a diadalmas befejezése lesz a küzdelemnek. Nemcsak te, hanem sokan boldogan adnak hálát azért, hogy az Úr megszabadította az igazságot és kimentette a hazugság hálójából. Vigasztalódjál meg, nemcsak te egyedül vagy a küzdőtéren, veled sokan együtt éreznek és sokan segítségre lesznek és vannak. Az Úr békessége legyen veled és erősítse meg a lelkedet, mert már nem messze van az idő a munka elkezdéséhez.

Isten veletek.

A SZOLGÁLATRÓL(*)

Névtelen Szellem 1958. március 13.

Harcban az örökkévaló isten-eszméért: a szellemi és lelki erőkért - A lelki vívódások által feltárt fontos részletek: áldozatos életbe való lemerülések: szolgálat - A szent cél, mint kötelesség teljesítése: mások érdekében

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem vártál tudom, és én mégis eljöttem, mert tudom a te lelki vergődéseidet, és tudom azt is, hogy nagyon elhagyatottnak érzed magad a gonoszság forгатagában. Nem leszel semmivel sem árvább, mint azok, akik ma még nem érzik úgy át azokat a terheket, mint ahogyan te érzed azokat, amelyek reád neheztedek. De én azt mondom, ne add fel a reményt, mert most már nem messze van az enyhület és a teljes felszabadulás a részedre. Én is mondtam, mert

nem mondhattam mást, mert azt a célt, amit el fogunk érni, azt máris megközelítettük, ha most még nem is látszik a földi formák szerint. Még egy kicsit, egy egészen keveset kell várni, hogy a teljes képe kibontakozhassék annak a jövőnek, amely felé hajózunk az élet tengerén, és akkor már te is látni fogod - mint ahogyan már most is sok dolgot látsz abból a múltból, amit szenvedve átéltél - hogy az bár nagyon mostoha sors volt, de mégis úgy volt jó, alapul az elkövetkező események alá, mint ahogyan az volt. Úgy volt jó és a legjobb, mert ezzel a sok értelmetlen szenvedéssel sok emberi okoskodást legyőztél, sok irigykedést meggyógyítottál, és ezzel sokakat megszégyenítettél, és magábaszállásra kényszerítettél. Így mindenre kiáradt az a bizonyosság, ami a felületes emberi gondolkozást megállítja és kényszeríti a mélyebbre tekintésre, mert *mi nem a múlandóért harcoltunk és még most is harcolunk, hanem azért az örökkévaló isteni eszméért*, amivel nemcsak az emberi lelkeket mentjük, hanem világokat teremtünk, melyek otthont nyújtanak azoknak, akik a jó felé haladók csoportjához csatlakoztak. *Ez a harc és küzdelem azért a szellemi és lelki erőért is folyik, amelyek a bukás által szintén elfajultak.* A sátáni eszmék harcosai szintén felvonulnak, és akit-amit ez a csoport az útjában talál, azt igyekszik felgöngyölíteni és a maga hatalma alá rendelni, vagy megsemmisíteni. Azonban az nem megy könnyen, mert nem a könnyű pelyhekre bízzák a Gondviselés Angyalai a nehéz, valóságos igazságokat, hanem azokra, akik már megharcolták a saját lelki vívódásukat, mielőtt a testbe öltöztek. Ezek a lelki vívódások tárják fel a szellem előtt azokat az elvégezni valókat, melyeket még, - mint amolyan kevésbé fontos dolgokat - maga mögött hagyott, mert csak a nagy célt látta szeme előtt lebegni, és a mellékes dolgokat - vagyis amelyeket mellékesnek ítélt magában - azokat visszahagyta. *Így vannak ilyen mellékesnek ítélt dolgok között olyan nagyon fontosak, amelyek nélkül a nagyobb eredmények is értéküket veszítik. Ilyenkor jutnak előtérbe azok az áldozatos életbe való lemerülések, melyek már nem vezeklések - mint amelyek szerint az úgynevezett „karmáról” elterjedt fogalmak létrejöttek, hogy t.i. a szenvedő életek egy régebbi életekből előállott követelése és büntetései a törvénynek - hanem a jóért és igazért való munkát jelentő lemerülések az anyagba,*

azért, hogy szolgáljon ezzel annak a szent célnak, mely a fejlődés törvénye szerint minden léleknek kötelessége volna. Azonban ezek a bukó irányt választó lélekcsoportok magukban képtelenek megállni és irányt változtatni, csak ha - valaki, vagy valakik - mellettük állnak, és a maguk áldozatos életével példát mutatnak és látják annak a jó eredményét. Azonban ez azért áldozat, mert nem az önmaga érdekeiben történik, hanem másokért. Ezt nem tudja a tévelygés szelleme megcsinálni, mert önző természeténél fogva nem teheti meg, de felborzolja a tévelygésre hajló lelkek érzéseit - mindenkiben azt az érzést, ami túlsúlyban van - és ezekkel akarja elérni azt az eredményt, hogy a neki alkalmatlan akadályt eltávolítsa az útjából. Igen, te is egy ilyen akadály lettél a magad kis, szerény életével, mert megütköznek benned mindazok a tisztátalanságok, melyek a másik lelkekben túlsúlyban vannak, és a hasonlók világában a káoszt, a rendetlenséget elültetik, szokássá teszik a bűnt és a tévelygésnek utat készítenek. De ha ez sok fájdalommal jár is, ne csüggedj el, mert az Isten nem hagy el, és ezek minden gonosz cselekedeteikkel együtt elvesznek, még a hírük sem marad fenn, de a jó és igaz eszme munkálói és megvalósítói örökké élnek és megemlékeznek róluk az utókor is a Földön, annál inkább az örökéletben. De én azt mondom: minden, ami most szenvedtető, az már elmúlik, nem messze van az idő és boldog örömmel pihen meg a lelked.

Én veled vagyok és nem hagylak el, még akkor sem, ha meginognál. Én felfoglak, hogy el ne essél, mert szükségem van még rád. Az Úr rendelése már megvan, és amit ezen felül végzel, az már csak a magad boldogsága érdekében van megcselekedve. Az éjszaka még sötétnek látszik, de nem sötét, csak borult az ég, de megvilágosodik hirtelen. Most az Úr nevében búcsúzom tőled, és kérlek arra, hogy higgyél és bízzál, nem bánod meg, mert dús eredmény várja azokat, akik kitartanak hűséggel és várják az Úr szabadító kegyelmét.

Isten veled.

AZ EGYIK FELEMELTETIK, A MÁSIK ELHAGYATTA- TIK (*)

Névtelen Szellem 1958. március 27.

„Ki mint hisz: úgy üdvözül!” - Csak a Földön lehet ideig-óráig jónak látni a rosszat: a szellemi életben minden a valódi formájában jelenik meg - Pokol - A szellem nem szabadulhat, csak ha belátta az eléje szabott törvényes utat - Az igazság erejével senki sem tud és nem mer szembeszállni - Szabadulás: csak a saját eszmék által megalkotott élet rabságának elviselése után lehetséges - A hazugság világi áldozatos utakat jelentenek a jó és igaz részére. A homályosság sok áldozatot jelent - A tévelygő emberiségnek nincs szabadulása mindaddig, míg az isteni bölcsesség által megalapozott igaz útra nem tér - Az elfecsérelt életek és akik az igaz úton jártak. Az egyik felemeltetik, a másik elhagyattatik...

Már én vagyok itt és várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem, hiszen megmondtam a múlt alkalommal mindent, amit embernek meg lehet mondani. A szellemednek már régen megmondtam mindent, ő megérti az én elgondolásomat, és velem együtt örül annak a sikernek, melyet mint egy tükörben, ő is meglát és átérzi annak nagyszerűségét, csak a te emberi énedben hamar lábra kap a kishitűség. Ezt én nem is csodálom, mert nem könnyű dolog a bányában dolgozni annak, aki a napfényben fürdött és a világosságához szokott. *De gyermekem, nem szabad elfelejteni azt, hogy sokan vannak a sötétségben, a reménytelenségben, és nincs aki kivezesse a bűn sikátoraiból azokat, akik már szeretnének szabadulni, de nem tudják az utat. Mindenfelé keresgélnek és próbálgatnak, de emberi mivoltukban hozzá vannak kötözve elhibázott életeiknek maradványaihoz; azaz következményeihez, és azt hiszik, hogy ez a világ rendje. Ez az „azt hiszik” sok tévelygést és tévedést rejt magában, mert te tudod azt a szálló ígét, „ki mint hisz, úgy üdvözül”. T.i. a hit lehet helyes és lehet téves, de az igazság - ami benne rejlik - az teszi értékessé, vagy értéktelenné. Csak a Földön lehet ideig-óráig jónak látni a rosszat, de a szellemi életben az igazság az uralkodó. Ott nincsenek - mert nem is lehet-*

nek - tévedések, mert nincsenek ideiglenes, átmeneti életekre, állapotokra berendezett világok. Minden a maga valódi formájában jelenik meg, abban is marad mindaddig, amíg az igazság tisztultabb formájához nem közeledik a lélek. Azért nevezik azt pokolnak és mennyországnak, mert a bűnök valódi formájukban borzalmas állapotokat teremtenek meg, amelyből a megteremtő szellem el nem szabadulhat, amíg fel nem ismeri, be nem látja és az eléje szabott törvényes úton-módon szabadulni nem akar bűneitől. Ez azonban már késő, mert a meg nem tért bűnös lelkek teljesen tájékozatlanok azoknak az ismeretében, hogy miképpen szabadulhatnak meg azoknak a bűnöknek a következményeitől, amelyeket a földi életeikben elkövettek. Ez a szabadulás teljesen semmivé válik sok lélek előtt, amikor az igazság hatalmas erejével szembekerül. A kétségbeesés erőt vesz rajta, és mindenféle menekülne: de az is lehetetlen. Az igazság erejével senki sem tud és nem is mer szembeszállni, mert az megsemmisítő hatalommá válik a megtéretlen, tudatlan szellemek világában. Tehát nincs más lehetőség, mint a saját eszméjük szerint megalkotott élet rabságát túrni és bilincseket magukon hurcolni. Nem történik velük semmi igazságtalanság, csak a saját világukban, a hasonlókcal kell együtt élni, minden külön segítség nélkül ...

Ez pedig rettenetes szenvedésekkel jár, ha az igaznak és jónak minden kis paránya kivonul az életből. Amikor nem lehet semmihez hozzájutni, ami jó lenne, ami az élethez szükséges. És sajnos ezeket a szellemi állapotokat a Földön, a szabadakarat világában a lélek a maga szabadságában teremti meg saját részére, mert mindenki a maga lelki otthonában ébred fel a halál után. Azért aki az életet szereti, aki gyönyörűséget talál a szépben és jóban, aki önmagán kívül más élőlényekben is megtalálja a szeretetreméltóságot, annak a világa azok szerint gazdag és sokféleségében gyönyörködtető. Mert minél több a szeretet és az ezt felkeltő érdeklődés, vele a lélek sokoldalú elfoglaltsága is terjeszkedik. Tanul, ismerkedik és a lét magasabb szintjére emelkedik. Ez az emelkedés nem nyomja el az alsóbb fokú életet, hanem juttat mindentől azoknak, akik még nem tudtak oda felemelkedni. Ez mindig újabb csodákat teremt meg, mely csodákban mindig az isteni szeretet megnyilvánulása tűnik elő és vele az öröm, a boldogság,

a lét nagy titkának a megismerése és élvezése, amint a homályból, az eddig ismeretlenből lép a tudat elé, hogy gazdagítsa a szellemet körülvevő életet. *A szellem nagy ismeretében, tudásában, bölcsességében és szeretetében hordozza az ő fokozatát, az ő világát, mert az minden őbenne van, és ahol letelepedik, ott is megalkotja a maga világát - amennyire az lehetséges. Mert nem mindenütt lehetséges terjeszkedni még a jónak, az igaznak sem. A hazugság világaiban az igazságnak kerülő utakat kell megtenni, amíg a nem hasonló lelkekhez hozzá tud kapcsolódni, amíg ezeket a jónak és igaznak meg tudja nyerni, a sötét tudatukban - áldozatokon keresztül - világosságot tud gyűjtani és türelemmel kell várni, míg a sötétséget homályosság váltja fel.* A homályosság sokszor még több áldozatba kerül, mint a teljes sötétség, mert a derengő világosságban már a dolgok formái is megtévesztik az ember tudatát. Az emberek világában bizony még csak a homály uralkodik, mert a test vak ösztönei vele együtt ébrednek, és a szellemi világosságot - a testben elérhető jónak látszó, kívánatos dolgok felkutatására - a tudattalanból a tudatosba való átállítására igyekeznek felhasználni, mert azt „hiszik”, hogy ezzel a földi életet jobba, boldogabbá tudják tenni. *Ez a tévedése az emberiségnek szörnyű ébredést hoz létre, mert sem a Földön, sem a halál után nem juthat előbbre, mert a testben, a testért dolgozni, fáradni, tanulni meddő küzdelem, mert az az eredmény, amit így - egy rövid időre - elér a földi ember, mások szenvedésén, gyötrelmén keresztül: az visszarántja azoknak állapotába, akik az ő testük és lelkük szenvedésével kövezték ki az utat, hogy a tévelygők kocsija előre gördülhetett.*

Igen! Nincs szabadulása a tévelygő emberiségnek, amíg az isteni bölcsességgel megalapozott igaz utat meg nem találja, és felismerve annak valódi értékét, rá nem lép és azon nem halad. Ez pedig nehéz és erős feladat, a homályban járókat a világosság felé fordítani. Bármilyen nagy és erős munka, mégis vállalni kell azoknak, akik alkalmasak a világosság terjesztésére. Az Úr minden emberi élet céljául egy feladatot tűzött ki, amit az embernek el kell végeznie, ha nem is bírja teljes egészében, de amennyire tudja és képes rá. Ez a feladat mindenki életében megmutatkozik, még a leggonoszabb ember lelkében is kell egy világos pontnak

lenni, ami sokszor csak a halál előtti órákban tud utat találni a megnyilatkozáshoz. Ezek az elfecsérelt életek sok fájdalmat, szenvedéseket teremnek a szellemnek - de ki tudja, milyen sötét mélységből emelte ki őt a fejlődés vasekéje? - Ezek nem áldást, hanem átkot jelentenek a Föld részére, de megéreztek és megkívánták a jót, a szépet - ha nem is törvényesen - de magukévá tették, szenvednek miatta, és ez a nagy szenvedés megtanítja a törvényes és törvénytelen megkülönböztetésre. - Talán egy lépés előre a mélyből, a pokolból...

Ők még a poklot árasztják maguk körül, de még gyötrőbb szenvedést hordoznak magukban, már a földi életben, mert az óra üt és az ő szabadságuk ideje lejárt, a bányá mélye int, és sorsuk kezei lefelé futnak velük az ismeretlen homályba. - Akik pedig az igaz úton jártak, azoknak felfelé ível sorsuk útja, hogy a szivárvány színeiben megfürödvé tündökölhessenek, ragyogva az eszmék Istentől kisugárzott jó és igaz, hatalmas, világot átfogó erejében és hatalmában mind magasabbra emelkedve és áldást hintve intsenek búcsút távozásuk órájában a szenvedő, gyötrődő világban maradottaknak...

Mert egyik felemeltetik - a másik elhagyattatik. Nem az óhaj, nem az akarat, hanem az életekben szétágazó célok és utak választják el az emberek lelkeit egymástól. És boldog az, akinek az Úr azt mondja érkezéskor: „Jól van hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokra bízlak ezután”. A „sok” nem a szenvedésekben bővelkedő élet folytatása lesz, hanem az Úr kincseinek őrizőivé teszi azokat, akik nem váltottak szót a sáttánnal, akik nem alkudoztak a világi jókért és kívánatosokért, hanem hűek maradtak az igazsághoz. Ezt a hűséget jutalmazza az Úr.

Mindent meg fogsz látni, nemsokára, az Úr kezedbe adja a kulcsokat.

Most én elmegyek, de ismét eljövök érted.

Isten veletek.

AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAI(*)

Névtelen Szellem 1958. május 12.

A nagyon hosszú böjti nap hatása: fárasztó... - A lélek anyagba ágyazott fogalmainak hatása az emberiségre: mindent csak a testen keresztül akar elérni - Az ember nagyon lerongyolódik lélekben, ha nem tud hinni a lélek teremtő erejében. A hit: belső bizonyosság - A földi világban a lélek terem magának új otthont, ez a fejlődés sorrendjének törvénye - A tévhit: az anyagi felfogás - A törvény kijátszásának következményei - Akiknek nincs „holnap”... - A nagy korszakot lezáró munka eredményei

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem, végre meg tudtam menteni az én ígéreteimet a megsemmisüléstől. Nem azért jöttem - egészen más okból, most ebben a pillanatban nem alkalmas az idő és az alkalom arra, hogy ezeket felsoroljam neked, mert lehet éppen azon okból nem is értenéd meg a teljes valóságot. Mert a megértéshez is szükséges a lelki beállítottság, hogy mikor mit tud, mire képes az emberi lélek, hogy elfogadjon. Nem mindegy az, hogy mit hall, vagy mit lát szívesebben az ember, és ha nem azt, vagy ahhoz hasonlót lát, vagy hall, akkor csalódva érzi magát. Azt, amikor az ember nagyon el van fáradva valaminek a hordozásában, és még mindig semmi jele nem adódik a könnyebülésnek, nem szívesen hallja, mert fáradt és szeretne megpihenni. Ez egészen természetes, mert a terheket nem szívesen veszi ismét magára, de ha valami közelebbi enyhületre van kilátás, akkor megkettőzi a maradék erőit, és ismét felveszi a terhet, mert meg van a reménysége arra, hogy hamar leteheti. És ezt a reménységet adó meggyőződést akartam neked hozni, erre vártam, hogy olyan dolgot mondhassak neked, ami a te gondolataidat olyan alapra helyezheti el, amelyről már te magad is tudsz tájékozódni. *Ez a tájékozódási alap meg van ugyan, de te azt nem látod, és így ez is csak a képzeletre és a hitre épülhet fel.* A te lelki felkészülésed nem tud ezzel megelégedni. Ezért én a magam részéről még vártam volna veled. Tudom ezt én, éppen úgy, mint te, de - itt egy nagy rés támad valahányszor idáig eljutok az én magam gondolataiban is. Ez a nagyon hosszú böjti nap nemcsak téged fárasztott

ki, gyermekem, hanem még azokat is, akik már itt vannak és várják az igazság diadalát, *de mivel az emberi lelkekbe annyira belevéste magát a bűn és a gonoszra való hajlandóság, azért nem tudja és nem akarja a kivezető utat megtalálni, mert ez az út nagyobb önmegtagadással és áldozattal jár, mintha gyáván megkapul és a gonosz járma alatt roskadoz. A léleknek az anyagba ágyazott fogalmi elgyengítették a szebb és igazabb eszmék iránti érdeklődését, mindent csak a testen keresztül akar és tud elérni, erre - ide - összpontosult a figyelme és így; amikor valamiről le kell mondani, már el is döntötte magában: a magasabb és tisztább elgondolásairól mond le inkább, mint arról az alapról, melyet már megszerzett magának, de nem bizonyos abban, hogy megtarthatja-e? De a ma előnye megdönti a holnap jobb eshetőségeit, és így nincs és nem is lehet reménye, hogy a holnap jobb és gazdagabb beváltást ígér annak, aki már a holnap reményeit is elköpattatta, hogy a holnaputáni napra biztosíthatja magának azokat a koldus falatokat, amelyek miatt megtagadja az igazságot. Az ember nagyon lerongyolódik lélekben, ha csak a testnek él és nem tud hinni a lélek teremtő erejében. Nem tud hinni, mert a hit egy belső bizonyosság, amelyet csak az isteni kegyelem adhat ingyen az embernek az életben való felsegítéséhez. Nem a hatalomra jutás, nem az anyagi jólét, a gazdagság, vagy a tudás megszerzése céljából, hanem hogy megérezze, megsejtse a lélek az élet másik, a valódibb bizonyosságát is, és ezzel óriási erőt és hatalmat ad a Gondviselés az emberi léleknek, a földi életben való nagy harcok diadalmas befejezéséhez.*

A lélek teremt a földi világban magának új otthonát és új hazát, mert elgondolásainak és cselekedeteinek irányt mutat és képzeletének szárnyakat ad, hogy vágyaival felkeresheti azokat a rokon világokat, ahonnan minden széphez és jóhoz való kellékeket lehozhat, és a Földön - ha nem is tökéleteset - de a tökéleteshez hasonlót - alkothat, és gazdagítja ezzel a bűnöktől elrontott világot a jóban és az igazban. - Új gondolatokat, eszméket hozhat, melyek után alakulnak a nehezen formálható lelkek képzeletei és vele a jobb és igazabb után való vágyai. Ez a fejlődés sorrendje és ebben mindenkinek részt kell vennie, mert a törvény szigorú szorítása kényszeríti rá. Az emberi lelkek nem szívesen engednek

a törvény útmutatásának, mert abban a tévhitben élnek, hogy ki játszhatják a törvényt, és a maguk hibás gondolatai szerint a maguk részére meg tudják teremteni azt a világot, ami csak nekik kedvez. Ebben fáradozik a gonosz lelkek légióinak sokasága, hogy ebben a világban ő legyen a parancsoló - Neki engedelmeskedjék a tömeg, úgy építkezzék, ahogyan ő akarja. És mivel minden egyes így gondolkozik és így cselekszik, tehát nem lehet harmónia és megegyezés, hanem széthúzás, ellenségeskedés, harc és háború. Aki erővel bírja, az letöri a gyengébbet; a gyengébb pedig alattomosággal, hazugsággal igyekszik a másikat lehetetlenné tenni. - Az ember pedig elfelejti a célt, amiért él, amiért tulajdonképpen felvette a tévelygések világában a terheket. Nem mint-hogyha önmagától cselekedte volna ezt, hanem az elégedetlenség hajtotta a cselekvések terére: a Földre. A Földön többféle szellemcsoport él, és hisz, remél egy jobb hazában, ahol boldogabban élhetne - de a sátáni elv hajtja, kergeti őket, hogy nem „majd”, hanem most - ebben a pillanatban - amit magadnak megszerzel - akár a mások megkárosításával is - az már a tied.

Ez a hit legalsóbb foka, az anyagi felfogás. A ma elérhető megszerezni, felette rendelkezni. A szegényesen felkészült lelkek nagyon nagy próbája, mert azt hiszik, hogy csak a ma van, holnap nincs, a holnapután egyáltalán nem is létezik. *Ez a nagyon szegény és nagyon sötét kor az előestéje annak a folyton jobban megvilágosodó virradatnak, mely most születik, sőt már meg is született, de még kevés emberlélekben, akik azért jöttek a világra, hogy az ő lelkük lámpásaival világítsanak az éjszakában.* - Ez a kor most már útban van, de amíg a sötétség árnyai befogják a valóságot, és hazug színben mutatják meg a tényeket és a történeteket, addig nem tudja senki, aki benne él a sötétségben, hogy mi történik a világosságban. Azért nem látod te sem, meg más sem, hogy mi történik a világosságban, milyen apparátussal indulnak a sötétség ellen, a megtévesztés szelleme ellen. Én azt mondom, mindenki örüljön és boldogan adjon hálát, hogy részt vehet ebben a nagy, korszakot lezáró munkában, mert *nagy eredményeket ér el mindenki*, aki csak egy kicsit is meg tudta magát tagadni, *aki nem cserélte el az igazságban való hitét, a hazugság és megtévesztés által kínált látszatos igazságért*, mert az, aki ezt megcselekedte,

az mindent elvesztett. *Ebben a korban éberem őrt állni, és ha kell, lemondani, az nagyobb és értékesebb áldozat a letűnt korokban hozott áldozatoknál, mert akkor tudták, hogy a gonosszal harcolnak, de most a legnagyobb jónak a mezébe öltözött hamis jó ellen kell harcolni*, de nem messze van a megpihenés és a célhozérés. Addig ne fáradj el, az Úr velük van azokkal, akik az Ő igazságának fennmaradásáért öröködnék, de az éjjel köde már feltisztult, csak még nem látjátok, és a világ felébred az isteni világosság besugárzására.

Most szenvedtek, de a ti szenvedésetek örömmre fordul, mégpedig nemsokára, addig gondoljatok arra, hogy az eljövendő világosabb kornak a bölcsőjénél álltok, és ez a bölcső már szétterjeszti sugarait, ezek tireátok esnek először.

Most Isten veletek, ne kételkedjetek!

EGY A SZÜKSÉGES DOLOG(*)

Névtelen Szellem 1958. június 12.

Eszmék háborúja. A lelki arculat pecsétje a történések forgatagában - Egy a szükséges és fontos: milyen eszmének a szolgálatába szegődtünk a földi változások idején - Az igazság szigora: minden külön törvény szerint - a saját értékének megfelelő környezetbe kerül - A gőg, a határt nem ismerő uralomvágy eredménye: maga a gyötrelem: a pokol - Az igazság törvényének szigorú elszámoltatása - Mire van szüksége a szellem legfelső tudatának? - A szolgálat nagyobb az uralkodásnál - az isten-eszme szolgálata nagyobb mindennél

Már várok rád gyermekem az Úr Jézus nevében. Ne gondolkozzál ezeken most gyermekem, mert ebben az időben úgysem tudnál teljes és tökéletes képet nyerni ezekről a megállapításokról, melyeket én veled közölhetnék. Elégedjél meg azzal, hogy *a harcoló katona sem tudja, ki és melyik az ő ellensége, nem személyek a különböző emberek, hanem az eszmék háborújáról van szó, amikor egy nagyobb, szétágazó dologról kell az emberek csoportjainak beszámolni a természettörvény kérdőrevonó igazsága előtt. Ez a nagy általánosító törvény természetesen nem tesz kivételt,*

mert nem is tehet - hiszen a személy nem is oka semminek - mert a személy magában nem is jelent semmit a tömegben, mert a tömegeket előre sodró eszméknek van és lehet csak szerepe az ilyen mozgalmakban, de azért maga az ember, a maga egyéni lelkével, érzéseivel, vágyaival, akaratával mégis részt vehet benne, akár cselekedeteivel előre segíti, vagy feltartóztathatja bizonyos dolgok kiteljesedését, vagy bukását. Aki ezekben részt vesz - mert kell is hogy részt vegyen - mivel mindenkinek bele kell nyomni a történések forgatagába az ő lelki arcukat: az vagy előre, vagy hátra sodródik, és azoknak a lelki erőknek az előnyeit, vagy hátrányait érzi életének folyamán kiformalódnia, amelyekkel - vagy amelyek ellen - dolgozott. Azonban a pillanatnyi jelenben ez nem számít semmit, a földi élet változatosságában minden csak időleges és nagyon gyorsan múlandó, mind a jónak, a kedvezőnek látszó dolgok, mind a kedvezőtlen, nehezen elviselhető sorsok juttatott eredményei, mert „*egy a szükséges és fontos dolog*”, mind a Földön, mind a földi, testi eshetőségek világán túllépő életben: az, *hogy akár szenvedtünk, akár örültünk: - milyen eszmének a szolgálatába szegődtünk a földi változások idején?* Mert ha az isteni világos eszméhez szegődtünk, akkor az ellentétes, sötét hatalom kerget és üldöz ugyan bennünket a Földön, mert a gonosz a maga uralmát féltve nem nézi tétlen az isteni igazság terjeszkedését az ő világában, azaz ott, ahol ő még ideig-óráig uralkodhatik az ember felett, de az uralkodása megszűnik a halál kapujában, mert *a lélek birodalmában az „Igazság” uralkodik.* Az igazság szigorúan elkülöníti a legkisebb jót is a gonosz hatása alól, mert a jó nem vegyül a rosszal, az igazság nem vegyül a hazugsággal. Minden külön törvényben a maga értékének megfelelő környezetbe és állapotba kerül, mert minden lelki erők felfelé, vagy lefelé sodródó árába jutva nem a maga akarata, vágya szerint keresheti, vagy szabhatja meg a maga életét, hanem a megszerzett lelki erők vonzása szerint alakul sorsa, élete. Ez a nagy igazság megdöbentő az első pillanatban az emberi lélekben kialakult képzelet szerint, mert az ember, mint hatalom, óriási elképzelésekkel lép át a szellemi életbe, és azt hiszi, hogy ez a hatalmi érzése átsegíti őt azokon a nehéz válaszfalakon, melyek útját állják vágyainak és akarásainak. Azonban rövid tapasztalatszerzései

után meggyőződik parányi kicsiségéről és igényeit kénytelen mindig kisebb és kisebbre leszállítani, míg megérti és átérzi, hogy bizony nagyon kicsi pont ő a világ és a világok létezési fokozatán. Erőtlen senki a maga ellentétes erőivel, melyeket magával hozott, mert minden ellentétes erő összébb és összébb zsugorodik a nagy és hatalmas igazság világában és világaiban. - A gőg, ez a határt nem ismerő hatalomvágy megpróbál küzdeni ellene, de csakhamar belátja, hogy minden küzdelem és minden hazugság lejjebb szállítja, és messzebbre távolítja a lelket a jónak közelségétől.

Kell-e mondanom, hogy ez a gyötrelem maga a pokol, melyet minden gőgös lélek magában hordoz? Minden hazugság, kétszínűség és minden törvénytelen és igazságtalan cselekedet az igazság tükrében fényesen kiütközik, és nem lehet semmit eltitkolni, hiszen a léleknek nincs ruhája, amivel eltakarja hitványságának kiütközéseit a lelki testeken. Mert amit a Földön a maga szabadakaratóból el nem hagyott, az eltorzította a lélek formáját. A legnagyobb törvény az igazság törvénye, nem ad semmit ingyen, de mindent elvesz és mindentől megfosztja a lelket - ha azzal, amit a kegyelem adott rá a földi testöltésben - visszaélt, és gonosz eszmék szolgálatába állította. Így sokan a széptestűek, az erős és ép testűek, az egészséges, de szívtelen, segítséget nem ismerő emberlelkek nyomorékon, betegen, deformálódott testben érkeznek a szellemi életbe, mert eltékozolták az isteni kegyelem ajándékát. A gazdagok szegényekké, az épek és szépek nyomorékokká, a tehetségesek hülyékké, a minden lelkiiséget tagadók az utálatos állatokhoz hasonló testekben jelennek meg, *mert ezt választották maguknak a szabad választás idején és alkalmával.* Az élet nem kicsiny és jelentéktelen, még a legutolsó, a legkisebb megjelenési formájában sem, mert a földi élet a szabadakarat próbája: mit választ az emberi szellem a maga boldogulása érdekében, hogyan, miképpen alakul lelkében a vágy és annak kielégülése, megvalósulása érdekében, milyen mozdulatokat, cselekvéseket végez, hogy azt elérje, amit óhajt?

Ez a nagy kérdés - nem az Istennek van érdekében, hogy megtudja, hanem magának a saját szellemnek, a legfelsőbb tudatnak van erre szüksége, hogy önmaga győződjön meg saját gyengeségéről, tudatlanságáról, ebből kifolyólag arról az igazságról, hogy

helytelen utakon és helytelen eszmék kialakításaival csak a bűnök és tévelygések szerint véghezvitt cselekedeteivel csak szenvedésterjesztő eredményeket tud teremteni magának. Bár az eltévelyedett emberi lélek úgy hiszi, hogy ha elveszi a másét, ő abból vígan megél munka és fáradtság nélkül, de az igazság világában meg fogja tapasztalni azt, hogy amit a máséból elvett, azt neki duplán meg kell fizetni a magáéból, mert az drágább, mint a sajátja. Így minden, amit nem az ő sorsa - vagyis az isteni rendelés - adott neki, az jogtalan és így megrontotta az isteni törvényt, tehát büntetést, azaz kamatokat kell érte fizetni. - Aki mások felett igazságtalanul uralkodik, az még nem tudja azt, hogy mi az engedelmesség és szolgálat, tehát annak azt meg kell tanulnia, de nem a legbelátóbb hatalmasnál, hanem a hozzá hasonlónál, az igazságtalanul uralkodónál. Először az igazság világában, a szellemi állapotban, azután próbául a földi életben, ahol a szabadakarat szerint ismét választhatja a jót, az előbbre segítőt - vagy a rosszat, a visszataszítót.

A szolgálat nagyobb az uralkodásnál, az önkéntes szolgálat - az isteni Eszme szolgálata - nagyobb mindennél és boldog ember az, aki megelégszik azzal a nagy kitüntetéssel, hogy a legnagyobb, a legtisztább eszme szolgálatában állhat őrt, és felülről nézheti a harcok kimenetelét. Tudom, mit akarsz mondani, de ez nem áll így, mert te tudod azt, hogy az isteni jelentés mit mondott meg és mit takart el előtted, mert ember vagy még te is, és emberek vesznek körül, akik nem egyformán végzik a maguk feladatát, *és nem mindenkinek való a dolgokba való betekintés még most, ebben az időben*, de eljön az idő és az nemsokára itt lesz, amikor tisztán megmondom neked a dolgok mibenlétét és alakulását.

Te ne féljél, csak tartsál ki, és ne engedd át magad a kételkedésnek, és meglátod, az Úr nagy kegyelmét hozzád és mindazokhoz, akik hittek az Úr segítő kegyelmében, és az úgy lesz jó mindenkinek és neked is. Ezt az életedben meg fogod tapasztalni, de a valószínű nagy megoldást te is a szellemi életben fogod felismerni, és boldogan adsz hálát az Úrnak, hogy ezt így rendelte el felőled. Most gyermekem az Úr kegyelme és áldása legyen veled, az egész életedre kiható nagy dolgok fognak előtted lejátszódni. Isten veletek.

KÁIN ÉS ÁBEL HARCA (*)

Névtelen Szellem 1958. augusztus 4.

Az irigység az egész emberiség rettenetes és alattomos bűne - Végzetes cselekedetekre ösztönzi a szabadakarat birtokában, a fejlődésükben bizonyos tökélyre szert tett szellemeket, mert az elbizakodottság bódulatába estek - Az irigység kialakulása - Káin és Ábel - Ábel elestével a Földön való elsőség is elvesztette vezető szerepét - Az Úr Jézus vállalta Ábel sorsát. Az eltévedt és nehezen hazatalált emberlelkek vezetése és irányítása az Övé - Most: az idő végén dől el Káin és Ábel harca - Kik boldogok? - Nem előny az, ha valaki alkalmatlan még a harcra... - Kit tud az Úr az igaz Jó ügyéért szolgálatba állítani?

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Igen, én tudom azt mind, amit mondani akarsz és mondani tudsz, hiszen a lelked tele van ezekkel és mindent egyszerre nem tudsz ki sem mondani abból, ami kikíváncozik a lelkedből. Én ismerem ezt az állapotot, én tudom azt, hogy mit jelent a külső és belső én szenvedése, és *nem is azért maradok el - ha elmaradok az íróórákról - hogy téged a magad bánatában és szomorúságában meghagyjalak, hanem azért, hogy pihentesselek. Nem lehet a lélek erőit kétfelé húzni, hogy a súly, mely amúgy is lefelé húzza, még nehezebbé tegye azt az egyensúlyi helyzetet, mely miatt a lélek úgyis szenved. Ilyen kegyetlenséget csak a földi emberek tudnak kieszelni. Az ember a maga világában nehezen tudja megtalálni a maga részére azt a munkateret, amelyet teljes lelkével be tudna tölteni, mert legtöbbszörre nem azt csinálja, amit szeretne, hanem amit nagyon sokszor egyáltalán nem szeret, mert vagy nagyon kevésnek és alacsonyrendűnek tartja magához, vagy túl nehéznek, amelyet nem képes betölteni. Ezek a különbségek is mindig abból származnak, hogy az ember elégedetlen azzal, amit a sorsa neki szánt. Ezért folynak a sűrlődások, háborúságok és az egymás iránti irigység és a rosszakarat. Az irigység az első pillanatban nem látszik olyan nagy és veszedelmes bűnnek, de aki tudja azt, hogy az egész emberiség gyötrelmének a messze múltban gyökerező csi-*

rája mégis az irigység volt, az megdöbbenve áll meg, és kétségbeesve keresi ebből a rettenetes és alattomos bűnből való szabadulást, mert ez az a gonosz, nyugtalanító érzés, amely végzetes cselekedetre ösztönzi a szabadakarat birtokában megszedült emberi lelkeket. Ez volt az az érzés, ami pártütökké tette azokat a fejlődésükben is bizonyos tökélyre emelkedett szellemeket, akik az elbizakodás bódorgásába estek bele, és így lemaradtak az együttesen, egy célért lelkesedők munkájából. Az elmaradottak nem tudtak olyan sikeres eredményeket elérni, mint azok, akik még teljes egyetértésben végezték el a rájuk bízottakat. Ez a lemaradás enyhe bosszúságot és elkeseredést hozott létre a lelkükben, mely az első pillanatokban önmagukat ostorozó érzést, de csakhamar önmagukat felmentő, azonban - az eredményekben gazdagabb - testvéreiket vádoló neheztelést hozott ki a lelkükből. Nem keresték meg az igazi okát lemaradásuknak, hanem az ő maguk elsőbbségének az elvesztését nagyobbban látták mindennél, mert az fáj, és az a fájdalom a megcsalatottság keserű érzését és bizonyos bosszúságot hozott létre. A bosszúság és keserűség a kisebbség és elmaradottság érzetével együtt hozta létre az irigységet. Az irigy lélek nem tud boldog lenni, amíg valamiképpen felül nem kerül a vélt ellenfelén, akit meg akar alázni, le akar törni, még akkor is, ha abból semmi haszna, vagy előnye nem származik más, mint, hogy az ő maga személyét feljebb emelhesse az irigyelt elsőbbséggel rendelkező fölé.

Káin megölte testvérét, a szelíd Ábelt, csak azért, mert az Ábel áldozatának füstje felfelé emelkedett, az övét meg szerte fújta a szél, és nem tudott felemelkedni. Tudva volt, hogy akinek az áldozata kedves az Isten előtt, az a füst felemelkedik, mégpedig minél magasabbra, annál kedvesebben veszi az Úr annak az áldozatát. Ezért kellett Ábelnek meghalni erőszakos halállal, mert Káin áldozata nem volt kedves Isten előtt, pedig ő is kedves, sőt kedvesebb akart lenni, mert az ő gögös, elfordult lelke az elsőbbségre törekedett. Azonban az igazság törvénye nem táplálhatja a gögöt és gonosztságot, hogy elbizakodása még növekedjék, tehát csak a valóság juthatott érvényre. Káin az erőnek a kíméletlenségével meg akarta szerezni a szelídséggel, az engedelmességgel szemben az elsőbbséget, és az igazság őrt állt, hogy ha egyszer-más-

szor az erőszak, a gonoszság győzelemre viheti is akaratát a Földön, de az isteni törvényben nem arathat. Ábel, az engedelmes szelídség elesett, a Földön való elsőbbség vele együtt elvesztette vezető szerepét. A Földön az Isten előtt kedves lelkeknek a káin-természetű emberektől csak szenvedni lehet. Nem lehet, hogy a Káinok felismerjék az Ábel áldozatának felfelé emelkedő füstjét, mert akkor meg kell halniuk azért, hogy jobbat, igazabbat és becsületesebbet adtak a világnak, mint Káin. Káin természete öröksége lett a világnak, és ez a kárhozatos örökség végighúzódik és uralkodik a világon és a láthatatlan világon éppen úgy, mint a láthatón, de amíg a Káin lelkek egyfelől uralkodnak, azonban másfelől lassan tűnnek el a mélységbe, ahonnan már nincs visszatérés a Földre. Az Isten szent Fia leszállt, és Ábel sorsát vállalta azokért, akik elfáradtak és megcsömörlöttek a Káin természet minden eredményeitől: az elsőbbségtől, a gazdagságtól, a hatalomtól, a dicsőségtől. Mert minden elsőségből a legutolsókká válnak - minden gazdagságból a szegénység és nyomorúság származik - és minden ragyogó dicsőségből a megvettetésbe és gyalázatba esik alá az igazság, egyetlen sugarától, ha azt Káin természetével szerezte meg a lélek. - Így a lélek megtanulja lassan, hogy azok az előnyök, melyeket Káin természetével szerzett meg a Földön: keserű következményeket teremnek a léleknek, így bár nehezen, de mégis belátja, hogy ha csendes belenyugvással felfelé emelkedő áldozati füstté válik földi élete, több örömet és békességet élvezhet lent az alsóbbrendűségében is, mint az erőszakkal történő felemelkedésben. Az irigység megcsendesül, és a lélek nyugodtabban viseli az engedelmisség jármát és igáját, mint a hatalom nehéz és óriási felelősséggel terhes jogarát és palástját.

Az eltévedt és nehezen hazataláló emberlelkek vezetése és irányítása a mi Urunk és Megváltónké, Aki előttünk járt és utat tört a rengetegben. Ő is meghalt a Káin lelkek irigységének gonoszságától, mert ez a fajta lélek nem tudja elhinni azt, hogy nálánál jobb, igazabb és tisztább célokért küzdő emberek lehetnek a Földön, tehát csak az elsőbbségért, a hatalomért dolgozhat valaki, s ha van ilyen: az az ő ügyét szolgálja, az ő akaratát juttassa érvényre. Most az idők végén dől el a nagy harc, a Káin és Ábel harca. A földi hatalom és az Isten választottainak harca. Boldog,

akit az Úr ezekben az időkben az igazság ismeretével megajándékozott, mert annak munkát is adott. Aki munkálkodik az igazságért, az igazságot nyer. *Az igazság hatalom*, a mulandóban küzdelem és fáradság, szenvedés és megalázottság, de amikor az Úr felhozza a napot, mind az igazakra, mind a hamisakra: az igazak fénylenek, mint a nap, a hamis célok összeomlanak egyetlen tekintetük alatt, és vele együtt azoknak dicsősége is semmivé válik és átokká, kárhózzá lesz, akik ezekért a hamis célokért küzdöttek. Sok szenvedést, gyötrelmet okozva azoknak, akik ezekben az ő tévelygéseikben nem segítettek, nem támogatták őket.

Boldogoknak mondom azokat, akik, ha sok lelki sebeket, veszteségeket hordoznak is lelkükben, részt vettek ezekben: sok és szép eredménnyel dicsekedhetnek nemsokára, mert az Úr szemmel kíséri az Ő seregét, és diadalra viszi az Ő ügyét. *Nem előny az, ha valaki alkalmatlan még a harcra, mert gyenge. De eljön az idő, amikor mindenkinek meg kell mutatni, mennyi a lelkében a Káin és mennyi a lelkében az Úr kezében hasznavehető ábeli természet.*

- kit tud az igaz Jó ügyéért szolgálatába állítani? Azért senki ne szomorkodjék, mert minden veszteségért kárpótolja az Úr azokat, akik hűek és igazak maradtak az igaz isteni eszméhez. *Boldogok azok, akik most megharcolják a nemes harcot, mert azoknak nem kell itt maradni a nagy leszámolásnál.* Azért én veled és veletek érzek és vagyok, ha nem is nyilatkozom mindig, de akarom látni és tudni: ki hogyan tartja meg magát az élet hullámvásában. Ne féljete, az Úr veletek van, a szívetekben meglátjátok Őt és én is veletek vagyok, az éj már nem soká tart.

Isten veletek.

MENJETEK BE A SZOROS KAPUN ÉS JÁRJATOK A KESKENY ÚTON: EGYÜTTESEN (*)

Névtelen Szellem 1958. szeptember 29.

Vad bozót és járhatatlan szövény állják útját a mentésre vállalkozóknak - A „nagy”-nak hitt emberi cselekedetek értéktelensége - A tapasztalat értékes. Az előrelépésnél figyelembe veendő fők fontossága - A veszedelemben vezető út és a „keskeny” út - Akik földi életükkel a gazt tenyésztették, s adják át utódaiknak: ezekkel

az elvekkel kormányozzák a világot... – A gonosz elvek vermeit feltáró világosság - Isten segítsége azokkal van, akik a szent tüzet ápolják és fenntartják

Már én várok rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem, ezek egyáltalán nem homályosak, vagy bizonytalanok, mert ha nehéz is a küzdelemben megállni, amikor annak az ideje van, *a lélek igyekszik tájékozódni a legközelebbi enyhet nyújtó állomás elérésére, hogy sietve lerakhassa minden terhét, ami megnehezíti a mozgását és az előrejutását a vad szövevények között. Ezeket azok az elvadult lelkek hintették el, akik előtte itt jártak a földi világban - nem feljegyzett idő-sorrendben - de bizonyos az, hogy itt jártak, és lelkük termékeinek magvait itt hintették szét, itt keltek ki azok vad bozóttá, és majdnem járhatatlan szövevényé sűrűsödve, itt állják útját a Szentlélek munkája terjesztésének.* Ez a vad szövevény bűvöhelyet nyújt a lélek kisebb-nagyobb ragadozóinak, melyek lépten-nyomon támadásra készen állják útját azoknak a jobb és nemesebb elhatározással testbe öltözött szellemeknek, akik mentésre vállalkoztak. Azoknak a megmentésére, akik nekik valaha kedvesek voltak, akiknek lelkében valamikor egy nem evilággal azonos érzés felcsillogott, *talán nem is egy nagy érzés, csak egy kicsiny szikrája annak, de mégis értékes drágakő alakjában ottmaradt az emlékek között.* Talán egy nem várt hála, amely spontán megnyilatkozott és új utat nyitott egy nehéz, szorongatott állapotban valakinek - akinek a lelkében már tisztábban kialakultak a jó és igaz eszme körvonalai, és el tudta választani lelkében a jót a rossztól, és meg tudta különböztetni az igazat a hamistól - mert a földi életben még nagyon össze van keverve a kétféle fogalom megnyilatkozása, amit a cselekedetekben értékel ki a földi ember a maga részére. *Sokszor azt hiszi az ember, hogy ha valami emberfelettinek vélt nagyot cselekszik, azzal megvásárolta a mennyet a maga részére, és az átértékelésnél fájón tapasztalja, hogy egyáltalán semmi értéke nincs az ő nagynak vélt cselekedetének, mert sok önértékelés, öndicsőítés vonja be azt lemoshatatlan zománcsal, mely értéktelenné tette mindazt a sok fáradozást, tanulást és áldozatot, melyet úgyszólván egész életében*

erre a nagy munkájára rápazarolt. Ez azoknak a sorsa, akik különböző szolgáltatásokat vállalnak, hogy ezzel biztosítsák a maguk részére azt, amit el akartak érni. - Igen, elérnek valamit az bizonyos: egy tanulságot, melyet a tapasztalat által megszereznek, de ezt majd csak a későbbi haladásukban fogják tudni értékelni. Minden előrelépéshez szükségesek azok a feltételek, melyek biztosan útbaigazítják a haladni kívánó emberi lelkeket. Ezek nélkül nem indulhat sikeresen senki az útra, kiváltképpen a szellemi előrejutás útjára. A földi ember, ha valamennyire fejlett lélekben, telve van nagy ambíciókkal, és első megmozdulásra is a kiemelkedés, a vezetés, a hatnivágyás, *a nagyotakarás önkéntelen megnyilatkozása ez a léleknek, mert nem ismeri még azt a féket, melyet minden előre lépésnél figyelembe kell venni,* mert ez óvja meg az emberi lelket a nagy zuhanásoktól, a csalódásoktól, az önmaga lelkében meghúzódó tévedésekre és tévelygésekre való hajlamoktól.

A veszedelemben vezető hamis út ez, amelynek az elején még nyílnak a csábításra hívogató virágok, de amikor a bűn lápos talajára lépett a lélek, nem biztos, hogy egy élet alatt ki tud-e ettől tisztulni. Azért mondja az Úr: „a keskeny úton” - bár nehéz az élet, mert ezer és ezer veszedelem, csábítás nyúl utána, a lélek ezeknek belékapaszkodó tüskéi közül nehezen tudja magát megszabadítani, de „aki végig megáll”, vagyis megmarad „a keskeny úton”, az megtalálja a szabadulásra eléje tárt mennyei kapukat, hogy fáradságai után megpihenjen, és az Istentől részére kiszabott örömet és boldogságot élvezhesse. Ámde széles az az út és több hamis örömet kínál, amelyen gond és fáradság nélkül juthat előre a földi ember azokkal a veszedelmes ösztönökkel, amelyek könnyen fejlesztik az ember értelmét, nehogy a törvénybe ütközzön, és azért mégis megszerezze a maga előnyeit büntetlenül, embertársai kárára. Ez a széles és nagyon sokak által magasztalt, rendezettnek látszó széles út mégis a veszedelemre vivő út, amely csak a test virágzásának és gyümölcsérlelő nyarának kedvez - de igen sokszor még annak sem, mert a halálba vezet. A halál pedig mindenétől megfosztja a ma örömeinek élő embert, aki nem vetett semmit, de mindent igyekezett az élet javaiból a maga részére le-

aratni. Ezek szórják el a földi életükben a burjánzó gaz és kúszónövények és tüskés cserjék magvait, és így nevelik, ezekkel az elvekkel oltják be gyermekeik és ezek maradékainak értelmét - ezekkel az elvekkel kormányozzák a világot. Így változtatják meg a haladás útját szenvedések útjává, amelyen csak azok járnak, akik nem kerülhetik ki, és azok, akik felveszik az áldozatos élet nehezen hordozható ruháját, hogy valakit elvihessenek innen, vagy hogy egy utolsó, nagy - önmagát odaadó - szent áldozatot mutathassanak be az Úrnak, hogy dicsőséget szerezzenek az Ő szent nevében a Földön. Mert egy földi élet, csak egy rossz álommal átálmodott kínos éjszaka az örökélet felfokozott, gazdag életében. Te is gyermekem hosszúnak érzed az álmot és kívánsz felébredni belőle. Megértem én ezt, és te is meg fogod érteni nem nagyon sokára, de amikor felébredsz és körültekintesz kincseid között, látni fogod azt, hogy mennyivel szebb és könnyebb lett volna ez a kínos álmodás is, ha több életet vittél volna bele, abból a fényből, ami a te utadat is megvilágította. - Tudom azt, hogy a lélek kész mindenre a szent hevületben, de a testbe zárva bús fogolynak érzi magát, aki igazságtalanul szenved a büntetést. Nem! A te kezében vannak a kulcsok, melyekkel nyitogatod a börtönök ajtaját, ezeken az ajtókon már sokan átjöttek és tájékozódni megtanultak. Nem hisznek a széles út örömeinek, mert tudják, hogy az a veszedelemre viszi a lelket. - Nem hisznek az elkárhozottak elveinek, mert ez a világosság, amit te annak láttál, és ami más elveket tanított a tévelygéstől felébredt emberlelkeknek: ez a világosság felfedezte a gonosz elvek vermeit, és azt az emberek idejében elkerülték és megmenekültek a szenvedések véget nem érő sorozataitól. Ezek a lelkek itt vannak és várnak rád, imádkoznak érted, hogy még azokat - még azokat is - akik még ezeknek kedvesek voltak, magaddal hozd. Most szegény vagy, de mégis gazdagabb a gazdagoknál, mert a válaszüton járó emberlelkek néznek fel terád: hogy s mint látod a világ dolgait. Én is tudom: szorongva, félelemmel élitek múlandó napjaitokat, de ezek a sötét felhők is megszakadnak, már nemsoká kell várni rá és az igazság napja felragyogva új hitet, új reménységet sugároz le az új alakuló életbe ...

Te addig világítsál a megtöltött lámpáddal, hogy el ne tévedjen senki az úton. *Az Isten segítsége veled van és mindazokkal, akik a szent tüzet ápolják és fenntartják, hogy az ki ne aludjon. Mindenkinek van megbízatása most ebben az életben, de nem külön-külön, hanem csak együttesen, mert minden különváló - egyben a törzsről leváló is, és gyümölcsöt nem hozhat - ha hoz is csak férget, mert idő előtt csak a férges hullik le.* Ezért te ne búsuljál, a fa új ágakat hajt a régiek helyett, és ezt az új hajtást oltjuk be azzal az ággal, amit az új bizonyosság hoz a hanyatló életbe ...

Most gyermekem nyugodjál meg, az Úr gondoskodásába helyezd lelkedet és hitedet, mert ezt én hozom az új élet mozgásába. Isten veled, igen, jövök, ne félj semmitől.

A KÜLÖNBÖZŐSÉGRŐL(*)

Névtelen Szellem 1958. október 16.

A hétköznapi átlagembereket összekötik az érzékenységek - Akiknek sem érdeklődésük, sem céljuk nem azonos, sem a Földön, sem a szellemi életben - Csak a Földön van arra lehetőség, hogy a mélység és magasság találkozzanak - Az egyé tevő általánosító törvény szereposztásai - A sokszor visszaesett emberlelkek tudata - Az elmúlt lehetőség soha vissza nem jő - Akik a sárban még jól érzik magukat - Az irigységből származó rosszakarat - A hasonló vonzza a hasonlót, a nem hasonlót ellöki magától - Az Istentől megmutatott igaz úton haladók sokat szenvednek

Már várok rád gyermekem az Úr Jézus nevében. Igen, gyermekem, nem szabad olyan messze elmenni az emberi gondolkodásban, mert az ember véges eszével és kötött sorsával, szűk korlátok közé szorított állapotával nem képes a dolgok mibenlétének helyes ismeretéig eljutni, ha még olyan nagy tudomány birtokosa legyen is egy földi életében. Annak is megvan a maga oka és magyarázata. A közönséges hétköznapi életét élő ember a maga egyszerű eszével és a vele egyszerű embertársaival egynek érzi magát, ha közben az érdekeik kereszteződéseinél egymásnak rontanak is, de mivel annyira egyformák az érzéseik, hamar megta-

lálják a saját maguk határain belül azokat az eszközöket, amelyekkel kiegyenlítik ismét azokat az utakat és módokat, melyekkel egymásra találva újra egyesülnek, mert az életük érdekei egymáshoz kötik őket. Nem így van azonban azok között, akik nem egyszerű életet élnek, nem egyforma az érdeklődésük, és nem egyforma a céljuk ... Ezek elkülönöztetik az embereket egymástól és ez az elkülönözés is elég bajt és szenvedést okoz, de a szellemi életben még sokkal többet. Mert a szellemi különbség már az életfeltételekben is nagyon eltérő. A szegénység és a gazdagság is nagyon eltérő életkülönbségeket okoz a Földön, de sok hasonló vonás és a sorsok változata sokszor kiegyenlítik ezt a különbséget, de a szellemi életben ezek nincsenek meg, mert óriási nagy a különbség, úgyannyira, hogy ha még olyan nagyon akarna is a szeretet által valakin segíteni a lélek: ez lehetetlenség. *Csak a Földön van meg a lehetősége annak, hogy a mélység és magasság találkozhat.*

A mélységből feltörekvők magukkal hozzák az ő lelkük tulajdonságait, a felülről jövők is magukkal hozzák az ő magasabbrendű lelki tulajdonságaikat. Ez a kétféle irányú lelki természet nem tud hasonulni egymással. Vagy a felülről jött léleknek kell beletaposni a sárba, hogy ő is sáros legyen, mint a többi; vagy az alsó világból felemelkedőnek kell valamennyire felfelé törnie magát, hogy egy közös célban, egy közös gondolatban találkozassanak, hogy valami haszna legyen ennek a két szélsőségből való találkozásnak. Az élet forogtagában elporosodik a felső világokból hozott lelki öltözék, az elkülönítő megjelenési forma. Az alsó világokból felfelé törekvők igyekeznek magukhoz ragadni annak minden külsőségét és belső értékeit, hogy azzal magukat beburkolhassák. Amíg ez minden így megtörténik, addig hol csendes, hol hangos viaskodás reszketteti meg azt a légkört, amelyben mindez véghez megy. A két különböző világ természete nem tud könnyen hasonulni, bár legtöbbször az eggyé tevő általánosító törvény már a születésnél felcseréli az öltözetet: a testet, és sokszor a Tündér-Ilona ruháját a boszorka kapja, és a boszorka megjelenési formáját a tündérilonák között osztják szét. A mesék királyfi-öltözetét a bűntől kiemelkedni kívánók sikertelen kísérletezői: a hazugok, a csalók és minden gonoszban kiképzett alantas

lelkek kapják ajándéku. - A gazdag, szellemi kincsekkel megrakott lelkek szegényen és egyszerűségben töltik el földi életüket, hogy a gazdagság gondja és küzdelme ne vonja el figyelmüket az örök értékek megtartásáról és szétosztva gyarapításáról. A világos és tiszta igazság szétárasztásáról, hogy azt minden felfelé törekvő lélek részére hozzáférhetővé tegyék.

De sajnos a felfelé törekvő lelkekben kevés hely jut a tiszta és világos igazság részére, mert megtöltődnek részben a bűn és tévelygés szülte vágyakkal és törekvésekkel; részben az élet csábító lehetőségei eloltják azt a nemesebb vágyakozást, melyet a testbe öltözés előtt, mint egy szent tüzet ápoltak lelkükben. - Ezt a tüzet kioltva, sötét füst és pernye alakjában hurcolják lelkükben, és ezzel térnek vissza oda, ahonnan sok hiábavaló szenvedések után elindultak a javulás és tisztulás útjára. Olyan ez, mint egy valamennyire felépített ház, melynek csak a befedése hiányzik. A befedésre való lehetőséget a földi élet küzdelmei, fáradozásai, lemondásai és tanulásai árán tudja a lélek megszerezni, hogy ezzel önmaga nemesbítésével jobb erőkhöz jutva, egy-egy körforgást elvégezzen. A feljebb emelkedéshez való képesítést megszerezhesen, hogy ezzel jobb, boldogabb életlehetőséget nyerhessen el. És oh, de sokszor visszaesnek, még mélyebbre az emberek lelkei, mint ahonnan elindultak! Az ilyen sokszor visszaesett emberlelkek irigykedve tekintenek másokra, akik szerintük könnyebben, szerintük kevesebb fáradsággal juthatnak el oda, ahová ők is szeretnének eljutni, de - még nem érettek ahhoz, hogy eljuthassanak. Ezeknek valami bűvös erőt tulajdonítanak - titokzatos hatalmat - ami felett rendelkeznek az irigyelt másirányú emberek. A gőg és a felülemelkedés érzete nem engedi ezt a tudatukba jutni, és ehelyett a lekicsinylés és lenézés alakjában nyilvánul meg gúnyos mosoly kíséretében az ilyen „más irányt” követővel szemben. Ez - az emberi egyenruha - eltakarja a lélek finom, ösztönös megérezését - amíg az ilyen lélek el nem jut az életének válságához, amikor színt kell vallania a léleknek önmagáról, le kell vetnie azt a takarót, mellyel beborította az igazi lelki valóját. Akkor tűnik elő a lélek mezítlensége, nyomorúsága és erőtelensége, bűnössége és balgasága. Ez az az idő, amikor még, ha feleszmél és irányt változtat, valamit még jóvá tehet, de nem sokat, mert legtöbbnyire

az élet ilyenkor már lejárt, és ami elmúlt, mint lehetőség, azt már senki soha vissza nem hozhatja. Ilyenek az igazi szegények, mert elpazarolták az élet gazdag eshetőségeit, melyet a kegyelem nyújtott részükre.

Ilyenek azok akik, már sokszor hiába próbálkoztak, de a próbánál nem jutottak tovább. Ezek bizonyos belső érzéstől indítatva bizalmatlanul tekintenek azokra, akik messzebből tekintenek vissza, a sárban ragadt földi utasokra. Akiknek még jó a sárban időzni, mert nem tudják magukat a sártól megtisztítani, és arra még nem is törekszenek, mert még nem jutottak el az életük válságos idejéhez, *még nem hívta őket a kegyelem Ura, mert még éretlenek.* - Azért mondja az Úr (Máté 7:6) „ne dobjátok a ti drága gyöngyeiteket a disznók elé, mert azok a sárba tapodják és titeket felfalnak”. A disznó éhes állat, mindenre felfigyel, ami új és ismeretlen, de az, ami nem elégíti ki természete szerint az étvágyát - vagyis nem emészti meg - az részére nem érték és a sárba tiporja. Így van ez az emberrel is, aki nem az ő ízlése szerint való, aki az ilyenek gondolataival, érzéseivel, életirányával nem hasonló, azt nem szereti, hanem üldözi, és ha teheti, hát mindenéből igyekszik megszegényíteni, ami annak kedves, még ha nem is a saját részére veszi el, akkor is úgy gondolja, inkább másnak legyen abból jó. Ez is irigységből származó rosszakarat. A rongálási vágy az, ami az ilyenek ellenséges indulatait szítja. Azért az emberek sokadalmában nehéz járnunk azoknak, akik valamivel gazdagabbak a tudatlanoknál, mert amíg az emberi lélek el nem jutott az ismeretlenben a jó és rossz, az igazság és hamisság értékben való megkülönböztetéséig, addig nem lehet rájuk bízni mennyei értékeket, mert nem becsülik meg, hanem megtapodják azt, semminek állítják, és megrontják az életet, mert eljárásaikkal, gonoszra való hajlandóságaikkal inkább a gonosz sugallata szerint cselekszenek. Ezért van sok ellensége az igaz úton járó embereknek, még akkor is, ha senkinek rosszat nem tesznek. Mivel az általánosító fluidok egy bizonyos idő után elvékonyodnak, és mindinkább a valódi én jut az életben vezető és irányító szerephez, így a környező világ fluidumában élő szellemi és emberi vágyak tapogatózó érzéssugarai még akkor is megütköznek benne és felfigyelésre indítják

az ellenkező irányú emberek lelki megérzését, ha azok emberi tudatuk szerint nem gondolnak rá és nem is érdekli őket a másik ember élete. *A hasonló vonzza a hasonlót, a nem hasonlót pedig ellöki magától, még akkor is, ha az jót és Igazságosat cselekedett vele.* Ezért kell a világban sokat szenvedni azoknak, akik biztos lépésekkel az Istentől megmutatott igaz úton haladva élik le életüket. Azonban annál nagyobb az érdem, az eredmények megszerzésében. A kevés is több, mint az ellentéttel nem küzdők sok és nagy eredményei. De nyugodjál meg gyermekem, az élet zavaros és tájékozató vizén bármennyire is zúgjon az áradat, az Úr nem engedi elmerülni azt a kis lélekmentő csónakot, amelyen te küzdesz az ellentétes hullámok erejével.

Eljön a csendes, biztonságos idő nagy gyorsasággal, és lecsendesedik körülötted a zavaros és gonosz áradat hamar, és te még örülni fogsz az életnek és az abban elért eredményeidnek. Nem messze van ez már, legyél bizakodó hittel, az Úr megsegíti azokat, akik Tőle várják a segítséget, legyél erős a hitben, ne félj! Én most elmegyek és szeretetemmel megteszek mindent, amit csak megtehetek.

Most pihenjél, és ne feledd azt, hogy nem vagy egyedül magadra hagyva.

Isten veled.

A HATÁROZOTT EGYSÉGES GONDOLAT HIÁNYÁNAK OKAI ÉS KÖVETKEZMÉNYEI(*)

Névtelen Szellem 1958. november 17.

A hazugság hatalma és a csoportlelkek eszményekben való hitének elvesztése - A sivár testi élet valóságában való kizárólagos hit és ennek következményei - Az önzés diktálta kérlelhetetlen „igazság” - A tömeg tévedését a lélekben lévő vágyaik, hajlamaik alapján álló eszmék idézik elő - Ami a láthatatlan világ iránymutatásán alapszik: tehát nem az „ember” a kiindulás - A kegyelem ajándékai - Véletlenek nincsenek

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Az igaz, hogy akkor megmondtam és most is megmondom, amikor már

egészen megérett lesz az az ügy. Nem, *az emberi lelkek most messzebb vannak a pozitív elhatározástól, mint annakidején voltak, mert akkor meg volt egy biztos cél a lelkükben, mert egy fejük volt mindegyik nemzetbélinek, de most sok feje van és sokféle akarata minden egyes csoportnak.* Ez nem egy bizonyos célért indított kezdés volt, hanem a sokféle céloknak egybesűritése, melynek nincs más határozott neve, mint az önzés és a hatalomféltség. A nép nem akar addig egy célban áldozatot hozni, amíg a teher nem nyomja egyformán a vállát, és *azért nem lehet egy nevezőre jutni a különböző embercsoportoknak, mert még nem tudott kialakulni az a határozott egységes gondolat, hogy ez szükséges. A hazugság nagyon hatalmában tartja az emberek nehezen kialakuló véleményét, mert azzal, hogy a csoportlelkek elvesztették az eszményekben való hitüket, elvesztették a lélek és a vallás pozitívítását, csak a sivár testi élet valóságának a hite maradt meg, így az ember ehhez a nagyon is szegényes valósághoz jobban ragaszkodik, mint bármikor a múltban.* Ez egészen természetes is, mert a lélek az életet nagyon is akarja élvezni, és benne fejlődni akar, hogy nagyobb boldogságot ismerhessen meg, mint amilyent a mindenkori jelene nyújthat neki. A törvényellenes elgondolásával minden ember *csak a saját* sorsát akarja javítani, *csak a saját* javát akarja megsokszorozni - hogy a mások előnyeit is segítse fejleszteni: az már idegen gondolat tőle, mert a pozitív eszköz, mely kezében van - az anyag - ha azt felaprózza, akkor már az az ő részére kevesebb lesz és így megfogyatkozva érzi magát az ember. Azért egy olyan alapot kellett létesíteni, amely kívülről ugyanúgy nézzen ki, mintha csakugyan fel volna az anyagi része az életnek osztva, de a valójában a „soknak” semmi köze sincs a „közösített anyaghoz”, mert most már nem az „egy”, hanem a „sok” igénylő rendelkezik az „eszményített érték” felett. Mindenki egyformán élvezni akarja annak előnyeit, de mégis, akik közelebb jutnak a tűzhöz, jobban melegszenek. Természetesen nem a szeretet és a lemondás elvein felépült elgondolás szerint osztják el a „részt”, hanem az *önzés diktálta kérlelhetetlen igazság* szerint. A léleknek meg kell mindenben csalódnia, amit nem az isteni igazság és bölcsesség alapozott meg. Minden ilyen hamis úton megrendezett világszemlélet meghozza a maga nagy

csalódását és összeomlását az emberek világában, és amikor ezek megértek, akkor egy újjáébredésben kikel az a mennyei magocska, amit azelőtt semmibe sem vettek, kigúnyolták, üldözték azokat, akiknek lelkében otthont talált ez a mag, mert akkor még nem tudták azt, hogy a csalódásokba vetett hitük eleve szenvedésre és megsemmisülésre van ítélve.

Nem azok az emberek a nagyobb bűnösök, akik lelkük készségei szerint talán jobban és nagyobbat tévedtek és több bűnt, gonosz-ságot követtek el, azoknál mint akiknek nem volt rá lehetőségük, hogy ilyent elkövethessenek. Hanem az *ilyen tömeg tévedéseken mindig a lélekben meghúzódó hajlamok, vágyak azok indítják el és töltik fel az ilyen eszmék alakulatait, melyben annak a szellemi elvnek személyi kifejezői képviselőket vállalnak. A kiindulás nem a bukott embertől, hanem mindig a láthatatlan világban uralkodó szellemi elvektől nyeri az iránymutatást.* Azért a földi ember a kegyelem kedvező idejében nagy tételekben játszik, amíg a szabad-választás idején helyesen, vagy helytelenül választja meg életút-jának irányát. Ha helyesen választotta meg - még ha szenvedve és úgy látszik is, mintha sorsa az Isten gondviselő kegyelmétől elfeledve volna, egy kevés időre, de mégis - szóban kifejezhetetlen magasságba emelkedett tévelygő földi testvérei fölé. Ugyanis nem vesz részt azoknak sorsában, akik eleve kizárattak a fejlődés és haladás lehetőségeiből. Mert azok hosszú, beláthatatlan időkre össze vannak kötve tévelygő társaikkal, és közösen hordozzák a tévelygéseikkel magukra vett rabigát, hogy bűneiket feldolgozva egyszer majd ismét a választás lehetőségei szerint szabadságot, vagy a bűn összekötöző rabláncait választhassák. *Az Isten könyörülő kegyelme minden lélek elé bizonyos fordulókön ilyen nagyértékű ajándékokat osztogat.* Nem véletlenül, nem a pillanat játékos eshetőségeiből jut az ember ilyen ajándékhoz, hanem sok nehéz szenvedések előzték meg ezeket az alkalmakat, és nem véletlen az sem, hogy akik ezekben az időkben lettek a földi létbe beleültetve, azoknak meg volt az okuk arra, hogy ismét próba elé állította őket az Úr. - Mert boldognak mondom azokat, akik az élet sötét, zivataros útján nem tévesztették el az irányt, és egyenesen a cél felé igyekeznek haladni. Egymást támogatva, erősítve

az úton, ami már mégis - minden akadály ellenére - véget ér nem-sokára. Nem könnyen és nem észrevétlenül, hanem kétségek és reménységek között hanyattatva, mint a hullámozó tengeren a hajó, de mégis véget ér.

Ne féljete! Ha az irány helyes és jó, akkor biztos a célhoz érkezés, és ez most a fő, hogy a célt nem szabad eltéveszteni. Hánykódtok ugyan, de ne feledjétek, hogy mindenképpen kikötőbe érkeztek. Az élet színes, látszatképe más árnyalatba csap át. Akik ma azt hiszik, hogy élnek, azok máris meghaltak anélkül, hogy éltek volna. Az isteni igazság törvénye égi színekkel vonja be a láthatárt, és előlegezi azokat az örömeket, már a földi életben azoknak, akik hűségesek voltak és hittek az Ő ígéreteiben és azok beteljesedésében, hogy meglátják az ő kitartásuknak győzelmét. Ez a földi ember öröme, de a hívő lélek nagy megnyugvása is, mert nem kell csalódnia sem a Földön, sem az elszámolásnak nagy napján. Azért higgyetek és bízzatok, a ti várakozásotok beteljesedése nincs messze! A gonosz akárhogy csattogtassa is a fogát, nem tud már nagy bajokat csinálni, bár tervei vannak, de az eshetőségei szűkülnek.

Az Úr megőríz téged is, ne félj, és ne bizonytalankodj, csak pi-henjél és nyugodtan várjad az Úr kegyelmének napját.

Isten veletek.

A BALGA SZÜZEK ÚTJÁN NE JÁRJATOK (*)

Névtelen Szellem 1958. december 18.

A sátáni eszmét csak a saját maga által véghez vitt eredmények képesek teljesen ártalmatlanná tenni - Annak sorsa, amit a haladás eszközeként nem lehet felhasználni - A képzelődő emberlélek kész a nagyotakarásra - Az emberiség nagy része nem gondolkodik - Egyik oldalon: hiúság, önfelértékelés - másik oldalon: irigység, ártó szándék - Jaj, az olyan tudománynak, ami nem előre, hanem hátrafelé: bűnbe, tagadásba tart, mert ezeket jóvátenni, kitisztogatni nem lehet - Új korszellem születik, elsöprik, kitisztogatják az elmúlt kor csökevényeit, lim-lomját - Imádkoztatok az Úr születésének szent éjszakáján, közel van azokhoz akik hittel várják - A lámpákat készen kell tartani, mert aki nem gondolkodik

idejében, az kívül marad a lakodalomból, ha nincs lakodalmi ruhája hiába áll a hivatalosak közé... - Az örökélet igazságát lélekben kell hordozni és az átmeneti életben kell érvényesíteni - Az élet, most a korszak végén egészen ítéletszerű, azért vigyázatok és imádkoztatok

Már én várok rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Igen, én soha sem hagyom helybe azt a sötét látást, aminek úgyszincs létjoga, mert bármilyen nagy erővel küzdjön is a sátán a maga haderejével, de mégis le kell mondania a győzelméről, mert lehet az, hogy egy kis időt még ki tud erőszakolni az egyéni önzés felkorbácsolásával, de minden egyéni önzésben elfárad a lélek, ha látja, hogy minden hiába és - ez a bizonyos legyőzetés pontos időrendben közeleg feléje és ezt meg a hiúság nem engedi megtörténni. Mert *nehogy azt higgye valaki, hogy a sátáni eszmét az isteni jó tartósan le tudja fegyverezni - nem! Ezt a rettenetes eszmét csak a saját maga által véghezvitt eredmények tudják teljesen ártalmatlanná tenni.* A gonosznak csak a saját gonoszságával kiharcolt eredmények, azaz következmények a legpontosabb legyőző fegyverei, mert ezekkel szemben tehetetlen. És ezek a fegyverek azután használhatatlanná válnak. A fejlődés ismeretlen útjain millió és millió ilyen eldobált fegyverek fekszenek, melyeket az idő vasfoga megemésztett, vagy éppen már a megsemmisülés utolsó állomásánál, mint a múlt emlékeit hozza felszínre a kutató csákánya. Ezeket a jelenleg nagy felfedezésnek örvendő eredményeket a nagyon régi világ már ismerte és használta, és - mégis el kellett annak a világnak múlnia, mert az örök igazság kiselejtezte, a haladás eszközeként nem használhatta fel az a szellemcsoport - amely azt annak idején felfedezte - és őszerintük is - a haladás eszközének tekintette. Egy-egy szellemcsoport a maga felszínen való megjelenésével végig tanulja, tapasztalja a lét minden fázisán keresztül azt a lehetőséget, hogy a maga erejéből és akaratából fenntarthassa magát, és azt az elvet, azt az elgondolást, a lét fennmaradását biztosító eszközt önmagából kihozhassa. Nagy és titkos cél ez, melyet az egyszerű, kicsiny lélek nem ért meg, és nem is szükséges, hogy azt megértse, csak egy halvány árnykép

jelenjen meg a gondolatvilágában, egy halvány biztatása a lehetőség felfedezéséhez, az már elég ahhoz, hogy a képzelődő emberlélek kész legyen a nagyotakarásra. *Hihetetlen magasságokat jár be képzeletével a tudomány büszke lovagja, ha egy kicsiny sikert arathat.* Nem jut eszébe, hogy előtte milyen sok és nagy sikereket és dicsőségeket arattak mások, és - a vége mégis csak a halál győzelmével fejeződött be, és a jelen kicsiny játéka elmúlt, visszahozhatatlanul és örökre, mert semmi sem ismétlődik meg, ugyanúgy, és abban a formában, ahogyan a jelen azt megfestette, kiszínezte és formába öntötte. *Az emberiségnek ez a része nem gondolkozik.*

A fejlődésről beszél, de a fejlődés elé csak akadályokat rak, hogy ne abban az irányban haladjon, amely természetes és igaz, hanem a kitérők egész légióit igyekszik megteremteni, hogy az igazság ne gördülhessen simán előre, hanem a félrefejlett elgondolások tömegeiben időzve, az egyéni én céljai juthassanak mindenkor az előtérbe. Ezek pedig mindig a jelenre vannak építve, és az egyéni én kiemelkedésére. Ez a hiúság és az önmaga felértékelése az egyik részről: az irigység, és ártó szándék a másik részről. Ez a két részről való viaskodás állítja meg a tökéletesség felé való fejlődés útján a rövid kis megszabott időre testet öltött szellemek pályáját. Nem juthat sem az egyik, sem a másik tévelygő emberi lélek a befejezésig, amelynek eredményét magával vihetné az igazság világába. Féleredménnyel kénytelen befejezni mindegyik a maga életét, hogy siratva az elpazarolt időt és tapasztalati eredményeket, üres kézzel érkezzon meg az igazi fejlődés nagy törvényének birodalmába. A halál igazsága, az elmúlás kérlelhetetlen törvénye véget vet minden tévelygésnek, önmaga felől alkotott képzelődésének, mert a valóság több és erősebb, mint az egyén akarata, vágya és hibás elképzelése. Jaj, ha a múlandóban olyan elgondolásai és cselekedetei voltak, melyek az emberek és más szellemek keserűségét, szenvedését, könnyeit és átkait okozták, mert ezek alkotják az ilyenek világát, ahonnan szabadulás nincs. Jaj az olyan tudománynak, amellyel nem előre - a megjavulás és megtisztulás felé - halad az emberiség, hanem hátrafelé, a bűnbe, az erkölcstelenségbe, a tagadásba és az egymás legázolásába.

Jaj és ezerszeresen jaj a gonoszban alásüllyedt emberlelkek millióinak, akiknek adatott a tiszta világosság, és ennek ellenére az ő cselekedeteikkel sötétséget borítanak a Földre, és állítják, hogy ők az isteni akaratot szolgálják. Ezek mind olyan bűnök, melyeket jóvátenni, kitisztogatni nem lehet, mert maguk a cselekedetek ítélkeznek az ő elkövetőjük felett. Azért, hogy ne kelljen felettük gondolkodni, az ember megtagadja az igazságot, megtagadja önmagát, mert tagadja azt a bizonyosságot, hogy a lélek él és túléli a bizonytalanságot, a múlandó jelent, mert a jelen után nem következik egy jövődő, mely a jelennek a fejleménye, következménye. És - ez a tagadás csak egy csökönyös önáltatás, a tudatnak egy félrevezetése. Ez a korszellem a megöregedett, fejlődésre képtelen embercsoportok végső vonaglása, mely lezáródik nagyon hamar, és megszületik az új korszak, melyben a megcsalódott, *sokat szenvedett emberek szellemei a maguk friss, eleven hitével, igazságra vágyódásukkal jönnek és benépesítik a Földet.* Elsöprik és kitisztogatják az elmúlt kor csökevényeit, melyek mint elhasznált és félredobott lim-lomok, még érdeklik az elmaradott lelkeket, akik a megszokott hibáikról és tévelygéseikről nem tudnak lemondani.

Valójában azonban az új világ, az új világos felfogás veszi át a vezetést és irányítást. - Ez pedig nem messze van, és ezt megelőzően jön egy biztos kézzel dolgozó - ha nem is mindenben hibátlan, de - a jóra és igazra törekvő hatalom, mely igyekszik a sebeket behegedtetni, a bosszúállást feltartóztatni, egyelőre nem lesztek előtérben, azaz még sehol nem szerepel ez a lehetőség, de eljön mindennek az ideje. Azért mondom én csendesen, várjatok és ne beszélgetsetek előre senkivel ezekről. Majd eljön az ideje annak is. Azért mondom én, hogy ne hagyjál fel a reménnyel, és ne engedd át magad a lemondásnak, mert a lélek ereje meggyengül és ellankad és amikor szükség lesz rá, akkor nem tud akarni, és cselekedni. Az új világ, az új korszak már megkezdődött, és nem hiába szenvednek azok, akik várják az Úr eljövetelét - nem azon mód, ahogyan írva van - de meglátja minden tagadó elméletet hirdető lélek, hogy az ő idejük elmúlt, megszűnt. Ők már nem vehetnek részt abban az új korszakban, mert jobb lenne, ha világgá mennének. Ezek azok a talajt vesztett, lézengő lelkek, akiket nem

vesz be a jövő, pedig megpróbálják, és úgy tesznek, mintha ők is várnának, de az a letagadhatatlan múlt, mint kísértet követi már itt a Földön.

Az Úr születésének szent éjjelén imádkoztatok és kérjétek az ég Urát, hogy küldje el az Ő angyalait a csodálatos hírrel a világba, hogy közel van az Úr megszabadítása azokhoz; akik hittel várják és virrasztanak imádkozó lélekkel, hogy amikor itt lesz, hírül adhassák a reménytelenségben szenvedőknek, a keresőknek, hogy ne menjenek az árusokhoz olajért, hanem tartsák készen lámpájukat, mert aki nem gondolkozik idejében, az kívül marad a lakodalomból, mert az ajtók bezárulnak hamar... És amikor már mindenki hallelujával fogadja, akkor már hiába áll a hivatalosak közé, ha nincs lakodalmi ruhája: kívül marad ...

Az utolsó idők küzdelmei ezek, a sátán megtévesztettei azt hiszik, hogy az övék a hatalom, a világ, az élet - az ő igazságuk a helyes, mert lám előnyöket és nem remélt örömöket hozott részükre, de nem nagyon érnek rá élvezni ezeket, mert az idő siet és csakhamar lejár az óra: a próbák ideje. Azért nem szabad az ő örömeiket irigyelni, mert ez, ha nem is irigység, ha csak az igazság méltatlankodása is, de keserű cseppek vegyülnek a hit és a hervadozó reménység italába.

Bízzatok! A ti Uratok eljön és kiment a veszendő - merülésre ítélt - életbárkából. Ne higgyetek a látszatnak, mert az utolsó pillanatok is a megtévedt életek mozzanatait mutatják majd, de ti higgyetek Őneki, Aki kezében tartja a földi világ sorsát, éppen titeket hagyna el? Az élet megy a maga útján, ki milyen irányban halad, odatalál, mert mindenki eléri a maga célját, és mindenki megtalálja, amit keres. Az örökélet igazságát a lelketekben kell hordoznotok, azt kell érvényesíteni az átmeneti életben, hogy az örökéletben már a ti beszédetek és cselekedeteitek szerint bele tudjatok illeszkedni abba a törvénybe, amely szerint a magatok igazsága is bele tud illeszkedni az örökélet igazságába. Az élet mindig komoly dolog volt - de most a korszak végén - egészen ítéletszerű. Azért vigyázzatok, és imádkoztatok, hogy hitetekkel, és reménységetekkel, tudásotokkal kívül ne maradjatok.

Isten segítsége legyen veletek.

A NAGY ÉS UTOLSÓ PRÓBÁLKOZÁSOKAT ÉLI AZ EMBERI LÉLEK(*)

Névtelen Szellem 1960. május 23.

Az elmaradottak utolsó próbatétele - A végzetes, helyrehozhatatlan károkat okozó büntett - A lélekgyilkosok - A kiválasztódás folyamata - A későn érők szomorú sorsa - Amikor mindenkinek meg kell térni, de csak a belátás, beismerés, őszinte megbánás hozza meg a lélek felszabadulását - A hibás, félreértett igazságok még nem értik meg a krisztusi igazságot - Babilon pusztulása nagy lesz, mert a sátán uralma alá hajtotta a világot - Akik nem maradnak itt a végső leszámolásra

Már várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Ne legyél ezek felett felháborodva, mindenki csak azt adhatja bele az életbe, ami a lelkében túlsúlyban van. Ez a túlsúlyban lévő érzés és gondolat adja meg minden léleknek az irányt, hogy merre és hogyan induljon el a földi élet útján. Nem is tudja, de nem is akarja megváltoztatni azt a maga elé vett célt, amely az ő sorsát fogja képezni. Így az emberek nagy többsége mutatja meg mindig azt a fokozatot, melyhez az az égitest tartozik, amelyen ez a nagyobb szellemcsoport él, és amely irányban ez halad. Nem először, s nem utóljára járják meg ezek a csoportok ezt az utat, amely felfelé vezet ugyan, de apróbb-nagyobb pihenésre szánt kitérőkkel visszavissza csábítja azokat, akik még nem akarnak, vagy nem tudnak elég erőt magukban kifejleszteni ahhoz, hogy állhatatosak maradjanak maguk elé vett céljukhoz. A korszak végére ezek az elmaradottak egy utolsó próbatétel céljából ismét előhívatnak a földi életre, hogy az elmulasztottakat kipótolhassák, és ezzel magukat felvétethessék az új és magasabb színvonalú életet élők világába. Ezt a nagy és utolsó próbálkozásokat élők idejét látod és látjátok magatok előtt lefolytatódni - nem mint akik csak nézik, hanem akik érzik is ezeknek a bűnökben való tobzódását - mellyel szenvedéseket, gyötrődéseket osztanak minden körülöttük élőknek. Ez az a nehéz ítélet részükre, mely elől nincs menekülés sem az életben, sem a halálban, mert amíg a hasonló a hasonlóval áll szemben, addig nincs ítélet és kárhoztatás, mert egyik a másiknál nem

nagyobb, nem jobb, nem igazabb. De amikor ilyen nagy távolságot betölt a gonoszság a maga erejével és hatalmával és minden nálánál jobbat, igazabbat lerombol, ami útjába esik: ez már végzetes és helyrehozhatatlan károkat okozó bűntett, amivel önként kizárják magukat a felfelé vezető úton való haladásból.

Ez az önmaguk által helyesnek ítélt cselekedet teszi lehetetlenné részükre a jobbakkal való együtt haladás lehetőségeit, és mivel az idő nagyon közel van ahhoz, hogy új próbák által, új lehetőségek nyíljanak részükre, így lemaradnak és a nagy átalakulás idejére ezek már távol lesznek a földi testöltés eshetőségeitől. *Mert mindenki, aki elvetette magától a hit megtisztító, megjavító, jobbá, nemesebbé nevelő igazságait, és ezzel erőtlenné tette, nemcsak a maga, hanem mások részére is a magasabbrendű igazságokban való betekintést, azok lélekgyilkosok és a gonoszok melegágya készítői a földi életben.* Az idők végére szükséges, hogy a konkoly kiválasztassék, és amely lélekben a rossz túlsúlyban van, az kivettetik a külső sötétségre, ahonnan nincs már visszafordulás. Mielőtt azonban mindezek véghez mennének, mindenkinek, aki a Földön élt és él: megpróbáltatást kell elszenvednie, hogy az igazság mérlegén mennyit nyom. Lehúzza-e a lélekben lévő jó és igaz a mérleg serpenyőjét? - Ha a rossz húzza le, akkor elhangzik az ítélet: „könnyűnek találtattál!”. Ez a könnyűség azt jelenti, hogy alkalmatlanná vált a jobb az igazabb, a boldogabb életre, vagy nem érkezett még el arra a fokozatra, hogy ezt az életet és az ehhez való szellemi és lelki kellékeket megszerezhetette volna - avagy már közel volt hozzá, hogy azt elérje, de több fogyatékoságai miatt a már nehezen megszerzett lelki képességeket elpazarolta. Nem tudta megérezni a lelke, hogy mi válik javára, és a jót elszórta, hogy a könnyen elérhető igaztalan jókat megszerezhesse, és ezek mellett tartott ki, mert ez kényelmesebb volt, mint az igaz jóért harcolni és megpróbáltatásokat elszenvedni. Ezeknek nagyon szomorú a sorsa, mert későn érnek meg a bűn felismerésére, amikor már nem lehet kitérni a gyorsan bekövetkező bűnhődések elől.

Minden bűnből, tévedésből meg lehet térni! Sőt, eljön az idő, amikor *mindenkinek meg kell térni*, mert az igazság kényszerítő ereje nem engedi ki szorongató nyomása alól. De ez a megtérés nem

hozza meg azt a boldogító és örömteljes felszabadulást a léleknek, amit az a megtérés, amit a belátással és beismeréssel, az őszinte megbánással és a teljes megváltozás elhatározott nagy akarásával maga elé vesz az emberi lélek. Ez a megtérés: amit az emberi lélek önmagában a saját igazságos ítéletével, mint elkerülhetetlen szükséges megváltozást maga elé tűzött és ezt a Mindenható Isten elé viszi és az Ő segítségét és kegyelmét kérve - felajánlva rakja le az Úr lábai elé, ehhez hű marad, nem engedi a világ szerinti külsőségektől magát befolyásolni, sem a világ csábításaitól, sem a fenyegető rémképeitől, hanem kitart a megismert mennyei igazság mellett. Ez harcokat, megpróbáltatásokat jelent, azért mondja az Úr: „nem hoztam békét, hanem fegyvert”, mert ellenségévé válik a fiú az apának, a leány az ő anyjának, és egyik a másikkal ellene van azok miatt az igazságok miatt, melyeket az Úr hirdetett. Mert *ezek az igazságok nem kedveznek a bűnnek, sem a hibás, félreértett igazságoknak. Nem erőszakosak, nem uralkodásra, hanem szolgálatra kötelezőek.* Azért a jó a jobbnak ellenségévé válik, mert az még nem érti meg, nem tudja felfogni a krisztusi igazságot, még nem fejlődött föl ezekhez, hogy ezeket megértse. Ezért ellensége a világ mindazoknak, akik az Úr útján járnak. Eljön azonban az idő, amikor minden szem felfelé tekint, mert csakis onnan felülről várhatja a szabadítást. Belátja, hogy a világ nem adhat semmit, még a hatalmasoknak sem adhat olyan pihenő helyet, ahol biztonságban érezhetnék magukat. És én boldognak mondom azokat, akik arra az időre már lerakják fegyvereiket, melyekkel a gonosz ellen harcoltak, és sajnálkozva tekintenek a pusztuló világra, melyet idejében elhagytak az Úr hívó szavára hallgatva. Az Úr ma is éppen úgy hívja ki a bűnök fészkeiből és tenyésztelepéről övéit, mint régen: „jőjj ki népem a pusztulásra ítélt Babilonból!”. Igen, mert annak pusztulása nagy lesz. És aki évezredek múlva a romokból kiássa, megtalálja a babiloni pusztulásból hírmondóul fennmaradt kis darabkákat, eltűnődik majd felette, vajon miért kellett elpusztulnia annak a fejlett kultúrának, melyet bizonyára nagyértelmű emberek teremtettek meg a világ boldogítására? - Azért, egyedül csak azért, mert ellene álltak az Isten törvényének. A sátán felemelkedett, és uralma alá hajtotta

a világot. A világ pedig elhagyta az Istent, hogy a sátánt követesse. Aki pedig nem követte ezt, azt a sátán követői üldözték, mert a sötétség nem állja a világosságot, a hazugság nem állja az igazságot, a tökéletlenség nem érti meg a tökéletesség semmiféle rendelkezését és ellene áll, mert nem tudja, hogy az jobb és helyesebb, célravezetőbb a boldogság elérésére, mint az ő elgondolása. Azért gögös és elbizakodott, mert azt „hiszi”, hogy az ő elgondolása jobb, gyorsabban célhoz vezető. Azalatt minden megmozdulásával, minden felfedezésével maga alatt fűrészezi az ágat és nem tudja, hogy már csak egy kicsiny ideig tarthatja magát, mert alatta a tátongó mélység, melybe belezuhan!

De akik az Úr szavát szívükben hordozzák és az életüket ezek szerint rendezik be, azok nem maradnak itt erre a végső leszámolásra. Ezek idejében eloldozzák életük sajkáját a földi élet múlandó örömeit kínáló, gonosz célokat szolgáló csábításaitól, és beveznek az örökélethez vezető biztonságos kikötőbe. Kis hajójukból minden felesleges terhet kidobálnak, hogy ha a vihar jön, könnyebben és gyorsabban haladhassanak előre. - Az Úr pedig szemléli a feléje siető kis hajókat, és idejében segítséget küld. Más hajókat bíz meg a segítség küldéssel. Ilyen „más” hajók körülvették már a te küzdő kis hajódat, és már nem messze a cél, hogy elérhessed. Én is egy ilyen kis segítő hajó kormányosa vagyok és azt mondom: igaz, hogy a vihar még tombol és elnyelés-sel fenyeget az ár, de van fölöttünk egy hatalmas Úr, Aki a viharoknak is parancsol. Én melletted vagyok, és nem hagylak el, ne féljél semmitől, amíg az Úr téged itt tart a Földön, addig minden vihar lecsendesedik. Minden elcsendesedik, nem messze az idő és a reggel fényében elfelejtet az éjszaka rémségeit.

Jövő alkalommal többet mondok. Most pihenjél és bízd magad az Úrra, Ő mindent elintéz. Isten veletek. Azért jöttem ma, siessetek mindent elvégezni.

AZ IGAZ JÓ HŰ SZOLGÁLATA(*)

Névtelen Szellem 1961. február 6.

Az átlagember eszményi vágya - A tévelygés szellemének üzelmei - Boldog, aki rövid földi életében az igaz jót és értékes célt választotta - A hazafelé vezető út - Az eszmei közösség mindenki részére kegyelem - Az Isten igazsága nem tűri meg a hamisságot - Akiket kiküldenek a „lakodalmás ház”-ból

Már valóban én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Tudok mindent, nem kell, hogy szavaiddal mondd el, mert a lelked engem már időben mindenről pontosan tájékoztatott. És ha nem tette volna - akkor is látnám minden szó nélkül - le lehetne olvasni. Ne félj tőle, ez még egy kis ideig így lesz hullámlázó formában, lassan mégis eltávolodik. Nem, ez egy kis kitérő a te utadon, nem lehetett feltartóztatni, mert ezt mással együtt kaptad az élet nagy műhelyéből. Valójában ezt már nem érted volna el, mert nem volt eredetileg ilyen hosszúra szabva (lásd: Médiumi élmények, 49. oldal, 2. bekezdés), de ezzel te - azaz ti - megtakarítottatok egy nagy, igen nagy utat, s ezzel együtt: az újabb étellel járó megpróbáltatást és nehézségekkel járó küzdelmeket. Az élet nemcsak azt jelenti, amit az átlagember felületes gondolkozásaival áttekint, hogy lehetőleg jobb, kellemesebb anyagi körülmények közé születni és abban felnevelkedni, az átlag tudást megszerezve egy többé-kevésbé gondtalan és örömeiket kergető ifjúságot leélni, utána családot alapítani, azokat is felnevelni és több-kevesebb sikereket aratni, az életet megelégedéssel lezárni, és a halált minél távolabbi időre kitolni. - Ez az átlagembernek a legeszményibb vágya és törekvése. Még nem tudja és nem is akarja tudni azt, hogy ez csak futó homokra való építkezése az emberi léleknek, ha nincsenek nagyobb eszményei, melyekért harcolni, küzdeni, dolgozni kell az életnek minden szakaszában. Elkezdve a gyermekornak majdnem az elején és végezni az öregkor végső határán, amikor már kihullik a munkaeszköz a kezéből. *Ez a nagy munka és feladat az ember saját lelkének a kiművelése, hogy minden helyzetben úgy forgassa ezt az eszközt - amit az ő sorsa, végezete kezébe adott - hogy ki ne engedje venni a kezéből, mert ha ez*

megtörténik, akkor már nem ura önmagának, sem elveinek, hanem játéklabdája annak az idegen hatalomnak, amelyet szolgálnia kell egész életében, sőt még azon túl is. Ez pedig nem más, mint a tévelygés szelleme, aki mindig elérhetetlen és kielégíthetetlen vágyak alakjában üzi, hajtja oly célok elérése felé, melyek csak addig kívánatosak, amíg a vágy festi őket színessé, széppé és boldogságot ígérökké. A lélek megfáradva, mindenben megcsalódva, tehetetlenül veti magát a vélt pihenés karjaiba, mert azt hiszi, hogy a halállal mindentől megszabadult.

Ez a tévedés kimondhatatlan nagyszámú lélekkaravánokat szállít át napról-napra az emberek világából a lélek birodalmába, ahol egy új életformában folytatódik az élet tovább, de remény és a megnyugvás lehetősége nélkül. Boldog emberlélek az, aki *a rövid földi létben megismerhette az igaz jót, az értékes célt, és azt az irányt választotta magának*, amely felé, ha nehezebb is az út, de mégis elérhető a cél, és a célhoz érve megvalósulva látja lelkének az igaz jó iránti vágyát és törekvését. Ebben a célhoz érésben új vágyak, új igények lépnek előtérbe, és ezek már boldog megnyugvásban, biztos tudatban vezetik a lelket mind beljebb és beljebb az ígéretnek beteljesüléséhez. *Amíg a földi ember hisz az igaz jó beteljesedésében*, - bárhol és bármikor érheti is el azt - ha rálépett a hozzávezető útra, és elfordult a hazug ígéretekkel csábító világ csalogató képének szemlélésétől - és halad az előtte megmutatott igaz úton, *az ne féljen sem a jelentől, sem a jelenben még sűrűn lefátyolozott jövőtől, mert az nem téved el, az nem esik a káprázat hatalmába, az halad a neki kiszabott úton előre, még akkor is, ha körülötte vadállatok ordítása hangzik is, ha a csúszó-mászó hüllők elfedik is az egyenes utat előtte*. Így nincs semmi elveszve az élet értékéből, mert minden lépéssel közelebb a vágyott cél, sőt sokak el is érték, mert a földi élet álmából való felébredés már az élet ragyogó képét tárja a földi vándor elé.

Azért ne legyél elkeseredve, gyermekem, veled vagyunk, és ha ilyen kitérőknél van is egy-egy kis fennakadás az élet élődíjei miatt, azért mi előre megyünk azon az úton, melyet a mi Urunk, Megváltónk a saját vérével hullatva mutatott meg nekünk. - Ne aggodalmaskodjál semmi miatt, az isteni Gondviselés elegyengeti

majd az életedet, és meglátod, több és jobb, értékesebb emberlelkek kapcsolódnak majd a te emberi munkád által elérhető igazság megismeréséhez, mint azelőtt. Kicsinyes emberi tökéletlenségek miatt ne engedd át magad a kétségeskedésnek, hiszen láthatod azt, hogy eltereli az útból mindazokat az Úr, akik nem tudják betölteni azt a feladatot, melyet be kell tölteni mindazoknak, akiket akár így - akár úgy, a fejlődés törvényének szele erre az útra sodort. *Azért ne higgye senki, hogy az ő lelki fejlettsége, vagy az Úr különös kegyelme, vagy az ő nagyrahatottsága predestinálja arra, hogy valamely értékesebb társaságban, mint tag, részt vehet. Mindenkinek a részére kegyelem az, ha az élet nagy titkát kutatók eszmei közösségébe eljuthat, de ez nem végcél, ez csak a meghívottság előjoga, ez csak a kiválasztottság gyorsabb forgatagában való önkéntes beállást jelent.* Ebben a közösségben a kiválasztódás gyorsabb ütemben megy végbe, annak ellenére, hogy minden léleknek megvannak az ő sajátos hibái, bűnei és bűnre, tévelygésre való kisebb-nagyobb hajlandóságai. *Aki szolgálni akar az eszmének, az szolgáljon azzal, amennyi igaz értékkel rendelkezik.* Azonban jaj azoknak, akik hamis értékekkel akarják magukat széppé tenni, és abban tetszelegni, magukat azzal igazaknak mutatni. Az Isten igazsága nem tűri meg a hamisságot, és minden takarót fellebbent, és *akinek nincsen menyegzői ruhája, azt előbb, vagy utóbb, de kiküldi a lakodalmas házból.* Ez ellen nem fellebbezhet senki, mert nem emberi kéz, hanem a kiválasztás törvényének szele fújja el a közösségből azokat, akik nem tudtak felöltözödni az Úr előírt igaz törvényébe. *Ez nem a külső formában, hanem a lélekben elrejtett isteni uralkodó törvény követésében, a cselekedetekben nyilatkozik meg.* A cselekedetek bármennyire álcázva is, de elárulják a lélek mineműségét és hovatartozandóságát. Erről legközelebb nyíltabban próbálok véleményt mondani, egyelőre várni kell, talán ez próba és még egy pár - azután.

Te, a magad nevében, amit jónak látsz, mondd meg. Most én még nemsokára jövök, addig nyugodjál és várjad az Úr segítségét. Isten veletek.

BESZÉLGETÉS(*)

Névtelen Szellem 1961. július 17.

*Vigasz - A rossz légköri befolyások és az életidő megrövidülése -
A hit nyugodtabbá, bizakodóbbá teszi az embert*

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Látom én azt is, hogy most még küzdesz a fájdmakkal és a gondokkal - hogy mi lesz veled, ha nem tudsz munkálkodni megromlott erőid és tested hasznavethetlensége miatt? - Ne vedd ezt most a szívedre, hogy én még neked pihenőt akarok adni, én ezt nem azért mondtam, hogy benned félremagyarázásokat keltsek életre - mivel te az utóbbi időkben sokszor azt hiszed, hogy most már nem vagy alkalmas a munkára. - Nem azt értem én ezek alatt, hanem, amit a sors kiszabott azt - ha nem is egészen pontosan - de valamennyire el kell hordozni annak, aki valamely rétegbe bele helyeződött. Ezt lehet meghígítani, vagy megsűríteni, de nem lehet megsemmisíteni. Ezt meghígítottuk és felduzzasztottuk, hogy mégis megemészthető legyen a te részedre is. Ezért tovább tart ugyan egy kicsit, de nem olyan nehéz az elhordozása. Most majd jön egy idő, ami egy kicsit megviseli a te erőidet is, de azután szépen lecsitul minden, bár nem lesz minden egészen úgy, mintha a régebbi, egészségesebb állapotodba visszahelyezkedtél volna, mert vigyázni kell mindenre, de egészen tűrhető lesz az állapotod. Tudom, ezek az idők tégedet nagyon megviseltek, de ez megjavul mindenképpen. Nem lehet és nem szabad az embernek mindenről idő előtt tudni, mert az ember gyenge annak elviselésére, amit tud. Az események úgyis megmutatják, mert minden előre veti vagy a fényét, vagy az árnyékát, azért kellett ezt letakarni tetszetős eshetőségek takarójával, mert ez téged idő előtt megviselt volna, és még nehezebben tudtad volna elviselni ezt a súlyos tudatot, mint így, a bekövetkezett lesújtó valóságot. Neki is, meg neked is sokkal nehezebb lett volna a tudat elviselése, hiszen ő úgyis sejtette, de a reménység így még fenntartotta a hitet abban, hogy te meg tudod őt menteni. Azonban, ha te minden erődet megfeszítve sem tudtál volna segíteni, az tebenned is, meg őbenne is nagyon meg-

lazította volna a hitet. Ezek a nagyon rossz légköri befolyások nagyon reányomják minden kicsit érzékenyebb lelkületű ember életére és egészségére a sötétség bélyegét, és sokan meghalnak előbb, mint azt az ő életidejük megkívánná. Most még nehezebb lesz egy kicsi ideig, mert mind a külső, mind a belső nyomás kifárasztja az idegszférákat, és mindenféle betegségekre készíti elő a testi anyagokat. *De egyszerre minden fellazul és kienged a nyomás, az emberek meggyógyulnak és jobb lesz minden.*

Az nem időhöz, hanem az eseményekhez és a lehetőségekhez van számítva. Ő még elhúzhatta volna tovább is, de az eseményeket ő maga is megsietette azzal, hogy olyan erőket hozott mozgásba, amelyek telítve voltak részére elviselhetetlen következményekkel. Ezeket, mint mondom, nem lehet órákra és percekre meghatározni, mert az emberen múlik minden. Az égitestek hatásai is éppen úgy, mint a külső hatások, hullámzásszerűen csapódnak bele az időbe, az egyik ember jobban bele tud helyezkedni, mint a másik, az egyiket elsodorja, a másik ott marad a helyén. Azért van a hitnek óriási ereje és hatása egyiknél, a másikonál semmi, mert a hit nyugodtabbá és bizakodóbbá teszi az embert annál, mint aki nem tud, vagy nem akar hinni, bár az is hiszi az ő maga tévedését - amíg képes, de a valóság letörli a hamis hitet, és utána van a nagy összeesése a léleknek.

Most ugyancsak nehezebb erők uralkodnak, mint máskor, de ez is elmúlik. Ez most egy hét, vagy még egy pár nap kell hozzá. Ezért nem akarok most elkezdni, mert akadályokba kellene ütközni. Az egészségedre nagyon vigyázzál, az evéssel és a fáradással, és amennyire csak lehet, az izgalmakat is kerüljed, hogy megnyugodva jobban átvehessed a magad részére az átadni való utasításokat, mert most már többet leszek veled. - Nagyobb oka van annak, mint azt egy ilyen kis idő alatt meg tudnám mondani, de ha nyugodt leszel, meglátogatlak és megmondom. Akkor most én azt mondom, pihenjél és kíméljed magad, hogy minden könnyebben menjen. Ha minden jó lesz, meghozom azt, aki már igen vágyódik arra, hogy veled beszélhessen.

Jézus nevében elbúcsúzom most tőled, nagyon vigyázzál mindenre.

Isten veled.

NAGYON NAGY IDŐK ELŐTT ÁLLTOK! (*)

Névtelen Szellem 1961. szeptember 7.

A lélek vonzódása - A sorson nem változtathat, ha a hazugságot szolgálta - Akik nem értek meg az igazság felismerésére - A tudomány hatalmával, az eszmék hullámmásával mit indít el a nagyotakaró - Akiket a mélység sok időre elnyel - Az Úr szőlőjében szívesen végzett munka - Akik az Urat szeretetből szolgálják - Nagy idők előtt álltok, döntő: ki hogyan állja meg a helyét

Már valóban én jöttem hívásodra az Úr Jézus nevében, gyermekem. Az élet a Földön csak átmeneti és próba: hogyan és mint valósítja meg sokszor a lélek a maga elé vett szándékait akkor, amikor szabadon választhat a jó és rossz között. Hogyan végzi el a valóságban mindazokat a boldogságának megteremtéséhez szükségesnek látott jól átgondolt tennivalókat, melyeket már a saját érett ítéletével is jónak és igaznak tart. Minden emberlélek, aki öntudatos akaratával és cselekvéseivel az isteni lélek sugalmazása felé hajlik, az nem a Földön - csak úgy véletlenül - jut azokhoz a megismerésekhez, melyek nemesebb és tisztább eszmék felé vonzzák az ő lelkét, hanem ezt a keresését már sok vágyakozás, gondolkozás, cselekvésre indítás előzte meg a szellemi életben. Ezeket a kereséseket sok szenvedés, kétségbeejtő kapkodás, reménytelenség, hiábavaló erőfeszítések, csalódások, fájdalmak facsarták ki a lélek legbensőbb érzésvilágában, mert látta az igazság kétségbeejtő hatalmát, ami ellen nem tehet senki semmit, amivel csak egy cseppnyi enyhületet megszerezhetne. Mert a léleknek nincs semmi szabadsága arra, hogy bármit is megváltoztatasson a maga egyéni sorsában, ha a szabadságában nem az igazságot, hanem a hazugságot szolgálta, azt igyekezett érvényre juttatni, egészen addig, amíg az elszámolás ideje el nem következett. Akkor azért esik kétségbe, mert a lehetőségek bezárultak mögötte és azoknak már nem ura többé. Ezek valóságok azoknak a részére, akik cselekvési idejükben nem értek meg az igazság felismerésére, mert nem hittek a valóság létezésében - s ha hittek is valamennyit - de nem igyekeztek az „igaz jó” törvényét magukévá tenni, annak az irányítását nem fogadták el, mint lélek és

életformáló hatalmat, hanem igyekeztek megalkudni, a sátáni hamis igazságnak helyt adtak a maguk életében és cselekedeteik irányításában, mert az kedvezett a bűnös hajlandóságok érvényesítésének, és ez könnyebbé tette, sőt kívánatossá tette a földi életet. Ezek, mint az elkárhozottak rossz kipárolgásai, megfertőzik a Föld légkörét, és ebbe a fertőzött levegőbe jönnek azok a lelkek testesülni, akik meg akarják próbálni a kapott szabadságban, hogyan tudnak megállni a bűnök kitörő viharaiban, melyek, mint a tűzhányóhegyek - időről időre elsöprik az életet, és az életnek minden javait megsemmisítik. *Sohasem tudhatja senki, hogy a földi tudomány előrelépésével, az eszmék egymást követő hullámzásaival, törtető nagyotakarásával mit indít el az ismeretlen lehetőségek kiszámíthatatlan felszabadításaival.*

És mégis, ilyen nagy és hatalmas ereje van a csábító szabadságnak, mely az emberi lelkeket a megnyitott szakadék felé viszi, és onnan visszafordulás már nincs. - A mélység sok időre elnyeli a lehulló emberlelkeket, akik hiába sírnak, jajgatnak, könyörögnek, a mélységből már többé nem hallik fel a sírás és jajveszékés. - A korszak lezárulásával más törvények, más eszközök, más lehetőségek jutnak érvényre, és ennek a korszaknak eltévelyedett és meg nem tért gyermekei süket fülekre találnak majd, ha a szellemi világ kapuin zörgetnek. - Ezek az idők már nincsenek messze, így én azt mondom: mindenki, aki ismeri az igazság rettenetes hatalmát és ismeri a szeretet mindent feloldó és felülmúló, újjáteremtő erejét, az isteni kegyelem lehajoló üdvösségét kínáló akaratát, azt a boldogítani akaró, mindent odaadó nagy áldozatát, hogy megmenthesse mindazokat, akik még megmenthetőek: az nem teszi mérlegre az ő munkálkodását, nem számítja ki az időt, hogy mettől-meddig köteles munkát végezni az Úr szőlőjében, hanem bevárja azt a szót, amit az Úr intéz hozzá, amikor megelégedésével így szól hozzá: „jól van gyermekem, elvégezted a reád bízottakat, és nem sajnáltad a fáradságot, hogy az én eltévedt bárányaim közül egy párat hazahívjál az én nevemben, és tiszta vizű forráshoz vezessed őket, mert azok éhesek és szomjasak még. Az egybeterelteknek megmutattad a nagy védő akol ajtaját, hogy ők is vezethessenek haza azok közül az eltévelyedettek közül, akik elvesztették tájékozódó képességüket.”

És az Úr nem a kialkudott bért fizeti meg egyiknek sem, aki egész lelkét és testi életét, testi javait a szent munkában kamatoztatja, mert mind a testi, mind a lelki javait megáldja és megsokszorozza az időleges életben, és nem mértékkel méri - azaz nem érdem szerint, nem igazság szerint kimérve - hanem a szeretet mindent odaadó örömteljes adakozásával önti ki áldásait azokra, akik Őt szeretetből szolgálják. Aki nem félelemből engedelmeskedik az Ő szavának, hanem a szeretet mindent megértő és odaadó érzéséből, azzal a bizakodó, szent ráhagyatkozással tekint az eléje adott ismeretlen cél felé, mely a legteljesebb bizalom megnyilatkozása: mert ezt Ő akarja így, ezt Ő így látja jónak.

Ezt nem mint feladatot, mint munkát, mint célt adom eléd és elétek, hanem mint egy próbát, hogy meglássák azok a szakértő drágakő csiszolók, hogy a sok oldalról csiszolt gyémánt valóban minden oldalról tisztán sugározza-e vissza a reá vetített fénysugárt. Igen, gyermekem, nagyon nagy idők előtt álltok, és most sok dől el, hogy ki hogyan állja meg helyét ott és abban, ahová az Úr állította. Vigyázzatok! Ezt még én megmondom ... ha időd és akaratod van, hívjál, most már jövök. Ez minden el lesz intézve. Isten veletek.

SEMMI SINCS HIÁBA - OK NÉLKÜL - A FÖLDÖN(*)

Névtelen Szellem 1961. október 12.

Más a testi és más a lelki összetartozás - Istennek célja van az ember életével - A megmagyarázhatatlannak látszó nehéz feladat - A példaadás hatásai - A szeretet irgalmassága sokoldalú - A szükséges erőforrások a bűn elleni harchoz - A nem könnyű feladat - Vigasz

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Látom és tudom, mi az, és énnekem ezt jólesik látnom, mert ezt én kértem az Úrtól, hogy hallgassa meg az én kérésemet... Mindennek oka és célja van, gyermekem, ne higgyed azt, hogy akik az Úr útján valaha összevezéreltetek, azokra nézve a változások olyan hatással vannak, mint a közönséges testi összetartozásban élőkre. Mindennek oka és célja van az egész teremtettségben, és ha azt

nem is érzi a lélek a földi életében olyan mértékben, mint azt a magasabb régiókban érzi, de jönnek idők és alkalmak, amikor a külső burkok változásaiban megcsillannak egy kis időre a menyeyei visszatükröződések, melyek a valóságos célt sejtések formájában tudtára adják a lélek burkolatain keresztül a legbensőbb éneknek, és ez a legbensőbb én megrezdül, és - az értelmet megkerülve - az érzések világában új, eddig nem érzett rezdüléseket hoz létre. Mint előkészítő, talaj megmunkáló eszközök végzik feladatukat, ezek az eddig nem ismert vagy csak elfeledett érzések, melyek magasabb feladatokra képesítik a szellemet, akit az Úr a homályból érdemesnek tartott előhívni, és rá olyan munkát bízni, mely a maga helyén és idején alkalmas eredményeket tud majd létrehozni. *Látjátok gyermekeim, semmi sincs hiába a Földön*, ha nem is látszik földi értelmek szerint célravezetőnek, de ha engedelmes lélekkel és az Úrban bízva hajtjátok meg fejeteket az isteni akarattal előtt, az isteni bölcsesség mindent a ti javatokra fordít, ha abban a pillanatban az nem is látszik meg a földi életben. De nem minden gyümölcs érik meg egyszerre, és eljön azért mindennek a szüretje, és ha gondosan megtartja az emberi lélek magában az isteni célba való belehelyezkedés gondolatát, nem csalódik meg, *mert minden eredmény részesedést hoz mindenkinek a részére, aki hitt abban, hogy az Istennek - az emberek által nem értett - akarata és célja van az ember életével.*

Azt akarom ebből a te részedre - és mindenki részére - megmagyarázni, hogy vannak kemény, szenvedésteljes életek a Földön, melyeknek értelmét az emberek a maguk felfogása szerint akarják mindenképpen megmagyarázni, de ezt semmiképpen nem tudják elfogadhatóvá tenni, mert az igazságban élő lélek tiltakozik ellene, hogy az isteni igazság ok és cél nélkül szenvedésekre ítéljen olyan lelkeket a Földön, akik nem vétkeztek az igazság ellen. Akik nem okoztak senkinek olyan szenvedést, amelyért ilyen büntetés járna. A téves - úgynevezett - „karma” törvénye sem igazolhatja a minden bűnös vágy nélküli bűnhődést, mert akinek ilyen következtetészerű törvény korlátai vannak, annak a lelkében erre titkos vagy kifejezett vágya és akarata. Az ilyen lappangó bűnök korlátozása sokszor meglátszik a testek felépítésénél a külsőben is. Azonban vannak az Úrnak olyan emberek által fel nem

fogható és át nem tekinthető céljai, amelyeket csak később, az idők múlásával és az értelem megvilágosodásával lesz képes megérteni, és azért boldogan hálát adni, hogy az Úr annak idején ilyen nehéz feladat megoldásához használta fel eszközül. Ilyen nehéz feladat zárul le mögötted gyermekem nemsokára, és te boldogan adsz hálát majd, hogy ezt az Úr reád bízta. Minden emberlélek nagy kincs az Úr kezében, akit az Ő útjára segít a Földön a többi hívó ember munkája, példája, szeretet-megnyilatkozása. És ez a munka sok és nagy áldást hoz azokra, akik az életükből erre áldoztak időt, fáradságot, munkát, aggodalmakat, fájdalmas tűréseket és áldozatos szeretetet. Amikor a földi élet bezárul az emberi tudat mögött, egyszerre a szellemi, lelki törvény világában találja magát, és ha van valami ismerete a jóról és igazról, és van valami eredménye is az abban való munkálkodásról, akkor annak a világnak az értékmérője szerint gazdag, vagy szegény lélekké válik, és aszerint rendezheti le a további életét.

Boldognak mondom mindazokat, akik idejében megértették az isteni Lélek hívó szavát, és visszhangot keltett lelkükben a hazahívó szó. Bűneiket elhagyva megindultak abban az irányban, ahonnan ez a szó feléjük hangzott. Sokszor egy távoli templom harangszava, vagy egy ártatlan kicsi gyermek hangja, aki szeretetre várón feléje tartja karjait, vagy egy szegény öreg, nagy terhekkel küzdve fájón tekint körül, az erősek felé: hol talál egy olyant, aki felsegíti a terhet, és megosztja vele erejének részét; vagy az élet küzdőterén elesett szegény, akinek nincs senkije, aki felsegítse őt nyomorúságos állapotából. - Az élet sebesültjei hevernek sokan, akik nem tudnak felkelni, nem tudnak magukon segíteni, sem lelkileg, sem testileg. A szeretet irgalmassága megnyilatkozik a szenvedők iránt: az is megérintése a hazahívó szónak, de akik még a bűn útján tévelyegnek és nem tudják mi vár rájuk, még nem ismerik a veszélyt, amely rájuk vár, de mielőtt a földi élet terére léptek nagy vággyal a lelkükben, hogy bűneikből kiemelkedhessenek és megtisztuljanak bűnös vágyaiktól, és elérhessék a legközelebbi állomást, ahol megpihenve erőt gyűjtsenek a jövő nagy küzdelmeihez: ezeknek a gondjait felvenni, végig segíteni, támogatni, szeretettel felvenni a harcot a testen keresztül erőre kapott bűnös törekvésekkel - ezekben a harcokban sokszor

elfárad és kimerül a lélek. Szükséges tehát, hogy az ismerje az erők forrását, ahonnan új erővel, naponta való, új türelemmel indulni tudjon a harcra a bűn ellen. Ezeket a nehéz állomásokat kereső lélekcsoportokat végig kísérni és vezetni, irányítani egy hosszú életen át nem könnyű feladat, de nagyon boldog eredményeket terem mindazok részére, akik áthatva a szeretettől magukévá fogadják azokat a reájuk bízott lelkeket, akik ragaszkodó szeretettel bizakodnak a további útjukon is, hogy segítségére lesznek a maguk lábán való megindulásoknak is.

Én megígértem, és meg is tartom az ígéretemet, hogy segítségére leszek a te férjednek, nem hagyom el magára a nehéz úton, de ehhez nekem is kell tovább is egy közbülső kapcsolat, akin keresztül én felkereshetem és szólhatok vele. Most azt mondom, ne féljen és ne kételkedjen, ez a számára nehéz állapot nem tart már soká, én mindenben segítem és támogatom, mert ő is az enyémekek közé tartozik. Fel fogom őt is használni az ő maga helyén és idején, de mint mondom, a te segítségedre számítok. - Az már nálam nem sokat jelent. A továbbiak számítanak. Nem vagy és nem leszel egyedül, mert sokan vannak veled, mert akik szeretnek, mind aggódva állnak melletted, és segítségünkre számíthatsz, mert ha nem is jövök olyan sűrűn, azért én beszélek veled, amikor alszol. És már útban is van a részedre olyan segítség, amit majd nagy hálával fogadsz el. Az minden kifejlődik, mert az első lépéseket a gyermek is csak bizonytalanul sok segítséggel tudja megtenni. Megteszek mindent érted, nyugodjál meg és még legközelebbit is mondok. Legyél bizakodó, a mindenható Istennek minden teremtményére van gondja, így tereád is sokszorosan gondja van, és ne kételkedj abban, hogy én jól irányítom a dolgokat: a Legfelsőbbhöz, a Legszentebbhez, Akinek gondja van a legutolsó sorban feléje siető gyermekeire is - és rólad ne tudna?

Igen, gyermekem, amit tennem kell. Szeretettel és nagy veledérzéssel búcsúzom most tőled, de a lelkemnek nagy részét itt hagyom veled, kislányom, ne legyél szomorú az én szeretetem legyen neked zálogul, hogy nem leszel elhagyva. Ismét jövök. Igen őt is elhívom, hogy legyen ő is itt.

Isten veled.

A RÁADÁS MUNKÁRÓL(*)

Névtelen Szellem 1962. január 18.

Akiknek szükségük van a természettörvény kemény öklére

Már vártalak gyermekem az Úr Jézus nevében. Láttam és mindenről tudomással bírok. Mindenki próbát él a Földön, és mivel ezt nem tudják az emberek - mert nem is akarják tudni - még azok sem, akiknek nemcsak elméletileg, hanem gyakorlatilag is tudomásul adta a sors kemény keze, hogy ez az átmeneti élet nem a kiváltságok eléréseért és bizonyos előnyök megszerzéséért adott, hanem kemény küzdelmekkel kell megharcolni egy falat kenyérért, vagy egy éjszakára való biztonságos pihenésért, mert még ez sem hull könnyen magától az ölébe. Ezek, akik megismerték a természettörvény kemény öklét, mely nem idegen kéz, hanem az ő kemény szívük és szeretetlen lelkük visszhangja csak, ezeknek pedig éppen nagyon szükséges az igazság ismerete, hogy meggyógyuljanak mindazokból a hibás felfogásokból, melyeknek rabságába esve, nehezen tudnak előre jutni, és a jobb és kényelmesebb életformákba belekapcsolódni. Ne engedd át magad ezeknek a sötét és kilátástalannak tetsző gondolatoknak. A te időd most még nincs itt egészen a közelben, és ha hiszel azokban az ígéretekben, melyeket neked tudtadra is adtam, meglátod nem lesz okod megbánni azt a bizonyos „ráadás munkát” is vállalni és befejezni, melyet én is csak, mint egy külön áttisztázását a dolgoknak, úgy tekintek, és a múltban is úgy tekintettem, mert ez nem volt tervbe véve már a te életedben. És ha ez nem volna a te utolsó testöltésed a Földön, nem is vállalkoztam volna erre az egész munkára, mert ez már befejezése lehet csak egy emberi életnek. Mindig kell a pohárban valami kis, utolsó cseppeket hagyni, hogy láthassa mind maga a szellem, mind az ő sorsát vezérlő szellemek azt, hogy az utolsó élet maradványa milyen törvényhez tartozott, mit végzett el és hol, hogyan kell és lehet azt a vonalat követni, melyet a legfelsőbb törvény ír elő a testöltéshez tartozó lélek részére. Ilyenkor nem az idő határozza meg az életvonalát, hanem a reá bízott munka szabja meg az időt, és mind-

azokat a körülményeket, melyekben elvégezheti és sikeresen befejezheti a reá bízottakat. Azonban, amikor már a befejezéshez érkezett valaki és a testöltéshez szükségesek feleslegessé váltak, akkor már nem fontos, hogy valamit is hagyjunk a pohárban, az utolsó cseppeket is felhasználjuk az élet befejezésénél. Most már nem úgy lesz, mert ez már nem használható fel a földi szférákon, ez már túl el van használva, és nem lenne jó az élni akaró lélek részére, mert kell - mint mondom - valaminek maradni, ami vissza vonzza a Földre az emberi élethez.

Aki már annyira megfáradt, és annyira betelt a földi élet örömeit nem-kívánó érzésekkel, az már nem alkalmas arra, hogy vonzza a szellemi életből elkívánkozót. Ez nem alkalmas már ide, hanem alkalmas a lélek magasabbra vágyódását felkelteni, és azért munkát vállalni a szférákon, a titokzatos kutatásához, a hit felkeltéséhez, és a nagy bizonytalanságban és tévelygésekben a bizonyosság megtalálásához. Ez már egy magasabbrendű hivatásban segítő eszköz, ez lehet a Földön küzdők lelki segítéséhez, vagy a szellemi életben is felfelé mutató és irányító műszerképpen felhasználható erő, melyet elsősorban az használhat fel munkájához, aki azt a maga életével átítatta.

Isten veletek.

AZ ISTENI IGAZSÁG; A SÖTÉTSÉG HARCA A VILÁGOSSÁG ELLEN: „SORSÁRNYÉK” . (*)

Névtelen Szellem 1962. február 1.

Az igazság olyan valóság, ami sohasem változik - Aki az örökértékű kincseket feláldozza az anyagi örömeikért - A hittel teljes lélek türelemmel viselt szenvedéseinek fontossága - A „sorsárnyék” - A sötétség harca a világosság ellen; legyetek bátrak és kitartók - Az ember adjon hálát a békességért - Az igazi halál azoké, akik nem akarják befogadni az igazságot - Akié a halál ítéletet jelent a kegyelem reménye nélkül - Vágyak, gondolatok a tettek irányítói - Ahol nagyon sok türelem és áldozat kell

Már igen várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében. Majd mindent meglátsz gyermekem, mert nagy a mi Urunk kegyelme és segítése azokhoz, akik Őt szeretik, az Ő törvényéhez simulva töltik le földi életüket, mert nemcsak szavakból, és ígéretekéből áll az isteni kegyelem, hanem minden betűje az igazból született. Az igazság pedig olyan valóság, ami soha meg nem változik, soha meg nem avul, és soha meg nem semmisül. Az isteni igazság túléli a világok összeomlását és új világok születését a régiekből, de ható és alkotó erejét meg nem csorbítja a változás, mert örökkévalóságának törvénye uralja az egész mindenséget. Azért mondom azt, hogy változhatatlan az az igazság, amit az Úr - nagy, mindent felülmúló áldozatával - a földi embereknek hozott, mert ez a maga erejével és hatalmával mennyen és Földön uralkodik, és uralma örökkévaló, aki erre támaszkodik, lelki és testi életét ehhez az igazsághoz szabja, az boldog örökéletet nyer és az meg sem hal, mert az Ő igazsága lélek és élet, újjáteremtő, átformáló ereje kimeríthetetlen folyton buzogó forrásból táplálkozik. Azért mondom - nemcsak én, hanem az Urat követők megszámlálhatatlan sokasága - hogy az ember amíg a Földön él, nem tudja, hogy az élet örökértékű kincseit tapodja a sárba, amikor a múlandó javakért áldozza fel azt az időt, amikor a világosság helyett a sötétségbe vezető úton botorkál, hogy boldogságot keressen az anyagi élet nyújtotta örömeiben. Ezért tévedez a bűnök labirintusaiban és a szenvedések végeláthatatlan országútján, mert az igazi örömet, az igazi megnyugvást, csak az isteni igazság vezetésével találhatja meg. Csak az isteni igazság mutatja meg az embernek élete igazi célját, mert új irányt és új célt mutat, amely felé haladva új örömeket talál. Ezek az örömei nem múlandó és csalódásokat eredményező örömei, és pillanatra beállított boldogság szilánkok - melyeket sokszor úgy lopnak el egymástól a földi emberek - hanem tartós és igaz boldogságok, melyek ha elmúlnak, csak azért múlnak el, hogy a nagyobbak és tökéletesebbnek helyet adjanak a lélekben. Ha szenvedések tolazkodnak a földi életbe és keserű érzésekkel kell róni a múlandó élet sivár országútját, az sincs hiába, vagy érték nélkül a hittel teljes lélek részére, mert minden türelemmel elszenvedett fájdalom és keserűség nagy ol-

dója és bontója a bűn világot képező és azt körülfogó sűrű sötétségnek, mely beárnyékolja a kivezető utat, még azok előtt is, akik érzik és tudják azt, hogy semmi bűnös szándék, vagy cselekedet nem vezette őket életükben - és ismeretlen okokból a gonoszság mégis mintegy üldözőbe veszi őket, és kíséri a bizonytalanságokon keresztül.

Óh, ez az ismeretlennek tetsző „*sors-árnyék*”, mint valami ellenség, úgy követi sokszor egész életében azokat, akik az Istentől megmutatott igaz úton haladnak. Ne féljetez ezektől!!! Ez a sorsárnyék követte az Istentől küldött prófétákat és magát az örök fényt és világosságot Földre hozó Megváltót - az Istenfiát. - Ez a *sötétség harca a világosság ellen*, a hazugság szellemének harca az igazság ellen, mert tudja és érzi hatalmának gyengülését és uralmának aláhanyatlását. Ne féljetez ezektől, mert bár fájdalmas az ideig-óráig tartó élet nyomorúsága, de legyetek bátrak és kitaratók! Mindig a gonosz uralmának megtörését jelenti azoknak szenvedése, amikor a hitványaknak serege az igazakat szenvedtetni és üldözi, vagy az egyes ember ok nélküli gonosz, fondorlatos cselekedete. Az ilyen elszenvedett élet nagy oldója és bontója a gonosz hatalmának, és boldog lélek az, akit az Úr elég erősnek és hűségeseknek ítél az igazságért való harcra. Azonban senki ne keresse az ilyen harcra kihívó alkalmat, mert nem tudhatja a földi ember, hogy van-e, vagy lesz-e elég ereje és türelme, állhatatossága a harc végső kimeneteléig.

Azért az ember legyen hálás, amíg békességben telnek napjai és évei, amíg egészséges testben hálaadással térhet nyugovóra, hogy erőt gyűjtsön a holnapi nappal eléje tóduló feladat elvégzéséhez. De aki harcolni van küldve a Földet körülvevő kárhozatos erők és hatalmak ellen, az Istenben bízva, vegye fel naponta az ő keresztjét, és úgy kövesse a világosság Urát, aki előtte járt és ma is jár, szüntelen, hogy azokat, akik megérték a megtérésre, az igazság szavának a megértésére, azoknak világítson a sötétségben, hogy azok is megtalálják a kivezető utat a bűnből, a halálból. *Mert nem az a halál, ami a testből kivetkőzteti az ember lelkét, és átvezeti a múlandóból az örökkévalóba, hanem az az igazi halál, ami az ideig-óráig tartó szenvedésből, az örökkétartó reménység nélküli gyötrelembe szállítja azokat a lelkeket, akik nem tudták és nem*

akarták befogadni azt az igazságot, mely öröktől fogva tartotta és tartja fenn a világmindenséget. Akik nem akarnak engedelmeskedni ennek az igazságnak, kijátsszák és ellene törnek, hazugsággal akarják a világot kormányozni, harcolnak az igazság ellen, és minden lehetőséget felhasználnak, hogy a maguk dicsőségének hazug fényével elhódítsák azokat, akik szívesen hisznek azoknak, akik az ő bűneik és tévelygéseikhez tapsolnak, mert igazolva látják és helyeslik az ő gonosz vágyaik és kívánságaik megvalósítását. *Ezek azok, akiknek a halál ítéletet jelent, a kegyelem reménye nélkül.* A vágyak, a gondolatok, a tettek irányítói és létrehozói, megvalósítói - még mielőtt megvalósulnak, már léteznek és csak a lehetőségekben valósulhatnak meg - de a lehetőségeket is ezek a vágyak vonzzák és teremtik meg.

Azért az ember buzgó imádságban kérje az örök igazság Urát és hordozóját, hogy tisztítsa meg lelkét és testét azoktól a vágyaktól, gondolatoktól, melyeket a gonosz a testen keresztül, a testnek kedvező igazságok formájában a tudatában vetít, és ott a megvalósulás felé siettet a cselekedetekben. Az ember készüljön fel arra, hogy nem tudhatja, mely pillanatban nyílik meg részére az igazság fényes világa, és a reá vetített világosság ne találjon a gonoszok világához tartozó eszközöket, vágyakat és törekvéseket, hanem az Isten országába készülő megtérésre való szent és igaz törekvéseket, melyben a földi ember már gyakorlatokat is szerzett. Ezek a gyakorlatok: a bűnös vágyak leküzdése, a békességes tűrés és engedelmisség gyakorlása, azokkal szemben, akik még nem tudják, hogy mit cselekszenek, mert azok, akik még nem tudják, hogy ők messze vannak az igazság ismeretétől, tudatlanságukkal sok bajt és helytelenséget cselekednek abban a tudatban, hogy ők a legjobbat, a leghelyesebbet cselekedték.

A félrevezetettekhez nagyon sok türelem és áldozat útján lehet csak hozzáférni. Így még a jóra törekvő, de meg nem világosodott emberlelkekhez is nehéz azt a szűk kis rést megtalálni, amelyen keresztül az igazság fényét be lehet juttatni a lélek eltorlaszolt, vagy túlszűfolt földre fejlett világába. Ezért nehéz a földi életben az igazságnak gyökeret verni, és valódi örömet és gyér boldogságot is teremni, még azok között is, akik elméletileg talán valamennyire megértik és értékelni is tudják az isteni igazság mindent

fenntartó és átalakító, újjáteremtő hatalmát és erejét, mert ugyanis az előtt az ember előtt még mindig sok az ellentétes kimagyarázása és homályos annak az igazságnak a felfogása, aki az anyagi világ ferde igazságából nem tudott kiemelkedni.

Isten veletek.

BESZÉLGETÉS ÉS INTÉS FEGYELMEZETTSÉGRE(*)

Névtelen Szellem 1962. március 8.

Isten rendelésének idejét ki kell várni - Tanácsok Eszternek

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem baj, mert én ma úgysem szándékoztam komoly munkához látni. Gyermekem az lehet, hogy valóságot láttál, vagy azt az eshetőséget, ami már idejét múlta ugyan, de az ember azért sohasem lehet afelől bizonyos, hogy nem térnek-e vissza az eshetőségek?

Én a magam részére kértelek az Úrtól, és ha te is akard a szolgálatot betartani, akkor nem jön szóba ez az eshetőség, mert azt te tudod, hogy *a te időd már régen lejárt a Földön és mégis már több, mint még egyszer annyi idő eltelt azóta és az Úr megáldotta az én jó akaratomat, meg is ajándékozta a te nagy odaadásoddal, így ez lehetséges ugyan még, de én a magam elé vett munkát már elvégeztem, amit azon felül ad az Úr a földi embereknek, az Őtőle függ, az Ő kegyelmétől, de én erősen hiszem és reménylem, hogy minden meglesz, mert ez nem olyan sok és nem is olyan nehéz, csak ez egy kicsit igénybe veszi a te erőidet, de csak azért, mert nem vagy egészséges. Ez is meg fog javulni, nem messze van az idő, hogy minden a helyére vergődik, és te nyugodt leszel egészen, mert az nagy megnyugvást hoz a te lelkedbe és az életedbe, hogy ha meggyőződöl arról, hogy nem volt hiába a szenvedés és azok a harcok, amiket olyan fájdalmasan küzdöttél végig. Azt én neked nem mondhatom meg időre, mert az nincs időhöz kötve, hanem amikor megéri az ügy - és amint már régen megmondtam - nem egészen abban a formában jelentkezik, ahogyan ti azt egészen elképzelitek, de ez nem lesz végleges, és rövid ideig tartja csak magát és azután jön bele a rendes kerékvágásba. Azért én nem szűnök meg türelemre és fegyelmezettségre inteni titeket és*

*minden Istenben bízó embert, hogy várja ki az Isten rendelésének idejét, békével és bizalommal, ne türelmetlenkedjék, mert az csak az éretlen kelés nyomkodása volt. Mindenkinek meg kell próbáltatnia, mielőtt valamit elérhet, mi haszon volna abból bárkinek, hogy a gonosz kísértésének kitegye magát idő előtt és szembeke-
rüljön az ellenséggel. Ebben én tanácsot nem adhatok, csak annyit mondhatok, ha nem jár az valami elkötelezettséggel, ami a jövőbe is átmehet, akkor megteheted. Akkor nyugodtan megteheted és meg van rá a fedezet, hogy nem te adtad oda. Nem kell most már soká várni rá, és minden kitisztul körülötted. Minden kialakul, nem messze van már az idő ahhoz, hogy tiszta és sima út lesz előtted, nem az ugyan, ami elmúlt, de te meg leszel elégedve, ez is meg lesz javítva, én úgy látom, hogy te teljesen megnyugodva várod azt a percet, amikor az Úr a maga akarata szerint megadja a jelt, hogy téged magához szólítson. Nem sokat akarok mondani, de akinek annyi jelt és annyi megbizonyosodást adott arról, hogy neki gondja van rá és tud minden dolgairól, emeli, segíti felfelé, annak a léleknek nem lehet panasza, sem itt, sem a teljes valóságban. Úgy van, de most már én nem mondok többet semmiről, csak azt kérem, hogy minden izgalomtól igyekezzél magad távol tartani, főképpen az írás napján, hogy nyugodtan dolgozni tudjunk. Az tőled függ, ha terhes, akkor nem szükséges majd akkor, de magatokban ezekről elmélkedve ünnepeljete, és tartsatok szellemi felemelkedésre való időket és együtt imádkozva beszélgetetek azokról a lélek megújító nagy időkről és az Úr mindenkori veletek együttvaló közösségéről. Mindent megteszek, csak te legyél jó hangulatban és erőben. Isten veletek, már közeledik az idő ahhoz, hogy élőszóval mondom ezt mindnyájotoknak.*

AZ ÁRNYALATI ELTÉRÉSEK JELENTŐSÉGE(*)

Névtelen Szellem 1962. március 15.

A földi ember részére az a fontos, amit megért, mert csak azt képes megtartani

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem, nagyon kellemesen hatott, hogy már a munka tanulmányozásába merülve találtalak. Nézd gyermekem, én soha nem szoktam mást mondani, mint ami van. Te most ne azon tündödjél, hogy és miként volt az „akkor”, legyél abban megnyugodva, hogy bármint volt is, azt az Úr javadra fordította, mert az érték az megmaradt. Te nem maradsz itt addig, amíg azok még mindig terelni fognak emberi lelkeket az örök igazság útjára, és mindenki boldogan ad hálát, hogy megsegítetted hamarabb megtalálni az utat, mintha ő maga sok életeken keresztül bukdácsolva és tévelyegve sok szenvedés között keresgélve talált volna rá, de az sem bizonyos, hogy valójában rátalált volna-e vagy sem és - visszatért volna az eddig elhagyott útra ... Tehát ez fontosabb mindennél.

Nagyon felfokozza a világi emberek fantáziáját az ilyen kérdések boncolgatása, azért én nem akarok ezekre kitérni, mert *úgysem értenék meg azokat az árnyalati eltéréseket, melyek kívülről ugyan hasonlítanak, de belülről már sokkal nagyobb az eltérés*, ha csak egy, vagy két árnyalat esik is közbe, mintha egészen különböző irányú események kerülnek egymás mellé. *Az árnyalatok különbözősége* igen sokat megtéveszt, és éppen azért vannak olyan tételek a lerögzített írásokban, melyekre nem térnek vissza az azokat írásban megörökítőik, mert ők maguk sem voltak tisztában azok teljes jelentőségével. *A földi emberek részére nem az a fontos, hogy minek mi a jelentősége, hanem amit ők megértenek. Mert amit megértenek, azt sem képesek betartani, amíg gyengeségeiket le nem vetették.* Ez az a fontos pont, amiről én nem akartam beszélni, kicsiny és jelentéktelen kívülről, de a valóságban óriási akadályok keletkeztek belőle, de ez nem a külső világban volt, hanem a belső - lélek még ki nem tisztult részében. Ezeket az akadályokat érzi meg az ember, mert érzi, hogy ebből baj lehet, de mivel gögös és büszke, az emberi méltóság tudata megbénítja

a külsőben való beismerését, és így nehezen jut el odáig, hogy le is győzhesse hibáját, bár a belsőben elismeri azt, hogy nagyon eltért attól az iránytól, amit maga elé vett, de félelemmel tekint arra az eshetőségre, hogy azt a másik gögös lélek is meglássa és megtudja, mert akkor leértékeli és/vagy megalázza, vagy gúny tárgyává teszi azt, aki alázatosan beismeri bűneit, tévedéseit az emberek előtt.

Azért nagyon nehéz az emberi életben a teljes leszámolást elérni, mert éppen azok, akik lélekben értéktelen életet élnek, azok a legkritikusabb bírálói a mások életének.

Isten áldjon meg és kérem az Urat érted, nyugodjál, pihenjél, a legközelebbi óráig.

Isten veletek.

BESZÉLGETÉS A „NEVELÉSRE VÁLLALKOZÓK”- RÓL (*)

Névtelen Szellem 1962. március 22.

Senki sem nyújthat mást, csak amilyen elvet vallott és amelyek szerint cselekedett - Nagyon nehéz a bűnök sáros útjáról segítség nélkül felemelkedni, ezért a nehéz munka nagy eredménnyel járhat - Eszter munkájának biztató eredménye

Már eljöttem az Úr Jézus nevében, gyermekem! Mindent megmondott nekem Lajos, és én nem mondhatok mást, mint ahogyan ő megmondta: az az igazság. - Nézd gyermekem, senki nem adhat mást, mint ami felett rendelkezik, a gyümölcseről ismerheti meg mindenki a fát, *senki sem nyújthat mást - sem a világnak, sem a szellemi életben - mint amilyen elveket vallott és amilyen elvek szerint cselekedett. Ezért a földi élet nem más, mint bizonyágtevés az emberi léleknek önmagáról.* - Csak a két úton járók gondolják azt, hogy ők, ha a világot félrevezetik, akkor megtalálják a saját maguk boldogságát is. A csalódás nagy és súlyos terhe alatt azután összeroppannak, és lassan megpróbálják a porból és sárból való felkelést. Ez nem megy könnyen segítség nélkül, különösen, ha földi életükben nem kezdték el az Isten útjára való térést. *Nagyon nehezen lehet felemelkedni a bűnök sáros és csúszós útjáról*

segítség nélkül, mert sokszor megpróbálják ugyan, de az első próbák után visszaesnek. Az ilyenek sok időig vesztegelnek és várnak, amíg egy-egy haladottabb lélek az ő vezetésüket, nevelésüket elvállalja. Ilyen esetek azok, amikor vagy házastársnak vagy szülőnek, vagy gyermeknek vállalja, hogy szem előtt tartsa és minden kilengését figyelje. Nem könnyű munka ez, de nagyon sok és nagy eredménnyel jár az, ha azt a gondozó vezető lélek ki tudta harcolni. Mit gondolsz kislányom, hogy én csak azért tartottam vissza a te elhatározásodat, hogy a te szenvedéseidet meghosszabbítsam a Mihállyal? Nem, egy pillanatig sem szabad így gondolkozni. Ez az én nagy akaratom oda irányult, hogy őt megtarthassam és téged feljebb emeljelek.

(Eszter igaz okkal válni akart férjétől, de a Névtelen Szellem ezt megakadályozta. - Eszter: „Egy lebírhatatlan testi érzést bocsátott rám, ezért visszatértem; amint megnyomtam a csengőt és beléptem a lakásba, ez az - egyébként idegen - érzés elmúlt...”)

Most ő már nagyon erősen érzi azokat a büntudat szorongattatásokat, amelyek elhalványodtak a későbbi időkben, de felújultak és még jobban is megelevenednek, amint a lelke elkezd a lemult életét feldolgozni. Ez a kegyelem tisztító és gyógyító folyamata, melyet ha megértő lélekkel átmunkál, és illő alázattal magábaszállva, lélekben fel fog dolgozni, *megtisztulva fogsz már vele találkozni*, mindent megértve, mindent megszívlevélve, mint *egy egészen más lélekkel állsz szembe, és akkor megelevenedéssel szemléled a te sok fájdalmas emlékeidnek lélekátformáló erejét és hatását, mert ő látni fogja mindennek azt az eredményét, melynek új életre keltő forrásai a te lelkeidből fakadtak*. Bár ezek az emlékek nagyon sok fájdalmas sebeket nyitnak meg, de az isteni kegyelem bocsánatot csepegtető reményeivel szépen meggyógyulnak. Ahogy azok gyógyulnak a te lelkeidben: mint erők és új világosságok nyílnak meg és új képességekkel gazdagodva te magad is boldog megelevenedéssel szemléled a múltakat.

Azt nem lehetett sem előhívni, sem megtartani, mert annak nem volt talaja ebben az életben. Nem is úgy, és nem onnan indult ő

el, ahol ezek élnek. Most majd megindul egy új áramlat, ami megforgat mindent. Most megnézzük, mi van az írásokban. (Kedves Vezetőnk a Hegyi Beszéd magyarázatán dolgozott Eszterrel.) Most egy kicsit megerőltető lesz még, de ne féljél, majd megerősítelek, ha alszol.

Jól van, kislányom, a jó Isten segítsen meg téged is, engem is, mert nem olyan kicsi dolgot szeretnék mondani.

Most Isten veletek.

HASZNOS, VAGY NEM HASZNOS CSELEKEDETEK(*)

Névtelen Szellem 1962. március 29.

Minden cselekedetnek van valami értelme, vagy értéke, amit sokszor sok idő múltán lehet hasznosítani

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Láttam és hallottam, de mielőtt láttam volna azt, én úgy is ismerem a te lelkedet, a gondolataidat, az érzéseidet. - Nem gondolod talán azt, hogy én vakon belekezek valamibe, mielőtt meggyőződöm arról, amit a kezembe veszek? Azt nem lehet visszacselekedni, ami bármikor is megtörtént, csak kiigazítani és megtisztítani mindazt, ami közrejátszott, felbontani, minősíteni és mindent a maga értékére vagy felemelni, vagy elszórni - ha abban semmiféle érték nem található. *Minden cselekedetnek van valami értelme, vagy értéke, néha még az egészen rossznak látszó dolgok is valamire még felhasználhatók, mert valami hasznát lehet venni, csak ez azért nem érték, mert sokszor sok idő leforog a végtelenben, amíg egyszer elő lehet venni, hogy hasznosíthassuk. Tehát a hasznos, vagy nem hasznos cselekedetek szerint szól az igazság. Ha valamit könnyen fel lehet használni - éspedig hasznót hajtó célra - bár az első pillanatban nem látszik értékesnek, sőt értéktelennek, eldobni valónak látszik, de mégis betölt egy olyan hézagot, amit az első pillanatban teljesen helytelennek ítél az ember, akkor már nem lehet ítélkezni előbb, azután használni fel haszonnal, hanem abban a pillanatban beilleszteni, a rést betömni vele, és csak azután bíráljuk meg, hogy mi volt az, amivel betömtük.*

Sokszor akkor látjuk meg azt, hogy bár lehullott, de tiszta fatörmelék volt az, amit a földről szedtünk fel és azzal tömtük be a keletkezett rést, míg a tisztának látszó cserépedény darabkája piszkos, és minden rátapadt szenny feloldódik a használatban. Ez a válaszom a mostani kérdésedre gyermekem. Most egy kis időre pihenjél és azután megkezdem az olvasást.

Most ez elég, majd jövök hamar.

Isten veletek.

AZ ÁLTALÁNOSÍTÓ TÖRVÉNY NEM TESZ KIVÉ- TELT(*)

Névtelen Szellem 1962. április 12.

A felelősség nélküli - másoknak fájdalmat okozó - cselekedetek helyrehozhatatlanok - Aki hogyan vizsgálja a jelenben, aszerint formálja akaratlanul a jövőjét - Bölcs tanács az imádkozás mikéntjéről - Mindenről el kell számolni - A hitével Isten gondviselésébe belenyugodottnak nincsenek „miért”-jei, ők is az Úr útját = a szolgálat útját járják. Ezek a célnál vannak

Már várok reád gyermekem az Úr Jézus nevében. Már régen nem voltál benne a komoly munkában, és azt érzed te is, én is. Majd belejössz, azután már könnyebben megy, ha a gondolkozó szerevid át lesznek itatva azokkal a gondolattömegekkel, melyeket majd fel kell dolgozni. Ezekkel nem kell neked még jelenleg nagyon sokat gondolni, mert ezeket én úgyis át fogom dolgozni és a régebbi kijelentésekkel egyeztetni; nehogy ismétlésbe kelljen jutni. Azok majd egy nagyon nyugodt délutánon, amikor még nem vagy fáradt, sorra kerülnek, de ha nem is teljesen végzem el, egy, esetleg két, délutánon, akkor sem kell aggódnod miatta; azért lesz elég időnk hozzá, csak a felettébb való látogatások ne fárasztanak ki, hogy szépen, csendben tudjál az írottak felett gondolkodni. - Ma már nem olyan élénk a felfogó képességed, de ez a korral jár - azaz nem is annyira a kor okozza, mert ez a te lelki alkatodon nem tesz mély benyomást hanem a lelki kifáradással, amit sok izgalmak és a testi betegségek okoztak, ezek a léleknek

egy bizonyos részét, úgyszólván elkoptatták. Azért ha nem is halált okozó betegséget okoz az ember azoknak, akikkel bizonyos közösségbe van kapcsolva, azért az ilyennel - habár könnyelmű kilengéseknek minősítik is az emberek az ő bántó cselekedeteiket, vagy csak megjegyzéseiket - amellyel annak a másik emberléleknek fájdalmat okoznak: akkor is bünt és helyrehozhatatlan dolgot követtek el. Az emberek meg vannak ahhoz szokva, hogy ítélkezzenek, kritizáljanak meggondolatlanul, vagy egyenesen megróják egymást, minden jóra való szándék nélkül, csupán azért, hogy önmagukat feljebb emelhessék annál, akit felelősség nélkül megdorgáltak. Pedig az emberek felelősek egymásért, egymás életéért, haladásáért, mert a nagy természetben is úgy van: amikor a gabona, vagy a fű megérett - illetve megnövekedett - akkor learatják. Ha jégeső van, *nem válogatja ki az a jégdarab azt, hogy kinek a szőlőjét, kinek a sok fáradsággal megművelt kalászos földjét veri el, lesz-e neki kenyere, amikor itt lesz a csikorgó, hideg tél?* - *Nem válogatja ki a természet azt, hogy ki volt jó; vagy ki volt rossz, ki érdemli meg az áldást, ki a bűnhődést?* A földi világ nem az értékek szerint adja az ő jóját és igazát. *A Földön az általánosító törvény nem tesz kivételt*, sőt sokszor igazságtalanul úgy osztja szét a földi javakat, hogy a földi ember megbotránkozva jajdul fel az indokolatlan szenvedések és csalódások miatt, mert rövid látókörén túl nem látja azokat az indokokat, melyeket egy bölcsen beosztó kegyelem rendez el a rövid földi életben.

Nem láthatja a földi ember azt, hogy a rövid földi élet előtt és után milyen keserű és vigasztalan élete volt annak, aki a jelenben vizsgál. A rövid földi élet talán végig a teljes jogosság gondolatába ringatja bele a hidegszívű és igazságtalan gazdagot, vagy hatalmon levőt, és gondolkodás nélkül a maga önlelkét mutatja meg cselekedeteivel, szívtelen ítélkezésével és - ezzel saját jövődjét alakítja, formálja ki, akaratlanul. Azért aki ezt nem tudja, mert nem tud beletekinteni azokba az igazságokba, melyek a sorsokat formálják, az - a maga sajgó fájdalmával is - tekintszen fel a mindeneket bölcsen alkotó, gondviselő szerető Atyjához, és ha könnyezve tudja is kimondani, de mégis azt mondja magában a *lelke érzésével*: „Atyám, Te mindeneket bölcsen alkottál meg a te tör-

vényedben, te mindent a maga helyére állítasz, így az ember háborgó lelkét is csillapítsad meg bennem, és nyisd meg a Te szeretet-törvényed világát, hogy láthassam *az időn túli élet* boldogító ígéretének beteljesedését, amit a mi Üdvözítő Jézusunk a hívőknek vigasztalásul hagyott itt a Földön.” A hitetleneknek nem hagyott semmi vigasztalást, és azoknak csak a rövid földi élet „próba-öröme” és „boldogsága” maradt, mert ezzel próbálja ki az igazság törvénye azokat a lelkeket, akik a sok szenvedések után nagy és erős javulásokat fogadnak magukban: „ha még egyszer - csak egyszer - módomban volna! - mennyi jót tennék én, milyen igaz életet folytatnék, csak még egyszer ... stb.” Ezt az „egyszer” élük mindazok, akik nem úgy élnek, ahogyan azt az életet élni kellene, hanem szeretnek visszaélni mindazzal, amit ajándékuul kaptak a kegyelem osztotta próba életeket számon tartó szellemi hatalmaktól. Mindenről el kell számolni mindenkinek, mind a szellemi, mind az anyagi javokról, melyeket ajándékképpen adott az isteni gondviselés az embernek.

Sokan, nagyon sokan szeretnék visszaadni azokat a kísértésbe vivő ajándékokat, melyeket mások mérhetetlen módon irigyelnek, és ezek mindent elkövetnek, hogy megkeserítsék azoknak életét, akik ezek felett rendelkeznek. Pedig mind az egyik, mind a másik csak próbául kapta azokat ami van, - és próbául látja olyan nagyon kívánatosnak azokat az, akinek ezekből nincs. Aki hitével az Isten gondviselésébe belenyugodva éli le földi életét, az gazdag, mert felülemelkedett a földi élet csábításain, és ezzel kiengesztelődött a Föld törvénye, mert a vágy nem ostromolja, az igazságot nem vonja kérdőre, „miért” így rendezte részére az életet, és „miért” nem másképpen? Az ilyen lélek mindenkifelett rendelkezik, mert nem akar senkién felülemelkedni. Nem akar hatalmat gyakorolni, nem akar senkire semmit ráerőszakolni. Hanem, ha segíteni akar, akkor szolgál, és szolgálatával azt adja, ami felett rendelkezik. Legyen az szegény, vagy gazdag sorsban, vagy legyen hatalmon, akkor is szolgál, szolgálja a mások javát. Ezek a lelkek már tudják, hová tartoznak, mert Aki előttük itt járt, Aki a szegénységet, a szenvedést, az emberektől való megvetést vállalta, és a kínos halált, a megnemértést végigszenvedte: Az is szolgált. - Szolgált az egész világon megjelenő emberek javát és

üdvösségét, szolgálta, és ma is szolgálja mindazoknak ügyét, akik szívüket, lelküket az Ő kezébe teszik le és sorsukat ráhagyják, mind a Földön, mind az örökkévalóságban, hogy Ő intézze el, az Ő akarata és kegyelme szerint. És - ezek legyenek fenn, emberek sok milliói felett, vagy legyenek lent - tapossanak fölöttük át a törtető tömegei - lélekben csendesesen várják az idők viharainak elmúlását, mert az ilyen lélek a célnál van, megérkezett...
Most Isten veletek.

ÚT KRISZTUSHOZ(*)

Névtelen Szellem 1962. június 7.

Az élet Isten ajándéka - A tömegek sorsa és a hitben élők sorsa: külön utakon jár - A világ fordulópont előtt áll - A hiábavalóságokon keresztül nehéz egyenes útra lelni - Utak a mennyek szellemi Krisztusához: azoké, akik egymást támogatva munkálkodnak - A munkára az Úr akaratának átérése, megértése segít - Világító útjelzők - A tévelygők: akik bár hit szerint vannak elkönnyelve, de nem aszerint élnek, vagy a külső látszatot megőrizve titokban élnek ki bűnre hajszoló természetüket, tehát nincs élő hitük - Az ember lelkét az Úr kegyelme aszerint ajándékozta: milyen lélekkel, milyen hittel végezte munkáját

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Igen, ezt vártam, hogy kérdést teszel fel ebben a dologban. Nem volt-e már máskor is még sokkal bizonyosabb idő és lehetőség a részedre? Tehát azok a lehetőségek minden nap és a napnak minden órájában fennállhatnak, nincs időhöz és eshetőségekhez kötve a te életed, mert ezek lejártak már régen. (Lásd: Médiumi élmények ... oldal)

Az élet Isten ajándéka minden időben, és ezt az ajándékot mindig örömmel és hálaadással kell fogadni, mert az ember a maga szűk korlátok közé szorított értelmével és nehéz felfogó képességével soha sem tudhatja mit akar az isteni kegyelem a részére nyújtani. Az Isten minden jóakarató és örömteljes munkálkodást bőséges ajándékkal jutalmaz meg, és az ember még akkor is megelevenen-

dik sokszor, amikor már a földi tudomány lemondott minden eshetőségről, hogy valamit elérjen. Vannak és voltak mindig olyan emberek, akiken keresztül az Úr csodálatos, nagy dolgokat mutatott meg a világnak. *Az embernek nem szabad azoknak a bevett látszatoknak hitelt adni, amelyek a nagy tömegek sorsát igazgatják, mert a mélységes és erős hit külön utakat vág a még meg nem járt rengetegben.* Ez a külön út, amelyre ráléptél akkor, amikor a szellemi szférák felé fordultál hiteddel, már sok lelket vonzott, és még fog is vonzani. Ennek az útnak a végén az Úr áll, és várja mindazokat, akik ezen az úton utánad jönnek a maguk alázatos lelkével, hogy megvilágosíttatva az igazság által megtérjenek minden emberi tévelygéseikből és bűneikből, és szintén munkát vállaljanak a világosság terjesztésében. Ezért vagy még te is itt, hogy az utat tovább mutasd az anyagi élet és a különböző elméletek megtévesztő zürzavarában. *A világ fordulópont előtt* áll, és minden fordulónál lemarad valami a régeből, ami elavult, elgyengült és nem bírja a változással járó ütközéseket. Nemcsak az egyes emberek, hanem nemzetek és világrészek hullanak alá, mert nem bírják az új és szokatlan megrázkódtatást. Az Isten minden ilyen megrázkódtatással járó átalakuláshoz küld olyan lelkeket, akiken keresztül tájékoztató világosság gyúl ki a sötétségben. Ezek a világosító sugarak különböző helyeken és különböző időkben jelennek meg, hogy tájékozódhassanak a hazavezető úton azok az emberlelkek, akik már ráléptek ugyan az útra, de azokat az utakat azóta benőtték már a hazugságok, a félrevezető képzelgések, emberi hiúságok, nagyratörékvések, kúszónövényhez hasonló törvénytelen megnyilvánulásai. Ezeken a hiábavalóságokon keresztül nehéz megtalálni az egyenes utakat, melyen végighaladva megtalálja az emberi lélek azt, amit elindulása előtt erősen feltett magában, hogy fel fogja keresni és azon fog haladni, mert szellemi életében megtapasztalta, hogy akik ezeken haladtak, nagy és boldog eredményekkel gazdagon tértek meg szellemi hazájukba. Ezek az utak a mennyek szellemi Krisztusához vezetnek, mert csak aki az élő, eleven Krisztussal szerez kapcsolatot: az nyer bebocsátást a boldogság világaiba.

Az eleven, cselekvő hit, az igazság mindent átszűrő és megtisztító ereje, a szeretet mindent életrekeltő és éltető melege az, ami a jót,

a boldogítót és a megnyugtatót hozza ki az emberi lélekből, mint eredményt. Ez viszi előbbre a haladást, ez világosítja meg a célt, melyet el akar érni, ez mozgatja meg a hasonlók lelkében az érzéseket, és ez serkenti munkára az emberek lelkét, hogy eredményt érhessenek el, mely eredmények messzebbható, nagyobb, dicsőségesebb és boldogítóbb életet nyújtanak azoknak, akik ebben egymást megértve, egymást támogatva munkálkodtak. Mert nem az a cél, hogy a bűn betegek az életet megromsítsák, és keserűvé tegyék a földi életet, hanem: meggyógyuljanak a bűnökből és tévedésekből mindnyájan, és boldog örömmel tekintsenek a jövőendő elé, mely napról-napra megújulva, új örömeket és boldog beteljesedéseket hoz magával. - A halál nem hoz borzalmakat és félelmeket, hanem egy boldog felébredést, a bizonyosságban való teljes megnyugvást. Az ilyen életet, ilyen szent törekvésekkel és munkával eltöltött emberi életet az Úr számontart, és megsegíti törekvéseiben, mert nem az önös cél és egyéni érdek az, ami munkára serkenti, hanem az Úr akaratának megértése és átérzése az, mely az életet értéké teszi részére. Sokan vannak, akik ezekben az időkben elszórva a világban az útjelző állomásokon világítanak az ő egyéni megszerzett világosságukkal és a szellemi világ lámpásaival, melyeket más tölt meg olajjal és más gyújt meg, hogy világítsanak az igazságot kereső útonjáróknak, és azoknak, akik eltévedtek, de haza szeretnének találni, mielőtt egészen beesteledik. Vannak, akik szívesen tévelyegnek, mert azt hiszik, hogyha az ajtót megtalálják, már be is mehetnek. Ezek azok, akik bár hit szerint vannak elkönyvelve, de nem látják szükségét annak, hogy a hit szerint éljenek, mert úgy gondolják, az Isten úgysis megbocsátja az emberek vétkeit, mert az ember gyarló és gyenge, úgysem tud semmit keresztülvinni abból, amit a vallása előírt, vagy a külső látszatot megőrizve, titokban éli ki bűnrehajló természetét, és a külsőségeket betartva a világ előtt „rendes” formában jelenik meg.

Ezeknek nincs bensőséges hitük, csak a külső látszatnak élve, egy helyben maradnak. Nem érdeklődnek semmi után, ami felébreszthetné lelkiismeretüket. *Ezeknek nincs élő hitük, ezek még be vannak burkolva a halál pólyájába, mert még életre sem keltek.* Akik

élnék lélek szerint: azoknak részt kell venni az élet cselekedeteiben, azoknak munkát ad az Úr, hogy azokban a munkákban teljék el életük. Bár nem mindig kimagasló, mások által is észrevehető cselekedetekben, hanem a benső világban, a kötelesség teljesítésben, az engedelmesség gyakorlásban, a türelem próbáiban, a kevéssel való megelégedésben. Ilyen és hasonló csendes napról-napra való jóval és igazzal eltöltött életek, amit hittel - és *csak a hitre támaszkodva* - tud a földi ember betölteni, ezek viszik előre a lélek sorsát, ezek aranyozzák be a szellemi életet boldog örömmel, mert a nagy, a kimagasló életek és úgynevezett küldetések sok szenvedéssel, gyötrettetéssel járnak együtt, mert a büntől fűtött emberlelkek nem tűrik meg azokat, akik szellemileg, akár csak egy kicsivel is felettük állanak.

Azért az ilyen szerény és alázatos körülmények között mozgó életek fényes eredményekkel gazdagon megtérve a szellemi életbe nagy és igaz boldogság elérésére méltókká válnak. A szeretet bearányozza az életutat és követőket vonz maga után.

Tehát nincs senkinek oka a panaszra; mert az Úr adja az Ő kegyelme szerint az igaz eredmények érdemeit. Így nem a munka, vagy a megbízatás nagysága teszi nagygyá és érdemessé az ember lelkét a jutalomra, hanem az, hogy hogyan végezte el, milyen lélekkel és milyen hittel teljesítette az Úr akaratát.

Már nem gyermekem, te most még beteg vagy, és még várok kicsit. - Nagyon meg vagyok vele elégedve (Lajosról van szó), az Úr adjon neki erőt, hogy meg tudjon teljesen igazulni. - Most az Úr Jézus legyen veletek.

El, ha hívsz.

MI AZ, AMIÉRT ÉRDEMES ÉLNI? (*)

Névtelen Szellem 1962. augusztus 9.

A lelkekből hiányzik a megértés és szeretet. Aki nem ad, nem is kaphat - Balsors, betegségek, szerencsétlenségek: ezek ellen nem lehet semmit sem tenni - A „szerencsés véletlen” a kegyelem ajándéka - A megpróbáltatások világa a Föld, mert: nem igaz a látzatos boldogság a gazdagságban - nem igaz a hatalom, sem a

hírnév, dicsőség, sem a hízelgők hada - Amiért érdemes mindenképpen hűségesen kitartani, az az isteni igazság megismerése, követése - A szeretet kincsei beváltható nagy értékek - Amikor a földi, testi szív utolsó dobbanása megszűnik: romolhatatlan szellemi testben ébred fel a lélek abban a pillanatban - Eszter munkájának méltatása

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem, nem hagytalak el és nem is foglak elhagyni soha, ez nem a mi természetünknek tulajdonsága, akik az Urat követtük és követjük az Ő akaratának a teljesítését, mert abban van a szeretet és az élet kiteljesedése, hogy szeressük egymást az örökkévalóságon keresztül. Az emberek világa szegény a szeretetben, és azért nagy a boldogtalanság, a szenvedések és gyötrelmek sokfélesége a Földön, mert a szeretet és megértés hiányzik a lelkekből, ha pedig a lelkek ilyen fogyatékosan vannak fölszerelve ezzel a mennyei értékkel, akkor kívülről nem várhatja senki, hogy az élete jobb, boldogabb és könnyebb legyen. Bár az összes törekvése a földi embernek oda irányul, hogy az életét minél kellemesebbé, jobbá tehesse, de az egyetlen nagy értéket nem engedi érvényesülni, mert azt hiszi, hogy akkor ő szegényedik meg, ha a szeretet érzését másra pazarolja el. Ez a fősვნის és kapzsiság a szeretetben olyan fedezetlen hiányérzetet hoz létre a világban, hogy nem tudják azt semmivel pótolni. Ezért a sok lelki fogyatékoság, amellyel azután csak koldulni kényszerül a földi ember lelke, amikor átkerül a szellemi életbe, mert nem adott szeretetből semmit, és így nem is kaphat semmit a szellemi állapotban. A szegénység nagy hiány, mert nagy bűnök következménye a szellem életében, ha szegénységgel kerül át. Azért adja az Úr próbául a földi életükben az ilyen nagyon szegény lelkeknek a gazdagságot, az előrejutás nagy ajándékát, néha olyan hatalmat is, aminek nem tud nevet adni önmagában sem, de ez a kegyelem bőségét jelenti vele szemben, hogy valamiből szerezhessen magának valami kis értéket, melyet beválthat a szellemi értékek világában. Ezek azonban sokszor szegényebben és nyomorultabban térnek vissza, mint amikor a földi világba elindultak. Hiába feszegetik ennek a kincseskamrának a zárját, az annál szorosabban becsukódik előttük. Az emberi élet

nagy próba annak a léleknek a részére, akinek a lelke telítve van göggel, hiúsággal, önzéssel és gonosz álnoksággal. De ha olyan útítársat kap a sorstól, amely minden földi előnyök ellenére is kényszeríti a lemondásra, akkor mégis belátja és fogcsikorgatva bár, de elismeri azt, hogy a szeretet áldozata nélkül az élete nem ér semmit. Ilyenek a betegségek, a szerencsétlenségek, a balsorsok, amelyek ellen sem a hazugságokkal, sem fondorlatos ésszel, sem anyagi javak felett való rendelkezéssel nem tehet semmit. - Az anyagi gazdagság és a tudomány sem jelent semmit a segítségi lehetőségek megszerzésében, csak egyedül az úgynevezett szerencsés véletlen megtalálása az, amivel elnyerheti az ember a menekülést, az úgynevezett balsorsból. Ezek a szerencsés véletlenek is a kegyelem ajándékai az emberi életben azoknak a részére, akik már keresik azokat az ismeretlen lehetőségeket, amelyek őket a hitnek valamely primitív formájához is elvezérelhetik. A hit nagy érték! Az élet ismeretlen keresztútjain vezeti át az ember lelkét a mindig bizonyosabb és határozottabb igazság megismerése felé, mert az eltévedt és bűnbeesett lelkek nem tudnak különbséget tenni a látszat és a való között, amíg bizonyos tapasztalatokat nem szereztek maguknak. - Ez a tapasztalatszerzés sok fáradtsággal, szenvedéssel és nagyon sok csalódással jár, amíg az emberi lélek megtanul az élet útján biztonságos lépésekkel járni. Ez pedig csak az igazság útján lehetséges.

De mi az igazság? Mi a mindennek megfelelő helyes megoldás? Elérkezik végre az emberi lélek oda, hogy csak egy igazság van, ahonnan minden út elindul - és sajnos az emberi lelkek gyengeségein keresztül sokszor belekanyarodik a látszatba, az utáztatba - és hosszú és sok fáradtságokon keresztül találja meg az ember az isteni igazság egyenes útját. Ez pedig ismét csak a szeretet kiegyenlítésre váró igazságának a bekövetkező földi életek lehetőségeiben gazdag próbáiban vezeti vissza az emberi lelket. Tehát itt vagyunk a Földön, a megpróbáltatások világában, ahol csalóka, sokszínű szappanbuborék az élete mindenkinek. Nem igaz a látszatos boldogság a gazdagság világában, hiszen ezer veszélynek van kitéve a léte, mindent elveszíthet: nem igaz a hatalomnak biztonsága: ugyanis minél inkább fent van valaki, a gonosz annál biztosabban célba talál. Nem igaz a hírnév, a dicsőség ragyogása,

hiszen a rosszindulat, csak, egy hamis árnyékot vetítsen rá, már elhalványul és aláhull a csillag, mely nevének fényt adott. *Nem igaz a hízelgők udvarlása*, mert az új, dicsőségben megjelenő felkelő napot már új és nagyobb csodálat veszi körül. *Mi hát az; amiért érdemes élni, küzdeni, fáradni és fényben, árnyékban egyformán kitartani mellette hűségesen? Az isteni igazság megismerése, megértése és követése.* Az isteni parancsolatok betartása, melyet nemcsak látszat szerint, hanem a lélek legbensőbb odaadásával kell az életben érvényre emelni, hogy az emberi életen keresztül, a szellemi élet tökéletesebbé váljon, és a Földön élő ember így szellemi kincseket szerezzen. Csak ezekkel a szellemi kincsekkel rendelkező visszatérő emberlelkek jutnak el a boldogság világába. Csak ezek nyerhetik el azokat a boldogságokat, melyek az életnek minden formájában kívánatosak. *A szeretet kincsei: a mennyek országában beváltható nagy értékek*, és aki a földi próbákon keresztül kereskedett velük - mindig nagyobb és több értékű kincsek birtokába jutva - ő maga is értékké vált, *mert levette a földi test romlandó természetét, romolhatatlan szellemi testben ébred fel abban a pillanatban, amikor a földi, testi szív utolsó dobbanása megszűnik.* Mert nem az a földi test, a „maradandó én” lakása, hanem az, ami a földi küzdelmek alatt épül fel, abban a dicsőségben, amelyet az isteni kegyelem épít azok alatt a nehéznek tetsző idők és alkalmak alatt, amelyekre az ember nem szívesen szeret visszaemlékezni. Én sem szívesen emlékezem vissza földi testem levetésének kínos idejére, de az Úr adott nekem bőséges kegyelmet, és annak erejével áthidalta a lélek azokat a szenvedéseket.

Ne is keresd azt a múlandóban, én azt láttam mindig, és éppen az adja meg az értékét a te munkádnak, hogy nem tekintesz a magadénak semmit, ami vele jár, de az Úr tudja és látja a te küzdelmedet, és meg fogja áldani azt, amit te sokszor elveszettnek gondolsz. Eljön az idő és az nem messze van, amikor boldog örömmel jössz elé, és megköszönöd az Úrnak és nekem, hogy ilyen nehéz őrszolgálatra osztottak be a Gondviselés Angyalai, mert dicsőséges eredményekkel gazdagon térsz meg oda, ahová sok, nagy tudományú emberlelkek kívánnak eljutni. Ez a nagy tudományúság értékes munka ugyan, de nem a lemondás és nem a

küzdés útja, és szeretetben gyenge, áldozatokban szegény eredményeket tudnak csak felmutatni. Ezeket a nagy munkákat kisebb értékűnek fogják a mérlegen minősíteni, mint azt, amihez sok fájdalom és sok isteni igazság keresése tapad hozzá.

Ne féljél, ne kételkedjél; az Úr igazsága nem szigorú és nem az ítéletre, hanem a kegyelemre támaszkodó, mert Ő a szeretet igazságában a legnagyobb áldozatokat hozta a földi világban tévelygő, de visszatérni kívánó emberi lelkekért. Azért nem olyan az Ő igazsága, mint azt az emberek a Földön elképzelik, mert Ő a szeretet gyermeke volt és az is maradt. Akit Ő megtisztít, az tiszta lesz, folt és bűn nélkül. Azért a lélek szeretete nem a test foltos és hibás érzése többé, mert azt az Úr megtisztította az Ő maga áldozatával.

Most ha időt adsz rá és korán kezdesz írni, megkezdjük a munkát. Jól van, meglesz.

Isten veletek.

TÁJÉKOZTATÁS(*)

Névtelen Szellem 1962. október 4.

A fizikai testre gyakorlandó hatás előfeltételei és velejárói

Már várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében, már úgy gondoltam, hogy elfeledkeztél arról, hogy milyen nap van, de láttam, hogy nagyon jó kislányom akarsz lenni és valamit csak el akarsz intézni és vártam türelmesen. Az nem egészen úgy van, de megmagyarázom ha érdekel. Ahhoz, hogy a fizikai testre bármiféle hatást gyakorolhassunk, egy az ahhoz hasonló erő rétegébe kell lemerülni, és magunkhoz is kell venni egy réteget, ezért tehát nem szívesen cselekszi meg az a szellem, aki már tisztább rétegekben találta meg az ő hazáját. Sőt ez nem is lenne mindig jó és helyes, mert az a világ azonnal rátapad a külső fluidrétegre, és azzal együtt jár annak a nehezebb nyomása és az a természetréteg is, ami sokszor a lelki hangulatot is befolyásolja. Ez mindig bizonyos megpróbáltatást is okoz, mert nem mindig tud urává lenni a szellem a fluidok befolyásolásának. Azok akaratlanul is föléje kerülnek.

Neki sem jó. - Az más volt akkor - mert az egy olyan munka volt részemre, aminek nagy következményei lettek. - Én ezt tudtam és azért vállaltam, de ez is annak a jövőbe vetett hitemnek az erejével juthatott érvényre. Nem lesz arra szükség, mert javulni fog nemsokára; legyél kicsit még türelemmel. Nemsokára meglátod, javulni fog valamit, nem rohamosan, de észre lehet venni. Próbáljunk átnézni az utóbbi írásból valamit. Ezt mára befejeztem gyermekem, ha nem esik terhedre a jövő órán folytatom, mert látom a lelkesed, hogy már kezded megérteni az én gondolatmenetemet. Most Isten veletek.

BESZÉLGETÉS(*)

Névtelen Szellem 1962. október 15.

A természettörvény igazságáról

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem, ilyen gondolatokkal ne is foglalkozzál, mert ez nem méltó a te egész lelkiségedhez, ezt a jó Isten nem engedi meg, hogy a te hited olyan súlyos próbán menjen keresztül, igen, ezzel meg lesz akadályozva most az én munkám, ez nem a jelenlegi időbe volt beleillesztve, hanem egy korábbi időbe lett volna esedékes, de meg lett akadályozva. Ez is meg lesz, de meg kell várni a hatásokat, amíg minden a maga természete szerint kifejlődik. Az emberek sohasem tudják, hogy amit eldobnak, hová esik, cselekednek rosszakat, mert nem tudják azt, hogy mindennek vissza kell térni kiindulási pontjához, csak amikor visszaesett, akkor lepődnek meg és szeretnének kitérni előle, de már nem lehetséges. Keverve volt, de az lehet, hogy most kulminál a két természeti erő harca, és azt érzed olyan kínosan, de ne keseredj el azért, mert a jobbnak kell győzni. A jó Istennél minden számon van tartva, és aki a feltétlen jó és igaz szerint jár el életében, azon nem arathat diadalt a gonosz hatalma. A földi testen ideig-óráig elérhet némi hatást, de végérvényes diadalt nem arathat a gonosz erejével, mert minden visszatér. Ez a természettörvény igazsága. - Ez nem baj, de mást nem szabad. - Még az nem bizonyos, várjál, mert lehet, hogy erejét veszti és magától felenged, és akkor az a cél, az a tendencia már

nem tud erőt kifejteni és magától összeomlik. - Ezt még meg lehet akadályozni. A jó Isten minden igazságra törekvő lelket óvjon, védjen meg az orvul támadóktól.

Most ha elég jól érzed magad, én kicsit áttekinteném azt az írást. Jól van, majd meglátod, minden fog sikerülni, csak nagyon vigyázzal magadra, majd meglátjuk, mit lehet kihozni a jó Isten nevében. Most én elbúcsúozom és meglátogatlak, ha alszol. Vigyázz egészségedre.

Isten veletek.

EGÉSZSÉGÜGYI FIGYELMEZTETÉS (ESZTER KÓRHÁZBA KÉSZÜL) (*)

Névtelen Szellem 1962. október 18.

Tanácsok Eszter egészségével kapcsolatban

Már régen várok rád, gyermekem az Úr Jézus nevében, Akinek legyen hála, dicséret és dicsőség mindörökké. Egy-két napig várjál még az elhatározásoddal, mert valamit látok alakulni benned és körülötted, ez nem az, amire te gondolhatsz, vagy bárki is gondol, ez egy egészen más dolog, lényegében befolyásolhatja jobbra, vagy balra a te dolgaidat. Ezt ne úgy értsed, hogy rosszabbra - csak gyorsabbá, vagy lassúbbá teheti a kialakulását valaminek. Nem késeled el semmitől akkor sem, ha lassúbbodik ez a dolog. - Az nem megy olyan gyorsan, mint azt az emberek gondolják, mert a rosszabbodás sem egy, két napi eredménye a fejlődésnek. Azért még várjál egy pár napig az egész elhatározással, ha csak egy lehetőség van, meg kell takarítani az idegerőt, ami az életerőt is fogyasztja, mert az idegeket is nagyon igénybe veszi az ilyen erőszakos beavatkozás a szervek munkájába. Jóllehet, bizonyos esetekben meglehetősen sikereket lehet elérni azzal, ha nagyon nagy hozzáértéssel megkönnyítik az egészséges szervek munkáját az elrontott és rossz irányba fejlődött testi erők - és annak a hatására elromlott szerveik nehézkes - többire káros hatást okozó munkájával szemben -, mert elrontani valamit könnyen lehet, de visszaállítani már nagyon nehéz, mert egy megbetegedett szerv a többire is terhet ró, amit a gyengébbek nem mindig bírnak. Azért

mondom, várjál még az elhatározásoddal egy pár napot. Majd még megnézlek egyszer-másszor és megmondom a lelkednek, hogy te is megérezed. Megérezed minden évben ezt az időt, de ha vigyázol, elkerülheted a nehezebb kitörését.

És mindenképpen a hideg, nedves, vagy túl meleg és hirtelen lehűlés, időváltozásokkal vigyázzál. Nemcsak kint, hanem a szobában is. Igen, megnézem többször, én azt úgy is látom. Igen, értelek én téged gyermekem, hiszen már majd egy egész életen keresztül együtt járom veled a munka útját, de ne féljél, nekem van arra gondom, hogy amíg valami kívánnivalót hagy maga után az a közösen végzett munka, addig én nem hagyom el azt a gondolatot, amíg ki nem tisztul az a tükörképe a földi formában, ahogyan én elgondoltam.

Én vigyázok ezekre, és addig formálom és alakítom, amíg az nem hasonlít a valódira. A kifejezési forma nem mindig egyezik, de az olyan egyéni, amin lehet segíteni, ha valaki bele tud azokba a gondolatokba helyezkedni, úgyis minden lélek maga alakítja ki, úgy ahogyan azt az ő lelke visszatükrözi. Én ezekkel számolok mindig.

Isten veletek

BÍZTATÁS (MŰTÉT ELŐTT) (*)

Névtelen Szellem 1962. október 22.

A hasznos utasítások jelentősége - A diadallal végzett próba nagyon nagy öröme - Az Úrnak minden lélek drága gyermeke - Türelemmel, kitartással, sok áldozattal végzendő életfeladat - Minden hazatérő lélek próba alá vettetik, de az Úr nem hagyja el

Már eljöttem az Úr Jézus nevében hozzád, gyermekem, hogy sok szeretetből való üdvözetet hozzak azoktól, akik itt vannak már minálunk, de szívükben, lelkükben együtt érzik magukat veletek, akik még a földi napokat számláljátok. Azoktól - mondom - akik együtt voltak veletek, együtt jártátok a göröngyökkel telehintett utakat, de hittek és hitüknek édes gyümölcseit szedik már, és boldogan állapítják meg, hogy az átváltozással nem veszítettek, de nyertek azokkal - a kisebb-nagyobb megpróbáltatásnak nevezett

békességes tűréssel elhordozott - szenvedésekkel, melyek elől az emberi természet szívesen elmenekülne - ha lehetne. Ezeket most én azért bocsátottam előre, hogy lássátok meg azt gyermekeim, hogy mindennek meg van a maga célja, és minden megtalálja benne azt a hasznos utasítást, amire a léleknek a „Földön” még szüksége van. A szellemvilágban már nincs ilyenre szüksége, mert a valóság világában minden a maga értéke szerint látszik. A Földön minden álarcban jelenik meg, és így nem tudja az ember, kicsoda ő valójában, és így sokszor eltéved a következtetések csálóka útján. Azonban az Úr mindeneket megpróbál, mindeneket ezen az úton vezet végig, mielőtt a valódi értékének megfelelően felöltözteti. Azért ne féljete a próbáktól, mert ha diadalmasan keresztülmentetek rajta, azt az örömet nem pótolhatja a világ összes gazdagsága, sikere és hatalma sem, amit az Úr megelégedett, szeretetteljes tekintete sugároz át a megmentett lélek megérkezésével, azok felé, akik ebben a mentésben munkálkodtak. Hiszen az Úrnak minden lélek drága gyermeke, és keresi az eltévedetteket a szakadékokban, a bűn rengetegében. Az üldözötteknek segítségére siet, és az Ő világosságával sokszor átvilágíttatja a poklok sötét mélységeit is, hogy azt a keresettet megtalálhassa.

Azért van itt a Földön szabad választása a bűnbe esett lelkeknek, hogy még egyszer próbáljanak az igaz útra térni, még egyszer megkóstolhassák a szeretet mindent megolvasztó édességét, mert a gonosz útnak minden csalogató és szépnek látszó kedvessége csak szenvedésekbe vezető rabszolgaságot nyújt kivétel nélkül minden lélek számára. Azért itt a Földön van a nagy vásári zűrzavar, *az igazaknak nincs semmi egyéb lehetősége itt, hogy sikeres munkát végezzenek: csak a türelemmel és kitartással végzett életfeladat sok áldozattal való megoldása.* Nem mindenki tudja azt könnyen megoldani, mert az emberi életben való harcok még az erőseket is nagyon megviselik. De van a mi hitünknek egy diadalmas és hatalmas Vezére, Aki nem rettent meg a halál árnyékától sem, hanem diadalmat vett azon is, és a halál elvesztette az ütközetet, mert Akit legyőzni akart, Az harmadnapra feltámadott a halál világában az életre. Az élet nem a földi árnyak élete, akik csak addig élnek, amíg a nap világít, hanem a napnyugtával megszínesedik az árnyak világa, és kilép az élet soha le nem

nyugvó napjának világába. Ez az élet a hitben élők és igazságot cselekvők világa. Akik hiszik az élet királyának testben való megjelenését, és az Óáltala hirdetett igazságok mindenekfelett való értékét és úgy cselekszenek: azok igaz világot építenek maguknak. Igaz dicsőséget szereznek, igaz szeretetet találnak, és igaz, meg nem szűnő boldogságban élnek, mert innen, ebből az életből számúzva van a bűn és tévelygés hatalma.

Azért, ha van is még levetkezni és letisztítani való ezeknek lelkén, a kegyelem letakarja, elfedezi azokat, amíg az új próbákon teljesen el nem tűnik az a sötét pont, amely árnyékot vethet még az igaz boldogságra is. Ezeket azért mondom minden nehéznek látó úton haladó embernek, hogy ne csüggedjen el a földi szenvedésekkel küzdve, és ne higgye azt, hogy elvesztett az Úr előtt. Nem! Csak próba alá vettetik minden hazatérő emberlélek, de boldogan látja, ha megpihent egy kicsit, hogy az Úr nem hagyta el a zord életúton, hanem éppen az volt, az a segítő erő, ami nem hagyta kint a sötét éjszakában. Ne legyél gyermekem te sem elkeseredve, és ne keressél itt igazságot, te azt ebben a zűrzavaros elméletek hibás felfogásaiban úgysem találnád meg még most, de eljön az idő, amikor minden megoldódik előtted, és te boldogan adsz hálát mindenért, amit átszenvedtél. Ez se rendítsen meg téged, mert ez szenvedés. Mindenre eljön a idő, amikor tisztán meglátod annak az árnyékát, mert mindennek van egy keletkezése és egy árnyéka az életek útján. Te ne az árnyékban keressed az eredetet, mert az árnyék csak vetülete annak, ami valóság. Az Úr igazsága az árnyak világában is az igazság erejével hat és cselekszik. Nem hagyja, hogy az árnyak hatalmat vehessenek a valóságokon. Higgyél és bízzál! - a szeretet és segítség erejével nem vehetik fel a harcot a sötétség árnyai.

Lehet, hogy ezt ebben a pillanatban nem tudod megérteni, de nincs messze az idő, amikor tisztán le tudod vezetni e történések sorrendjében mindazt, amit akkor majd meg fogsz érteni. Én veled vagyok és leszek minden megmozdulásodban, és azok is, akik most üdvözléteket küldtek. Minden órában és az órák felében ott vagyok veled és többen is.

Isten veletek.